

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DENİZ TARSUS

AYRIKOTU

ÖYKÜ

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Eylül 2013, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: © Shutterstock / Jumpingsack

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3

Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1875-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DENİZ TARSUS AYRIKOTU

ÖYKÜ

DENİZ TARSUS, 1987 yılında Bodrum'da doğdu. Lise öğrenimini Bodrum Anadolu Lisesi'nde tamamladı. 2005 yılında Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sinema-TV Bölümü'ne girdi. Burada eğitime devam ediyor. Çeşitli dergi ve internet sitelerinde yazıları yayımlanan Deniz Tarsus'un kısa filmleri Antalya Altın Portakal Film Festivali başta olmak üzere birçok festivalde gösterildi ve ödüller kazandı. İlk öykü kitabı *Ozo Ozo Çakta*, 2012 yılında Dedalus Yayınları tarafından basıldı. Sinema ve edebiyat alanında çalışmalarını sürdüren sanatçı, İstanbul'da yaşıyor.

İçindekiler

AYRIKOTU

Od	13
Döl	33
Lût	51
Göç	67
Ser	79

ÖÇ

Kurdun Öyküsü	91
Bozayının Öyküsü	105
Maymunun Öyküsü	119

AYRIKOTU

OD

Kaynayan kazanın ahına düşüyorum rüyamda. Gözüme renkli camlar takıyorlar. Soluklarını kulağımda hissediyorum. Buğulu cam gibi soluğum. Ellerim bağlı. Çırpınıyorum. Ses yok. Siyahlık önümde, derimi bıçakla ayırır gibi. Ağzımda kan tadı. Paslı demir yalamışım, öyle diyor bir ses. Gözlerim doluyor. Doluyor. Yanaklarımdan akıyor. Akıyor. Hiçbir şey tunuklaşmıyor. Âşık oluyorum paslı demir yaladığımı söyleyen sese. Çırpınmıyorum sonra.

Uyandığımda mahmur uyku kokusundayım. Çantamdaki küçük aynayı çıkarıyorum. Dilimi sonuna kadar sarkıtıp bakıyorum. Sarı. Sapsarı. Yutkunuyorum. Dudaklarım salyalanıyor. Yutkunuyorum, ağzımda biriken tükürük. Islak. Çölde geçen rüyadan sonra susadığımı fark ediyorum. Bu rüya diğerlerinden farklı, diyorum.

Güneş doğar doğmaz yola koyuluyorum. Tek başıma. Yavaş yavaş ilerliyorum orman boyunca. Yorulunca bir ağaç altı seçip oturuyorum. Peksimeti çıkarıp kemiriyorum. Karnım doyar gibi olunca da tütünü sarıp tüttürüyorum.

Hava gitgide ağırlaşıyor. Her adım ve adımda. Omuzlarım, boynum ve sırtım. Ağır. İlerledikçe ağaçlar sıklaştı. Dağ yamacından vadiye eğiliyorum. Hiç rüzgâr yok. Biraz daha ilerlediğimde sise gömülüyor ayaklarım. Sonra-

dan fark ediyorum, ağzına, dişlerinin arasına sıkıştırdığı dev kaya, vadinin yutkunmasına engel oluyor. Rüzgârdan gizlediği vadiyi beyaz duvakla süslüyor.

Bataklık başlıyor sonra. Nemli havanın rehabetinde ıslanıyorum. Kadayıfa şerbet. Yumuşak. Pis, çamurlu göl suyunda dibe batmak gibi. Peksimetimden geri kalanlarla ağzımı doldurup kafamı ayık tutmak, beynime kumaş gibi dolanan uykudan kurtulmak için savaşıyorum. Bir ara yürürken gözlerim açık, rüya görüyorum. Saçma. Ağzımdaki arpa buğday kazıntısı beni uyanık tutmaya yetmiyor. Sonra bir köye çıkıyorum. Nefes. İnsan. Dikenlenen tüylerim uysallaşıyor. Köy.

Günlerce, yorgun, yürümüş kadar yorgun. Sis, baharatlı su gibi boğazımı yakarken ağzımda hâlâ peksimetin sinik tadı, dişlerimin arasında rüyanın sıkıntısı. Tedirgin. Gece. Çok haneli köyün insanların yanan ateşte pişirdiği türlü türlü yemeğin cıvıltısı, sofraya ve tokluğun şükranı gülümsemeler. Açlık mideme ağırlık, bedenime engelken, havada birbirine dolanan çeşit çeşit yemek kokusunun ağzıma sulandırmasına engel olamıyorum.

Saçlarımın tel tel kabardığını, kaşımak için elimi kafama götürdüğümde anlıyorum. Ahmakıslatan karanlığa gizlenmiş usul usul giysimi ıslatıp içimi üşütüyor.

En mütevazı evlerden birinin kapısını çalıp daha önce defalarca yaptığım şeyin aynısını yapıyorum. Gülümseyorum. Sakin yüzlü bir gezgin olduğuma ikna olan genç adam, beni içeriye alıyor. Az taneli, çok sulu yemeğini benimle paylaşıyor. Geniş omuzlu, cüsseli, bedenini gammazlayan mesleğiyle tahminimi doğruluyor adam. Engebeli yüzü, saf bir oduncunun umursamazlığını taşıyor. Başka diyarlarda gördüklerim üzerine söyleyip uykuya dalıyoruz.

Ertesi sabah teşekkürümü sunmak için kadın eli değmeyen kulübesini suyla silip temizliyorum. Sonra gene

yeşil ormanlar ve içine akıtılmış beyaz sıvısı sis önümde. Gözkapaklarımı açıp kapatıyorum. Her an üstüme bir taş, yolunu şaşırmış, bir sinek ya da vurdumduymaz bir kuş gelip çarpar, diye korktuğumdan. Köy içinde dola- nırken bir meydana çıkıyorum. Az insan var. Pencereleler, hatta kepenkler örtülü. Tek katlı sevimli evler diz çök- müş, itaat eder gibi. Silik, yoksun.

Rafları dolu bir dükkâna giriyorum. Amacım, selam alıp iki kelam etmek. Dükkân sahibinin yaban bakışları birkaç dakika sonra değişiyor. Yüzündeki sertlik siliniyor. Ona gezgin olduğumu, diyor diyor dolaştığımı, türlü ef- saneler dinleyip garip olaylar yaşadığımı söylüyorum. "Başımdan geçen garip bir hikâyeyi size anlatmak iste- rim, siz de karşılığında bu köyün unutulmuş bir masalını benimle paylaşır mısınız?" Adamın içindeki merak yu- mağının gitgide büyüdüğünü görebiliyorum. Çocuk he- yecanıyla dolup taşan yüzü canlanıp parlıyor. Uykudan kalan şişlik yüzünde, derisinin altında sönüyor. Ona bir hikâyemi anlatıyorum. Beni can kulağıyla dinliyor. Ho- şuna gidiyor anlattığım macera dolu hikâye. Ardından o başlıyor köy hakkında konuşmaya. Gizli bir bilgiymiş gi- bi kamburunu çıkarıyor. Sesi kısık. "Köyün bitip orma- nın başladığı vadi derinliklerinde, koyunlarını otlatmak için dolanan köyün çobanı bir gün akşam vakitlerinde döndüğü gibi köyü ayağa kaldırdı. Bataklıkların olduğu kısımda bir duvarla karşılaşmış. Kimseler dolaşmaz ora- da, tehlikelidir. Bir tek bizim çoban ve koyunları. O da avucunun içi gibi bildiğinden cesaret edebilir, e bir de deli tabii. Bir duvar. Kim neden yapsın oraya yüksek du- varı? Ertesi gün köyün yiğitleri toplanıp çobanın ısrarla gördüğünü söylediği duvara bakmaya karar verdiler. El- lerine aldıkları kürek, kazma, balyozla yola koyuldular. Yanlarına araç gereç aldı bizimkiler, çünkü deli çobanın dediğine göre duvar tırmanılamayacak kadar pürüzsüz

ve gene aşılamayacak kadar da yüksekmiş. Meçhul bir su sızıntısı da duvarı baştan sona yosunla kaplamış. Kayganmış yani. Bizim yiğitler de tırmanamazsak kazarız, kazamazsak deleriz, deyip gittiler. Hiçbirini beceremediler. Duvarın eni çok kalınmış. İnat etmişler, gene de delememişler. Kazıp, çukur açıp öteki tarafa geçmeyi denemişler. Söylediklerine göre duvar bir o kadar da toprağın altında devam ediyormuş. Eli boş geri döndüler.” “Sen gitmedin mi duvarı görmeye?” deyip sözünü kesiyorum. “Ben öyle işlere bulaşmam, duvarla muvarla işim olmaz. Günlerce uğraş ister, dediler döndüklerinde, ama onları bu karardan asıl yıldırان neden başka.” “Neymiş?” diyorum merakla. “Duvarın arkasından garip sesler geliyormuş. Böyle acı acı bağıriyormuş birileri. Uğultular. Duvarın arkasında Cehennem kapısının olduğunu söyleyen oldu. Sesleri, boynuz çıkartan ölülerin acı dolu çığlıklarına benzeten oldu. En sonunda da lanetli deyip, pes edip döndü bizimkiler. Gidenlerden biri söyledi, koca adam, ne yalan söyleyeyim, korkmuş. ‘Bulaşmamak lazım öyle büyülü, lanetli işlere. Zorlamanın âlemi yok. Bizim evimizden, köyümüzden uzak mı bu duvar? Uzak. Zarar verir mi? Vermez. O zaman boş ver gitsin, öğrenmeyiverelim. N’olcak,’ dedi. Adam haklı.” “Ne sesi ki acaba duydukları? Kimden öğrenebilirim bu hikâyenin ayrıntısını?” “Köyün âlimi bilir böyle olayları, en akıllımız, en tecrübelimiz odur. Köyün halleri ondan sorulur,” dedi. Teşekkür ettim anlattığı hikâye için. “Nerede bulurum bu âlimi peki?” Aldığım adres tarifini aklımda tutmaya çalışırken teşekkür edip dükkândan çıktım.

Yolda ilerliyorum. Bir kadın nefesi. Kısa, kesik. Uzak-tan. Bir gölgeydi kadın yerine gördüğüm. Ağır kapüşonu, bedenini saran bol kıyafeti ve çekinik adımlarıyla toprağı gıdıklarken bu nazik yaratığın bir kadın olduğuna yemin edebilirdim. Vücudunun hiçbir yeri görünmüyordu. Ka-

püşonu yüzüne gölge düşürüyor, onu yok kılıyordu. Yanımdan geçip gitti.

Tarif edilen adrese vardığımda âlimi hemence tanıdım. Kollarına denk uzunlukta ve kuzudan daha beyaz sakallarıyla yaşlı bilge ağır bir bilye gibi oturmuş beni bekliyordu sanki. Kendimi tanıtip hemen konuya girdim. Duvarı sordum. Hikâyeyi anlattıkça heyecan, sakinliğini boğup öldürdü. Gözleri semirdi, dere yatağı kadar derin kırışıklıkları silindi gitti. Anlattığına göre köyde kopan dedikodudan sonra o da gizli geçitlerden, patikalardan ilerlemiş ve duvarın olduğu bataklığa varmış. "Kimse bilmez ama ben gittim. Kendi gözlerimle gördüm bu yaşma kadar ne duyduysam. Görmeden inanmam. İspat etmeli, bu işin nedenini öğrenmeliydim. Kimse yoktu. Ancak o tarafta sis çok fazla olur. Duvarı da adamakıllı görmemi engelliyordu. Duvar boyunca yürüdüm. Bataklığın etrafında tam bir daire çiziyordu. Tam olarak eski mezarlığın sınırlarına tekabül eder." "Yani, bu durumda başka bir güç işin içine karışıyor, mu diyorsunuz?" Bilge beni başıyla doğruladı. "İnsan kudretinden başka bir güç bu, ancak bir canavarın elinden çıkabilecek, doğaüstü bir gücün ürünü olmalı." Ne olduğunu o da kestiremiyor gibi. Anlayamıyorum, bir tedirginlik var tavrında. Uğultuların, bağırtiların sebebini sordum. "Sanırım," dedi gözlerini uzaklarda gezdirirken, "mezarlıktaki ölüler tekrar can bulmuş oğlum. Nasıl oldu bilmiyorum, fakat benim bildiğim, henüz ölümle tanışmamış hiçbir canlı, ölümün karanlığıyla tanışmadan o kadar acı çekemez. Bahsettiğim tensel bir koparılış ya da yoksunluk hali değil." Anlayamıyorum dediklerini, fark ediyor. Açıklamak istiyor: "Hiç ruhunun bir parçasının koparıldığını hissettin mi?" Cevap vermeme izin vermiyor: "Henüz yaşayamazsın, çünkü ölmedin." "Sen nereden biliyorsun?" demek istiyorum, gene izin vermiyor: "Şimdi git küçüğüm, he-

nüz çok genç ve bilgisizsin. Bu hikâyeyi de kurcalama, çürümüş bedenlerle karşılaşp aklını kaçırmaktansa gözlerini kapat ve sunulana şükret." Bir şeylerden sıkıntı duyup doğruluyor. Hızla. Az evvel çay bardağını almak için uzanan elleri titrerken şimdi bedeninin dinç atağı ilgimi çekiyor. Dengesizlik.

Kalın battaniyemi ceket yapıp yola düşüyorum. Yaşlılığı meçhul bilgenin bahsettiği yollardan geçiyorum. Vadinin bataklığa bağlandığı kısma geldiğimde bir yankı kulağıma ilişiyor. Korku. Kasıklararımdan soğukluk akıyor. Ayak tabanlarımı uyuşuyor. Korku. Yolumu kaybediyorum. Tekrar bir ses duyuyorum sonra. Sis. Yaşlı bilgenin dediğı kadar var, kolumu uzattığımda elimi görememek. Sanki sis derimin içine girip havada dolandığı gibi kulağımda, tırnağımda süzölüyor, bacaklarımı yalayıp sırtıma yükseldiğinde kürekkemiklerime dalga oluyor. Hipnoz gibi. Sisle sevişiyorum. Sonra adım atıyorum. Karşımda biri adım atıyor. Kim bu karşımda beni takip eden? Nefesim kesiliyor, yutkunamıyorum. Taş. Esriklik halimden sıyrılıp bir adım daha atıyorum. Karşımdaki her neyse o da, benden hemen sonra, ne yaparsam yapıyor. Ses yakınımda. Duruyorum. Sakinliğim. Tek bastonum. Bir adım daha atayım, diyorum, ayaklarımı çamura gömölü, biraz batmış, fark etmemişim. Batıyorum azar azar. Bacağıımı kaldırmak istesem de mümkün. Buna rağmen aklım hâlâ karşımda beni takip edende. Dizlerime kadar battığımda artık çok geç, biliyorum. Deriye yapışan sülüğün kan emmesi gibi bataklık da beni kendine çekiyor. Elimi uzatıyorum boşluğa. Tek bir çalı parçası, ip ya da ot. Tutunacak tek parça. Elim. Tırnaklarımı. Dibine kadar. Toprak ve koku ve ıslak ve battaniye ve ağır. Beni ağızıma kadar içine sürüklüyor. Çırpınmayı kesiyorum. Bataklığın yeni mahkûmu olarak son sözlerimi sisli vadiye haykırıyorum: "Bir gezgindim. Amacım, insanlar

tanımak, aş paylaşmak, hikâyeler dinleyip ruhlara deva bulmak ve birilerine yardım ederken kendimi neredeyse mutlu hissetmektir. Ve şimdi. Neredeyse mutluyum. Yediğim her lokma, içtiğim her damla toprağa geçsin." Lafımı bitirmek zorunda kaldım, çünkü artık ağzım da bataklığa aitti. Beni takip eden ise gene bendi. Duvarın hemen önündeydim ve her hareketimden çıkan ses duvarda yankılanıyordu. Yalnızdım. Yapayalnız. Son kez elimi uzattığımda sis biraz olsun dağıldı. Dükkândaki adamın anlattığı doğrudur. Duvar yosunla kaplı ve pürüzsüzdü. Gözlerimi kapadım sonra. Tamamen bataklığındım. Çamur derya.

Süslemeli, varaklı büyük evin tavanına açılıyor gözlerim. Biraz doğrulduğumda burun deliklerimde kalan çamuru istemeden çekip genzime, oradan da mideme indiriyorum. Tiksinmek. Boğazım tahriş olmuş. Midem ise ağır. İçimde bir kaya var. Kaba, kurşuni gri ve sert. Göremediğim bir yaratık bedenimde, benimle geziniyor. Biraz daha doğrulunca midem bulanıyor. Elim ağzıma götürüp öğürüyorum. Ses çıkarmamla birlikte bir kadın giriyor odaya. Hemen tanıyorum kadını. Bu, bilgenin yanına giderken sokakta gördüğüm gölge kadının ta kendisi. Gene aynı kapüşonlu, siyah pelerinle çıkıyor karşıma. Bir kova uzatıyor ivedi önüme. Kusmam için ve geri çekiliyor nazıkçe. "İyi misiniz?" derken kararlı. Sesi olgun, minyon bedenine bereket katıyor. "Kadınmış, doğru tahmin," diyorum zafer kazanmış gibi içimden ve kusuyorum. "Biraz daha dinlenin," diyor tüm samimiyetiyle. Öğrenmediğine eminim. İçimdeki çamuru kusunca rahatlıyorum. Doğrulunca artık içimde benden ayrı başka bir ruh yok. Devam ediyor cümlesine: " ve lütfen bu odadan çıkmayın, yoksa niyetinizin kötü olduğunu düşünüyoruz ve kendinizi köyde bulursunuz." Sertti, iddialı ve emin. Her hanenin bir kuralı vardır. "Siz nasıl isterseniz,"

diyorum ciddiyle. Onu ve kurallarını önemseydiğimi hissettirmek istiyorum. Siyah pelerinin altında bir azizeden farksız. Kadının sesi, bedenimin tüm yorgunluğunu alıyor neredeyse.

Geniş, yumuşak ve bembeyaz çarşafların serili olduğu yatakta ertesi güne kadar deliksiz bir uyku çekiyorum. Sabah uyandığımda, odada, başımda beni bekliyor. "Öncelikle," diye başlıyor konuşmasına. Belli ki önemli bir hususta konuşacak benimle diyorum. Tıpkı babam gibi. Ciddi bir mevzu olsa, beni kütüphanesine çağırır, karşısına oturtur ve, "Öncelikle..." diye başlardı konuşmasına. Kadın küçücük öksürerek sesini düzeltiyor: "Evimize ilk defa bir yabancı ayak basıyor, bunu bilin. Nedenleri var elbette. Bunun dahilinde de birtakım kurallar mevcut. Uyum sağlamanız şart. Gezginsiniz, değil mi?" "Evet." Bir yandan sorusunu cevaplarken, bir yandan da bu narin kadını ürkütmemek için en doğru cümleyi kafamda tasarlıyorum. "Sizin ve evinizin kurallarına saygım sonsuzdur. Eğer gitmem gerekiyorsa ve bunu dile getiremiyorsanız çekinmeyin lütfen. Beni kurtardığınız için minnetimi sunar, giderim." "Asla böyle düşünmeyin. Eğer sizi misafirim olarak kabul etmek istemeseydim, zaten başta evimin sınırlarına sokmazdım. Bataklıkta sesinizi duyup geldiğimizde sizi kurtarıp köylülere teslim etmekle yetinirdim. Bağırarak söylediğiniz son cümleleri duydum. Köyde de görmüştüm sizi, dikkatimi çekmiştiniz. Özür dileyerek itiraf ediyorum ki sizi takip ettim. İyi niyetli olduğunuzu satıcı ve bilgeyle konuşurkenki tavrınızdan anladım. Takip etmemin sebebi başka. Çok önemli ve gizli bir ricam olacak. Aslında ben sizi köyde ayrıca ziyaret edip bu ricamı açıklayacaktım. Ancak ne var ki siz bizim ayağımıza geldiniz." "Buyurun lütfen, söyleyin," diyorum istekle. "Hayatımı kurtardınız, elimden gelen yardımı yapmak isterim." "Benim on yaşında

bir oğlum var. Evden çıkması yasak. Yalnızlıktan yorgun düştü, diyebilirim. Ve siz... Siz gezginsiniz, çok fazla hikâyeniz olmalı. Kısa bir süreliğine oğluma arkadaşlık edip başınızdan geçen ilginç öyküleri bizimle paylaşır mısınız?" "Onur duyarım," diyerek cümlesine devam etmesine engel oluyorum. "Beni evinizde ağırladınız ve elbette ki borcumu böyle ödeyebileceğim seve seve yaparım. Bir görev gibi değil, size ben önermişim gibi." Kadının gülümsemesini kapüşonun yarattığı karanlık çukurda bile görebiliyorum. Dayanamayıp soruyorum: "Yüzünüzü ve gülümsemenizi bağışlayamaz mısınız?" Kadının bedenindeki anlık titremeyi gördüğümde hata ettiğimi anlıyorum. "Bugün değil," diyerek tersliyor beni. "Şimdi işlerim var. Gitmem gerekiyor. Rica ediyorum, bugün de odadan çıkmayın. Yarın tüm bunların nedenini öğreneceksiniz." Tedirgin tavrından bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Çok utanıp susuyorum. Bütün gece soruyu kendime tekrar tekrar sorarak haddimi aştığımı düşünmem. Yoruyor. Kafamda büyütüyorum. Tüm bunların yanında gün boyunca pelerinli hizmetçiler tüm isteklerimi harfi harfine yerine getirip beni hoş tutuyorlar. Yüzlerini göremiyorum, ellerini de.

Ertesi gün hoş sesli bayan bu sefer, "Günaydın," diyerek konuşmasına başlıyor. "Şu an, iki gün önce merak ettiğiniz o yosun kaplı, kalın duvarların arkasındayız. Burası için cehennem sulağı da dediler, ölülerin nefese kavuştuğu yer de. Bir sürü zırvalık. Köyün bilgesi size anlattı. Onu parayla tuttum bu hikâyeleri köye yayması için. Pis ihtiyar!" "Neden?" diyebiliyorum. "Köydekiler ve sürekli köye gelen tüccarların bizi rahat bırakması için uydurulan hikâyeler." "Peki köylülerin duyduğu sesler?" "Hepsini hizmetlilerim yaptı. Ben de. O sesleri çıkarırken duvarın diğer tarafında gülmek için kendimizi çok zor tuttuk. Çok eğlenmiştik o gün." Şaşkınlığım

yüzüme akıyor, açık ağzımdan fışkırıyor. Kadın farkında, hoşuna gidiyor. Devamını merak ediyorum, sessizim. Soru soramıyorum. Kadının hikâyesi ilerledikçe ve anlatması gereken asıl kısım yaklaştıkça heyecanlandığını sesinin titremesinden ve ellerini ovuşturmasından kestirebiliyorum. "Ben henüz 21 yaşındayken oğlumu doğurdum. Bir yaşına bastığında çamaşırhanemizde hizmetçilere direktif verirken oğlum koluma tekme atınca onu kaynar suya düşürdüm. Onu kürek yardımıyla sudan çıkardığımı söylediler. Maalesef o kısımları hatırlayamıyorum. O zamanlar eşimle büyük bir evimiz vardı, şehirde. Şimdikinden daha varlıklıydık, diyebilirim. Ülkedeki tüm iyi doktorları çağırttım. Oğlumun kurtulması için ne gerekiyorsa yaptım. Oğlum beş sene boyunca hiç hareket etmedi, sargılıydı. Altıncı seneden sonra hareketlendi ve mucizevi bir şekilde bedeni iyileşme gösterdi. İç organlar ve kasları olması gerektiği gibiydi. 7 yaşından sonra çenesini oynatmaya başladı. Konuşmaya da başladı, fakat bedenini kaplayan derisi iyileşemedi. Ürkütücüydü. Ne çocuk ne cüce ne insan. Bedeninde hiç tüy yoktur." Kadın ağlamaya başladı, ama gülümsüyordu. Bir şeylere şükreder gibi. Yaşadığına. "Hiç tüy yok oğlumda ve bedenini görseniz, yaşlı bilgeden bile daha kırıksık bir teni var." Gözyaşlarını sildi. "Anlıyorum," diyebiliyorum sadece. "Anlayamazsınız," diye devam ediyor. Sesi bir ton yüksek. "Suçluluk duygusu öldürecek kadar canımı acıtırıyordu. Kocam delirdiğimi düşündü. Oğlumun başından bir dakika olsun ayrılmıyordum. Çabalarımı delice ve saçma buldu. Artık oğlumun yaşamayacağını söyleyip durdu. Zaten sonra da beni terk etti. Neyse ki ailem zengindi. Büyük mirasın getirdiği rahatlıkla hemen harekete geçtim ve ülkede ne kadar vücudu yanık insan varsa hepsini yanıma aldım. Onlara ev, yemek ve en önemlisi de kendilerini farklı hissetmeyecekleri bir dünya sun-

dum. Bu köyü seçtim. Bataklığı önce kurutturdum, kimse bilmeden. Ardından bir gecede yüksek duvarlarla etrafını çevirttim. Ardından bu konağı yaptırdım. Fazlasıyla masraflı oldu, fakat artık huzurluyuz. En önemli hususa gelelim. Eğer bu odadan çıkmak ve oğlumla tanışmak istiyorsanız, soyunmak zorundasınız. Vücudunuza yanık makyajı yapılacaktır. Oğlum hayatı boyunca hiç normal bir insanla karşılaşmadı, karşılaşmayacak da. O herkesin tenini kendi teni gibi sanıyor. Tahmin edersiniz ki böylesi acı çektirmez. Bu küçük yalan sayesinde, çok mutlu bir oğlum var. Evde kıyafetle dolaşmıyoruz, herkes çıplak. Zaten buradaki kimsenin cinsel organı da yok. Tam anlamıyla, her konuda, çalışanlarım, ben ve oğlum eşitiz." Yutkunduğunu duyuyorum. " Ve ben de..." derken eli kapüşonuna gidiyor, "Oğluma mutlulukla sarılabilmek için kaynar suya girdim." Pelerini tamamen çıkarması. Utanması. Suratı kaslarını dahi görebildiğim ince bir deriyle kaplı. Kaş, kirpik ve saç. Yok. Kaslardaki görünen mükemmelliğin de ötesinde, kanı zapteden başka, incecik ve sağlam bir deri mevcut. Bedeni saran zar. Yüzünün yanmadan önceki halini hayal etmeyi deniyorum. Harikulade kemik yapısı. Pelerinin altında giysi yok ve gene bedeni de tıpkı yüzü gibi ıslaksı, kırmızı ve derin. Vücut ölçülerinin kusursuzluğuna takıldığımı fark edip başımı eğiyorum.

Makyaj malzemelerini çıkartıyor. Soyunmamı rica ediyor. Pantolonumu indirirken tedirginim. Erekteyim. Kaç'ın tüm merhametiyle bunun sorun olmadığını söylüyor. Bütün bedenimi yaklaşık üç saat kökboyalarını karıştırarak uçlu fırçalarla boyuyor. Makyaj bittiğinde ayna karşısında kadından farksızım. Bana ait her nokta silik. Kaşlarım, mimiklerim, penisim bile. Kadına, böyle vücut boyamayı nereden öğrendiğini soruyorum. "Renklerin sihrine hâkim, kökboyası ustasının yanında uzun süre eği-

tim aldım. Kazadan sonra.” Bu nasıl bir aşk? Aşk mı? Yoksa saplantı mı? Ya da ne? Aklım almıyor. Bir anne, kendi bedenini yakacak, eritip ona bahşedilmiş muhteşemliğini, kadınlığını suda kaynatmayı isteyebilecek kadar çocuğunu sevebilir mi? Hayranlığım artıyor. Gitgide. Yaptıklarından zerre kadar pişman değil. “Sizden ricam, sudan uzak durmanız. Su boyayı akıtır. Kuruduktan sonra, boya herhangi bir sürtünmeyle çıkmaz. Akşamları da boyayı çıkartmanızda ben ya da çalışanlarım size yardımcı olacaklar. Yıkanmanız için özel bir banyo hazırlanacak.”

İlk defa odadan çıkıyorum. Bu kadın, gerçekten bahsettiği kadar zengin olmalı. Ev, yerden tavana pencereleleriyle oldukça ferah. Neredeyse duvar yok. Pencerelelere ve manzaraya dikkat kesildiğimi fark edip tüllerden birini sıyrıyor. “Oğlum dışarıya çıkamadığı için, ben de ormanı, ağaçları eve davet etmek durumunda kaldım.” Zeki gülümsemesi su yüzüne çıkıyor. Yanık yüzü mühim değil. Hiç. Gözüm çoktan alışmış bile, farkında değilim. Yadırgamıyorum. Ne onu ne de kendimi. Tül perdelerle evin görkemi. Yüksek tavanlı bu evde çok fazla detay var, fakat boğmuyor. Tavanda gökyüzünün izleri. Bulutlar, güneş. Koridor boyunca yürüdükçe tavandaki gökyüzü kararıyor. Yıldızlar çıkıyor bu sefer ortaya. Tertemiz, bulutsuz bir gecenin bardağındaki samanyolu. Etrafı sarıyor. Böyle böyle odalar geçiyoruz. Ev labirent gibi, değişken. “Ev tasarımıyı kendim yaptım,” diyerek konuşmasına kaldığı yerden devam ediyor. “Ev aslında sandığınızdan çok daha küçüktür. Ancak içinde dolaştıkça büyür, çünkü odalar birbirine açılır. Her odada en az iki kapı var. Bu da evi hareketli bir labirente dönüştürüyor. Farklı kapılar seçtikçe sabit duvarları yürütmüş oluyorsunuz.” “Bu da oğlunuz için hazırlanmış küçük oyunlardan biri,” diyorum. Kadın tatmin oluyor. Görüyorum, gene gülümsemesinde. Beni onaylarken memnun.

En sonunda bir kapının önünde duruyor. "Bu kapının ardında oğlum var, hazırsanız sizi onunla tanıştıracam." Heyecanla onu onaylıyorum. Hevesimi görünce seviniyor. Çocuk gibi. İçeriye girdiğimizde oğlu, bize arkası dönük oturuyor, önünde mandal, kâğıt, çiviler. Oyun oynuyor. Sesimizi duyar duymaz sevinçle bize dönüyor. Bu sırada anlayamadığımız bir ses duyuluyor dışarıda. Kuşlar, sisin içine dağılıyorlar. Patlama sesi. Kadın çalışanlardan birine dönüyor hemen. Bedeninin oranlarından anlayabiliyorum, bir erkek. Dışarıya çıkıp bakmasını tek kafa hareketiyle anlatıyor kadın. Keskin. Kısa süren tedirginliğin ardından oğluna dönüyor. Yüzü tebessüme doyuyor. Gülümseyince göz çukurları küçülüyor. Çocuk beni izliyor. Bedenimi inceliyor bir süre. Bir şeylerde farklılık var gibi, ama değil de. Tedirgin olup kadına bakıyorum. Yutkunma isteği. Kadın korkmamam için gözlerini kısaca kapatıp sakın olmamı tembihliyor. Konuşmasına gerek yok. Kadının bir bedeni olmamasına rağmen, vücut dilini bu kadar doğru kullanabiliyor oluşu.

Oğlunu garipsemiyorum. Kadın bizi tanıştırıyor. Çocuğu alıp kucağıma oturtuyorum. O, soğuk değil. Korkak da. Sevecen, mutlu. Gözleri parlıyor. Bir tek gözleri ona ait, bedeninin geri kalanı fazlalık gibi. "Kimsin sen?" diyor bana bakıp. Annesine bakıyor sonra. Gezgin olduğumu söylüyorum. "Kısa bir süre evinizde kalacağım." Gözlerine heves akıyor. Aç. Her sese, kokuya, bir kum tanesine bile şaşırma açlığında. Masumiyetinin altında gizlenen zekâsını tayin edebiliyorum. En az annesi kadar. "Bak, oyun oynuyorum. Annem benim için evde bir yarışma düzenledi. Ben de yarışmacılardan biriyim." Yarışmanın konusunu sorduğumda, hevesle yutkunup cevabı kafasında oluşturuyor: "Hayalindeki canavarı yaratma yarışması." Kadına bakıp gülümsüyorum. Önündeki mandal ve çiviye kullanarak yapıyor oyuncağını. Ho-

şuma gidiyor. Kadın istese oğluna en güzel oyuncakları satın alabilecek güçte. Almıyor. Hayal kurmak zorunda çünkü oğlu, çünkü tüm dünya bir ev içi kadar. Muhtemelen benim de oğluna hikâye anlatmamı bu yüzden istiyor. "Ben olsam ejderha yapardım," diyorum. Gözleri merakla açılıp ağzımdan çıkacaklara kilitleniyor. "Ejderha ne?" Anlatmaya başlıyorum bildiğim tüm efsaneleri, ama önce ejderhanın ne olduğunu açıklayıp merakını doyurmam şart: "Ejderhalar kaya tepelerinde yaşarlar. Yuvalarını oraya yaparlar. Timsahlardan çok daha büyüktürler ve havada kıvrılırken harika manevralar yaparak uçabilirler." Söylediğim tüm özellikleri zihninde bir araya getirerek ejderhayı inşa ettiğini hayretle açtığı gözlerinde görebiliyorum. Ancak bir şeyler eksik kalıyor. Soruyor: "Timsah ne? Kaya ne? Yuva ne?" Hiçbirini bilmiyor. Hiç dışarıya çıkmayan bir çocuk karşımdaki. Aklıma bir çözüm geliyor. Kadına bakıp soruyorum: "Fazla boya ve kâğıt mevcut mudur?" Kadın planımı anlayıp mutlulukla onaylıyor isteğimi. Çalışanlar birkaç dakika sonra önümü boya, fırça ve kâğıtlarla dolduruyor. Ben çiziyorum, çocuk izliyor. Konu konuyu açıyor. Bilmediği çok fazla şey var, bildiği de çok fazla şey var, fakat normal bir çocuğun bilmesi gerekenlerden yoksun. Keman çalmayı çok iyi bilirken kayanın ne olduğunu bilmemesi garip. Bilmediği ne varsa önümüzdeki kâğıtlara çiziyorum. O da benimle birlikte çizmeye başlıyor, taklit ediyor beni. Dev ejderhayı çiziyorum kâğıda. Çocuk şimdi iyice anlıyor ejderhanın ne olduğunu. En önemli şeyi unuttuğumu söyleyip açık ağzından fişkırان alevleri ekliyorum. "Bu kırmızı şey ne?" "Ateş," diyorum. Kadınlı göz göze geliyorum o an. İrkiliyor. Çocuk bile fark ediyor kadının tepkisini. Yanlış bir şey söylediğimi fark ediyorum. "Öğle yemeği hazır olmak üzere, üst kata çıkalım." Arkasını dönüp kapıyı açıyor, merdivenlere yöneliyoruz.

Başı pencereden yana dönük. O önde, bizse arkada ilerliyoruz. Çocuğun beni sevdiğini gözlerinde görüyoruz. Alıp sıkasım geliyor. Annesi tatlı bir sevgiyle beslemiş oğlunu bu zamana kadar belli ki, fakat o artık başka insanların sevgisine de aç. Uysal bir at kadar yüklü. Elini tutuyorum. Elimi sıkıyor gücü yettiğinde. Pencereye kayıyor gözüm. Sakin gibi görünen, ama can alan, kan akıtan hikâyelerin pekâlâ gizlendiği bu cıvıltılı ormanda yırtıcıları arıyor gözüm. Yemek odasına giderken çocuk ateşin ne olduğunu soruyor. Gülümseyip konuyu geçiştiriyorum. Cevap vermeden önce kadın dönüp bakıyor. Vereceğim cevaptan korkuyor.

Yemek yenen salona giriyoruz. Masa hazır. Oturuyoruz. Yakınımda oturan kadına eğilip çocuğun ateşi neden öğrenmesini istemediğini soruyorum. Ateşi henüz çok küçükken iç organlarına kadar yeterince hissedip tanıdığını belirtiyor dişlerinin arasından konuşurken. Nazik gene de. "Bilsin istemiyorum. Bu evde küçücük de olsa, kıvılcım çıkamaz. Oybirliğiyle karar verdik. Evde ateş asla yakılmaz." "Yemeği nasıl pişiriyorsunuz peki?" "Bu duvarların ötesinde. Babamdan kalan miras, yemeğin köyde pişmesini sağlıyor." Saygıyla başımı eğiyorum.

Yemek tenceresinde geliyor. Sebzeli etli, sulu yemek. Çok uzun zamandır et yemediğimi fark ediyorum. Tek sorun, yemek soğuk, olsun. Tam acıkan karnımı doyurmak için kaşığı alıyorum ki kadın elindeki kaşığı atıp masanın yanına eğilerek istifra ediyor. Hemen yanına gidip mendilimi uzatıyorum. Utanıyor. Masadan kalkıyor. "Lütfen siz yemeğe devam edin, çok özür diliyorum." Hızlı adımları. Odadan çıkıyor. Alt kata indiğini duyuyorum. Ben de peşinden gidiyorum. Çalışanıyla konuşuyor, sessiz. "Bir daha masada sulu et yemeği istemiyorum." İsteği kesin ve net. Çalışanı onaylıyor bu isteğini. "Siz merak etmeyin." Arkasını dönünce göz göze

geliyoruz. Bana doğru hızlanıyor adımları, sarılıp ağlamaya başlıyor. Öyle yoğun çiçek kokuyor ki teni, şaşırıyorum. Neden ağladığını soruyorum. "Sulu et yemeğini görünce aklıma oğlumu kaynar suya düşürdüğüm..." Cümlesi yarım kalıyor. O günden sıyrılıp kurtulması imkânsız. Bedeninde izleri var, içinde de. Belleğinde. Ağlıyor. Sarılıyorum. Yumuşacık derisi. Çiçek kokuyor, ne güzel. Biraz sakinleştikten sonra bırakıyor beni, yüzünü siliyor. Bu karamel kadının içi, gözyaşı dökebilecek kadar ıslak ve çiçek kokan annelerden.

Yanında durup sessizce onun sakinleşmesi için sırtını sıvazlıyorum yanında. Onu dinlemek en iyisi. "Ağla," diyorum bir tek. "Mutlu eder." Gülümsüyor, burnundan akan sümüğü elinin tersiyle siliyor. O tepeden tırnağa gerçek bir anne, diyorum, ama hâlâ çocuk olduğunu da unutmuyor. Tertemiz. "Oğlunuzun merakı ve öğrenme isteği çok fazla. Hayal gücünün çok geniş olduğunu fark etmemek elde değil. Bunu koruyun," diyorum. "Elimden gelen her şeyi yapıyorum," diyor hevesle. "Ülkeden ne kadar öğretmen varsa hepsini araştırdım ve içlerinden en iyi olanlarla görüştüm. Durumu anlattım. Kabul eden öğretmenler oldu. Aralıklı olarak bizi ziyaret ediyorlar. Bu ay tatile girdik. Bir öğretmeni de hep bizimle, evde." Kim olduğunu soruyorum merakla. "Talihsiz bir kaza sonucu o da bizim gibi, bedeni yanık. Mesleğini kaybetmiş, evine gizlenmişti onunla irtibata geçtiğimde." "Unuttum, affedin," diyorum. Burada herkes birbirinin aynı.

Ne garip ki o konuşmasına devam ederken aklım başka olaylara takılıyor. Bedeninin yanmadan önceki halini hayal ediyorum nedense. Tüm bedenini hayalimde deriyle kaplıyorum. Muntazam güzelliğine erişince erekte olmaya başladığımı fark edip başka bir noktaya odaklanmayı deniyorum. Karnım gurulduyor gökler kadar engin, bomboş mide çeperimle. "Karnım aç," diyorum.

“Benim yüzümden aç kaldınız,” diyor. Suratı düşünüyor. Ardından koridorda ejderha çocuk bize doğru koşuyor. Her üç adımından birinde dengesi bozuluyor, ama toparlıyor. Bedeninde koyu renk noktalar. Ejderha çocuk çılgınlıkla atarak bize doğru koşuyor. “Derine ne oldu?” Kadın da oğluna doğru koşmaya başlıyor panikle. Oğlunu kucaklıyor, üstündekilere bakıyor. Korku. Benzi atıyor. Çocuğun, çizdiğim ejderha resminden sonra horoz ibiklerinin dokusunu ejderha derisine benzetip bedenine yapıştırdığını öğreniyoruz. Rahat bir nefes alıyoruz. Ardından çalışanlardan birini çağırıp oğlunu temizlemesini rica ediyor. Biz tekrar yemek odasına geçiyoruz.

Peynir taze ve sıcak ekmek yiyoruz. Meyveler sofrada. Biraz kurutulmuş et. Çay içiyoruz. “Sizi bu yemeklerle ağırladığım için lütfen kusuruma bakmayın. Evde yemek yapılmadığı için şimdilik başka bir seçeneğimiz yok. Stokta saklayabildiğimiz yemekler bunlardan ibaret.” Şükranlarımı sunuyorum. Uzun zamandır böyle güzel bir sofrada böyle güzel insanlarla birlikte yemek yemediğimi de ekliyorum. Utanıyor. Başını eğip elindeki ekmeğini bölüyor. Çalışanlarla hep birlikte aynı masadayız. Keyifli sohbetler ediliyor.

Bir an ortamdan kopuyorum. Hepimiz çıplağız, yarı bedenlerimiz, kimse farkında dahi değil. Gülümsüyorum ve kurutulmuş eti iştahla ısıyorum.

Ertesi günlerde ejderha çocuk benden başımdan geçen tüm hikâyeleri anlatmamı istiyor. En ince ayrıntısına kadar, keyifle. Başka öykülere dönüşüyor, yeni hikâyeler peyda oluyor. Kimi canavarları on insan boyuna çıkarıyorum. Kalelerin surlarını bulutlara değdiriyorum. Ejderha çocuk bu diyarlarla ilk defa tanışıyor.

Bir hafta böylece keyifli geçiyor. İlk yolculuğumdan başlayıp tüm maceralarımın neredeyse hepsini anlatıyorum. Nefessiz dinliyor beni. Hayal gücüyle işleyip belle-

ğine yerleştirdiği hikâyelerleyatıp kalkıyor bir hafta boyunca. Annesi arada bir gelip sıkılıp sıkılmadığını soruyor. Mahcup. Gülümsüyorum. "Hiç böyle iştahlı bir dinleyicim olmamıştı şimdiye kadar. Başımdan geçen anıları tazelemiş oldum bu bir haftada, daha ne isteyebilirim ki!" Keyfimin yerinde olduğunu hissettirince tedirginliği geçiyor.

Bir hafta sonunda, gitme vaktimin geldiğini kadına açıklıyorum. Teşekkür ediyor tüm içtenliğiyle. Ejderha çocuğa açıklamak kalıyor geriye. Sancılı kısım. Yanıma çağırıp koltuğa oturtuyorum. Bir gezgin olduğumu, artık başka diyarlara gitme vaktimin geldiğini ve onu asla unutmayacağımı söylüyorum. Üzüleceğine seviniyor. "Ben de gezgin olmaya karar vermiştim, seninle gelmek istiyorum. Tüm dünyayı gezelim," diyor. Kadına bakıyorum, kelimeler ağzıma takılıyor. Ne demeli? Yardım istediğimi anlayan kadın yetişiyor imdadıma. "Ama oğlum, senin dünyanın burası, benim yanımda kalmalışın." "Birlikte gidelim," diyor. Başka bir kaçış kapısı. Bu sefer o tıkanıyor. "Ancak..." diyorum, bu sefer ben araya giriyorum. "Dışarıda türlü türlü canavar mevcut ve sen daha çok küçüksün. Annenle birlikte yolculuğa çıksan da, henüz onu koruyabilecek güçte değilsin." "Biz de senin yanında gezeriz, sen ikimizi de korursun." Annesinin sesi sertleşiyor: "Hayır, oğlum, bizim yollarımız farklı, henüz yolculuğa çıkamayız." Ejderha çocuğa gelen bu net cevap onun isteğine çıkış yolu bırakmıyor. Gözleri doluyor, ağlamaya başlıyor.

O geceyi hüzünlü, buruk ve sessiz geçiriyoruz. Birlikte oturup oyunlar oynuyoruz, ama ejderha çocuk sessiz. Konuşmuyor. Ejderha çocukla gece yatmadan önce vedalaşıyoruz. Ertesi sabah güneş doğmadan yola çıkacağımı söylüyorum. "Benim en küçük dostum hep sen olacaksın," diyorum. Ağlamaya başlıyor. "Ben de gelmek istiyorum."

Gözlerini siliyorum. Sarılıp onu yatağa yatırarak bildiğim masallardan birini anlatıyorum. Odama çekiliyorum.

Ertesi sabah güneş doğmadan uyanıyorum. Kadın kapımda uyanmamı bekliyor. Elinde güzel bir kumaşta birkaç parça yemek sarılı. Bohçayı bana uzatıyor. Birkaç gün bu yemekle idare edebileceğimi söylüyor. Teşekkür ediyorum. Sarılıyor gene küçük bir çocuk gibi masum. Oğlunu çok mutlu ettiğimi tekrarlıyor.

Kalın duvardaki gizli geçidi öğretiyor, nereden açılıp kapandığını. "Umarım bir gün gene yolunuz düşer bu yakaya. Sizi tekrar evimde görmek beni de oğlumu da çok mutlu eder." Utanıp teşekkür ediyorum bu güzel bir hafta için. Hayatımı kurtardığı günü de hatırlatmadan edemiyorum. Kalın duvarın altında gizli bir geçit var. Yolu öğretiyor. Ayaküstü epeyce vakit geçiyoruz, biz fark etmeden. Laflıyoruz. Sonra ayrılıyorum yanından.

Vadi boyunca yürüyüp sisten sıyrılıyorum. Bataklığa girmiyorum bu sefer. Köye varıyorum. Tekrar dükkâna yollanıyorum. Bir haftadır ortalıklarda görünmediğimi söylüyor, merak ediyor. Ben de ormanda dolaştığımı, keşfe çıktığımı söylüyorum. Pek tatmin olmuyor cevabımdan. Ertesi gün köyden ayrılıp yeni yollara gideceğimi söylüyorum. Satın almak istediğim bir şey olup olmadığını soruyor. O sırada köy meydanında incecik bir çığlık duyuyoruz. Dükkân sahibiyle dışarı fırlıyoruz. Meydan sis içinde, incecik. Bir çocuk ortada. Ejderha çocuk. Etrafında onu çeviren insanlar. Hayretle çocuğu izlemeleri. Sessizlik çığlığın peşinde. Ejderha çocuk önce giynik, bambaşka ama kendine benzeyen insanlara bakıyor yabani bir hayvan kadar yabani. Ardından yavaşça yaklaşıp elini uzatıyor kalabalıkta onu inceleyen tombul bir kadının tenine. Dokunuyor. Derisi başka. Pürüzsüz.

Ejderha çocuğun gözleri kalabalık içinde beni arıyor. Dükkânın önündeyim, ona doğru yürüyorum sonra. Te-

reddütsüz. Yüzümde yanık makyajı yok, ama tanıyor beni. Koşarak gelip sarılıyor bana. Keçe ceketimle sarıyorum bedenini. Dudakları mosmor. Dişleri birbirine vuruyor.

Herkes bizi izliyor. Geniş adımlarla meydandan uzaklaşmalıyım, diyorum, bir an evvel. Kafasını dağıtmak için, "Hava soğuk," deyip gülümsüyorum. Gözleri hâlâ bizi izleyen insan topluluğunda. Soğuk, dediğimi duyunca, gördüklerinden kopup bana dönüyor. Kaşlarını çatıyor, kelimeyi anlamıyor. "Bu hissettiğin üşümektir, çünkü hava soğuk," diyorum. Dişlerimi birbirine vurup taklidini yapıyorum. Bu sefer o gülümsüyor.

DÖL

Titreme hiç durmuyor. Tüm uygarlık çöküyor. Sesleri dinliyorum. Uzaktan. Denize yakınım. Bu sahil boş. Karşımda dev bir mermer yığını var. Şekilsiz. Bina sesleri yankı yapıyor. Binalar, uçsuz bucaksız denizin gözünün içine baka baka kendilerini yere atıyorlar. Gülümsüyor binalar. Mutlu. "Bitti." Yorgunluk içlerinde. Fark ediyorum. Sonra ölüm kokusu. Yılışık. Ceset bedenler, bıçak gibi burnumu kesip ikiye ayırıyor. Elimle tutuyorum. Ölülerini çıkarıyor kanlı eller yıkılan mermer sütunların altından. Medeniyetin çöküşü. Zelzele hep yanımda, sürekli takipte. Üç adımdan birinde, bana kendini hatırlatmakla meşgul. Tepemde hep bir tavan var gibi. Düşüp ezecek, diye korkuyorum. Kamburum çıkmış. Sırtım ağrıyınca bedenimi dikleştiriyorum. Deniz bir yanımda, arkamda. Beni çağırıyor. Gücüm yok. Ölüm görmek, insanı öldürüyor.

Sırtıma sert bir rüzgâr yaslanıyor. Sonra deniz köpüklenip dalga dalga oluyor. Etini zorlayan diş gibi, suların altından dev bir mürekkepbalığı çıkıp şehre yürüyor. Büyülü. Işıl ıslık bedeni. İçindeki mürekkebi akıttıkça siyah göletler oluşuyor. Kollarından birini bana sürüyor. Korkmuyorum. Yerimden kalkmıyorum. Gücüm yok. Yumuşacık derisi. Sümük. Bedenim mürekkebe bulanıyor, yanımdan yürüyüp geçiyor. Gidiyor.

Şehir içinde. İnsanlara dokunuyor. Yavaş, sükûnet içinde. Yapışkan sıvısını insanların üstünde gezdiriyor. Bulaşıyor. Kalabalığı avuçluyor. Kara mürekkebinin akıtırken çok az kişinin görebildiği dev bir zebani. İnsanlar, ceset çıkarmakla meşgul. Hiçbiri mürekkepbalığını görmüyor. Görmüyor. Sadece izliyorum.

Günlerce boş sahilde. Zelzele hiç geçmiyor. Mürekkep hastalık yayıyor. Salgın, tabakta ölüm sunarken içimde ağzımı açma isteği var ve çiğneyip yutma. Bıkkınlık bedenimde, yara. Sonra dev yaratık, şehrin bittiği yerde başlayan dağların arasında gözden kayboluyor.

Mürekkep beni de hasta ediyor. Gözlerim yuvasından çıkacak gibi. Ağrı. Sıcak basıyor tenime. Dışarıda hep bir meltem var, serin serin esiyor. İnce uçlu iğneleri derimde, ufak ufak. Ölmek üzereyken beni limana yanaşan bir gemi buluyor.

Kaptan çok yaşlı, fakat bedeni dinç. Anlattıklarına göre mosmormuş suratım. Yaralarımın hepsi iltihaplanmış. Ödem toplamış. Çok kilo vermişim. Kolumu kaldırdığımda hafiflemişim, diyorum içimden. Tüyük rüzgârda süzülüşü, suyun süzgeçten akışı gibi. Eriyor kolum. Fark ediyorum. Zayıfım.

Sert, tütünlü sesiyle olanları sakın, iddiasız anlatıyor Kaptan. Gözlerimin içine bakmıyor. "O kadar ezik, morluk, açık yara için bir filin altında kalman ya da yüksek bir kuleden atlaman lazım. Ne geldi başına?" Şehre bakmak istediğimde, etrafta toprak parçası göremiyorum. Her yer deniz. Gemideyiz. "Şehir nerede?" "Şehri unut. Çok uzun zaman önce geldiğimde, o büyük, kasvetli, kara toprakların kök saldıgı büyük bir ticaret şehriydi. Savaş çıkmış olmalı, diye düşündük. Seni tedavi edip yanımıza almaya karar verdik. Yolumuza devam ettik." "Beni neden yanınıza aldınız?" "Kadere inanırım." Gözlerimin içine bakıyor bu sefer. Ben başımı eğiyorum.

Gemisinde çalışmak ve ona olan borcumu ödemek istiyorum. Kabul ediyor. Yanımdan kalkıyor, “Yapılacak işler var daha,” diyor. “Deniz canavar gibi, bilmezsin. Çenesinin içinde bir çene daha vardır. Umarım deniz sana derinliklerde sakladığı ince uçlu dişlerin çevrelediğı pis kokulu ağzını, canlı cansız tercih etmeden yakalayıp yuttuğı iştahını görmene izin vermez.” Nezaketen doğrulmak istiyorum. Gücüm yetmiyor. “En az bir hafta daha dinlenmen lazım, kalkma. Denizde yansımana bakarsan ne demek istediğimi anlarsın,” diyor. Birkaç gün, istesem de yerimden kalkamıyorum. Tuvalet ve yemek için mürettebattan biri benimle ilgileniyor. Dört gün sonra gece tuvaletim geldiğinde kimseyi rahatsız etmek istemediğimden işimi kendim halletmeye karar veriyorum ve ilk defa kalkıyorum. Başım dönüyor, kusuyorum. Tansiyonum düşüyor, geri oturuyorum. İkinci denememde daha başarılıyım. Güvertenin kenarına geçip pantolonumu indirerek denize işiyorum. O geniş boşluğun getirdiğı rahatlama hissi. Dolunay bir yanda. Gülümsüyorum. Yan tarafımdaki fıçının içi su dolu. Yansımamı fark ediyorum. Eğilip bakmak gelmiyor içimden, ama bakıyorum. Kaptan’ın dediğı kadar var. Elmacıkkemiklerim fırlamış, etten yoksun yanaklarım deriden ibaret, dişlerime yapışmış.

Bir haftada kendimi toparlayıp gemide çalışmaya başlıyorum. Kaptan’la bazı geceler uzun sohbetlerimiz oluyor. Bir konuşmamızda, denizi tanıdıkça onun gibi dalgın ve düşünceli bir hale büründüğünü söylüyor. Sonra dikkat ediyorum, gerçekten de öyle. Başka bakıyor etrafına. Nemli, sisli. Ulvi biri. Çok macera geçmiş başından, anlatıyor. Benim gezgin olduğumu öğrendiğinde şaşırmıyor. “Neden şaşırmadınız?” diyorum. “Üstündeki kıyafetten anladım,” diyor. “Bizim köyde, babam tarla ekerdi. Yağmur yağdığında bizim tarlanın toprağı, diğer-

lerinden çok daha güzel kokardı. En bereketlisi. Ekmediğinde bile ot biterdi, bu yüzden köyün çobanı hep bizim tarlanın yakınlarında otlatırdı koyunlarını. Abayı, köyde sadece çoban giyerdi, gece ayazdan iyi korurmuş. Çocuğum o zamanlar. Bir gün patikada aba giymiş biri görünce babama, 'Deli çoban yalnız geliyor, sürüyü kaptırmış!' diye bağırmıştım. Babam da onun bizim çoban değil, bir gezgin olduğunu söylemişti. Gezinler ve çobanlar aba giyermiş. Seni bulduğumuzda da sahilde abana sarılmış, ölmek için uyuyordun."

Mürettebata çabuk kanım kaynıyor. Sadece biraz fevriler bazen. Denizin dalgası, rüzgârın lodosu esrik etmiş insancıkları. İçmeyi, yemeyi ve kadını seviyorlar. Ne zaman bir koya yanaşsak limana en yakın eve, kerhaneye uğramayı unutmuyorlar. Gücüm olsa keşke. İlk defa böyle oluyor. Eskiden seviştiğim kadınları gözümün önüne getirdiğimde isteklenirdim. Bedenim o kadar güçsüz ki sevişmek bile gelmiyor içimden. Gece içki içerken şarkılar söyleniyor, sohbetler ediliyor. Gündüz çalışan denizciler ciddi, geceden farklı. Kaptan'ı izliyorum, denizciler ondan çekiniyor.

Son uğradığımız liman şehrinde kimsecikler yok. Kerhaneye giriyor denizciler. Mutsuz çıkıyorlar. "Kısraklar kaçmış," diyor bir tanesi. "Şehirde yakalarız," diyor diğeri. Şehir de boş. Terk edilmiş. Boş bir dükkâna giriyoruz. Sesleniyoruz, cevap yok. Birkaç genç denizci korkuyor, bu sessizlik iyi değil onlara. "Gidelim buradan." Erzakımız bitmek üzere. Kaptan dükkândaki yiyecekleri toplamamızı söylüyor: "Ne kadar yemek aldıysanız hesaplayın, parasını bırakıp gidelim." Erzakı çuvala doldurup dükkândan çıkıyoruz.

Erzakı gemiye yükleyip yolumuza devam ediyoruz. Gece denizi izliyorum. Galon galon şişeden boşaltılan şarabın kırmızısında birbirlerini izlerken sahip oldukları-

nı unutarak rahatlamaya meyillleniyorlar. Yaşadığım anıları, bana sahip olan zamanları kafamda ayıklayıp çöpe attığımda ve unuttuğum insanları, daha da unuttuğumda rahatlayabiliyorum. Ben de şarabın içindeyim. Parmagımın ucundaki nasırı kemirerek tat almak. Babamın kitap kokulu koltuk altlarına gömüldüğümde utanarak beni itip güldüğünü hatırlıyorum. İnsanlar, olaylar yok. Sadece koku, tat, his içimde biriken. Misk.

Şarap kanımı hızlandırırken denizin dolgun dalgaları, kadın memesine benziyor. Titriyor dalgalar. Deniz doğuruyor. Gemiye vuruyor. Kaptan ayaklanıyor. Bir şey. Tedirgin. "Dalgalar değişti," diyor. "Ritmi değişti. Sert vuruyor gemiye. Altımızda başka bir yükselti var. Kalkın!" Herkes aniden ayılıyor. Şaraptan sıyrılmaya çalışan denizcilerin, Kaptan'ı daha önce hiç böyle görmediğini fark ediyorum. Korku içinde. Kaptan'ın dediği gibi büyük bir dalga gelip gemiye vuruyor. Hepimiz sallanıyoruz. Dalga vurunca denize düşüyorum. Su. İçine çekiyor. Girdap. Dibe batıyorum çırpınırken. Yukarıda dolunayın beyaz ışığı hâlâ üstümde. Deniz beni nefes gibi çekiyor, tatlı. Hayır, derken onu kırmak korkum. Peki, gelirim, diyorum. Ayılmak değil isteğim. Soğuk değil su. Sıcak. Üstümdekileri çıkarmak istiyorum. Annemin karnında olduğum gibi, doğduğum gibi ölmeliyim. Karşımda masmavi suratlı bir kadın beliriyor. "Sana âşığım," diyor, "nereledeydin?" "Geldim," diyorum. Beni, benim kadar büyük dudaklarıyla öpüyor. Beni dolunaya üflüyor ardından. Çok yüksekteyim. Aya kadar. Dolunaya tırnaklarımla tutunup aşağıya, gemiden tarafa bakıyorum. Kıvrıkcık saçlarım düzleşiyor. Yüzüme akıyor. Gemiye, bir karaltının üstünde küçücük bir nokta olarak görüyorum. Gemi parçalanıyor. Altındaki dev karaltının ne olduğunu göremiyorum bir türlü. Ay çok yüksek, çok rüzgârlı. Saçlarım gene gözüme giriyor. Sonra dolunay erimeye başlıyor.

Eriyor, tırnaklarım her seferinde biraz daha kayıyor. Kayıyor ve ben düşüyorum. Gemi parçalanıyor sonra. Ben biraz daha düşüyorum. Denize geri dönüyorum. "Çok yorulduğum," diyorum denize. Sarılıyor bana sudan kollarıyla. Çok fazla. Uzun zamandır kimse bana böyle güzel sarılmadı. Dalgalar sırtımdan itiliyor.

Uyandığımda güneş gözümü, alnımı parçalıyor. Etimi sıyrıyor. Önümde bir insan silueti olduğunu tahmin ediyorum. Seslerini duyabiliyorum sadece. Midem ağır. İçimde bir okyanus uyuyor. Çok su yutmuşum. Bedenimi yana çevirmek istiyorum, beceremiyorum. Bir kuvvetle mideme bastırıp denizin dölünü koyduğu, olmayan rahmimi yok etmek istiyorum. Vazgeçiyorum. Kollarımdan tutup sürüklüyorlar sonra. Adanın girişine konulmuş dev heykelleri görüyorum. Upuzun penisleriyle çıplak, bembeyaz mermerden yapılma adamlar denizi gözlüyor. Kumu tane tane hissediyorum. Sonra gölge geliyor. Islak kuma gömülmüşüm gibi derimde, burnumun ucunda, tırnaklarımda içinde koyu serinliği hissediyorum.

Gözlerim görmeye başlayınca içimdeki suyu kusuyorum. Denizin içime döllediği çocuğu doğuruyorum. Sakat. Kum emiyor suyu. Etrafımda kadınlar... Çok güzeller. "Öldüm," diyorum. "Ölmediniz," diyor içlerinden biri. "Ama eğer sorularımıza cevap vermezseniz, sizi öldürmek zorunda kalırız." "Kaptan nerede? Gemidekileri bulabildiniz mi?" "Hangi gemi?" diyorlar korkuyla. "Senin gibi, daha başka erkek var mı?" Sessizlik oluyor. Kadınlar birbirlerine bakıyor. "Büyük bir gemi ve yirmi kişi kadar mürettebatı olan bir gemideydim," diyebiliyorum. Kadınlardan biri, "Bütün adayı çevreleyin, gözlemesi için birkaç kişiyi seçin, kulelere yerleşsinler," diyor. Bedenime bakmak için başımı kaldırıyorum. Boynuma kadar kuma gömülüymüm. "Beni kuma siz mi gömdünüz?" "Evet." Sonra tekrar midem bulanıyor, aralıklı olarak kusmayı sürdürüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Açıyorum. Kesik. Kesik. Sinek. Deniz suyu. Ağzım, özellikle de burnum yanıyor. Nahoş. Şarabın tadını özlüyorum. Boş şehri. Bu ada, bu kadınlardan uzak kalmak istiyorum.

Akşama doğru, içlerinden biri bana bir kâse yemek getiriyor. Ağlıyorum. Annemin yaptığı yemeğin aynısı. Ateşten yeni inmiş. Sıcacık. Buharı üstünde yemeğin odun ateşinde pişen küllü tadın dolandığı taze et ve sebze. İçine sinen kadın kokusu. Merhametiyle ağzıma dilime sarılıyor. Ağlıyorum, basbayağı. Kadın, gözyaşlarımı siliyor. "Annemi özledim," diyorum. "Çok uzun zamandır dolaşıyorum. Evden uzakta." Kadın gözlerime bakıyor sadece. İçime giren, yavaş yavaş, beni sahiplenmeden, sadece eşlik eden gözleriyle beni bana katıyor. Sakinleşiyorum. Terleyen alnıma yapışan kıvrırcık saçlarımı sıyrırken ısıtıyor. "Tamam," diyor. Beni kumdan çıkarırken, "N'olur sen de onlardan olduğunu söyleme." Anlamıyorum. Üstümdeki kumu avuçlarıyla iki yana iterken aniden duruyor sonra. "Bir söz vermek zorundasın. Ne olursa olsun, bu adadaki hiçbir kadınla ilişkiye girmeyeceksin." Söz veriyorum. Gözlerim hâlâ ıslak. Gözyaşlarımı siliyor. Kumun dışında kalan başımı karnına dayayıp sarılıyor. Daha çok ağlıyorum. Nasıl böyle, bu kadar ağladığımı hatırlayamıyorum. Belki en son çocukken.

Tüm kumu üstümden çekip aldıktan sonra yanındaki organla bileklerimi bağlıyor. Beni belimden kavrayıp destek oluyor, evine götürüyor. O gece, uzun zamandır ilk defa tertemiz bir yatakta, banyo yaptıırıp uyutan bir kadının kokusuna bulanıyorum. Ona annemmiş gibi bakıyorum.

Uyandığımda taze ot köklerinden demlediği yeşil renkli çayla geliyor önüme. Güzel bir kahvaltı yanında. Özenle hazırlanmış. "Kocam öldüğünden beri kimseyi evime almadım," diyor masumca. Bu kadının bakışları

başka. Çok sakin. Koşmaktan yorulmuş zebra gibi, sürüsünden ayrıлып hummalı bir hastalığa yakalanmayı bekliyor. Başımı eğip kahvaltıdan yiyorum. Deniz suyunun hepsini kusmuş olmalıyım ki midem bomboş ve çok açım. Ağzıma attığım lokma yanaklarımı şişiriyor. Utanıyorum. Burun deliklerim açılıyor, yanaklarım kızarıyor. Güçbela yuttuğum lokmanın üstüne yasemin kokulu sıcak çaydan içiyorum. Biraz doyduktan sonra sakin bir nefes alıyorum.

“Sahilde erkeklerin olduğu bir gemiden bahsettiğimde neden bu kadar korkup önlem alma gereğinde bulundular?” Soruyu sorduğumda kadın kısa bir süre sessizce düşünüyor. “Bu ada ve adanın sahipleri, bizler, çok az kişinin yaşayabileceği bir acıya tanık oluyoruz. Her gün. Böyle bir vakayı kaldırmak epeyce zor ve bununla yaşamaya alışsak da köyümüzü ve adayı başkalarından korumak zorundayız. Adayı korurken aslında onları bizden korumuş oluyoruz.” “Nasıl bir tehlikesi olabilir ki?” “Heyet burada kalmana izin verirse, öğreneceksin.” Susuyorum.

Öğleden sonra dışarıya çıkıyoruz. Ellerimi bağlıyor. Köyün tam ortasındaki küçük meydana geliyoruz. İlk defa adada erkek silüetleri gözüme çarpıyor. Erkeklerin hepsi temiz giyimli. Hepsi de ellerini önlerinde kavuşturmuş, kamburlarını sırtlarında taşıyorlar. Cılızlar. “Eskiden burada kadınlı erkekli dans günleri düzenlenirdi.” Kadına bakıyorum, gözleri dalıp gitmiş bu lafını söylerken. Geçmiş, gözünün önüne geliyor. Ben de, onun gördüklerine tanık olmak istiyorum. Kıskanıyorum.

Beni meydandaki oturaklardan birine oturtuyor. Az sonra kadın topluluğu, ağır adımlarla gelip etrafımı sarıyor. İçlerinden en yaşlıları karşıma oturuyor. Dişleri dökmüş. Yüzü o kadar çok kırışmış ki, gözleri hamurlanıp sarkan teninin altına saklanmış. Kirpiklerinin ucundayım. “Naşılsın evladım? Şimdi daha iyi olmalısın.” “Te-

şekkürler efendim, sayenizde." "Önce birkaç soru soracağım. Dün bahsettiğin diğer arkadaşların nerede?" "En son hatırladığım, Kaptan'ın geminin altında başka bir şeyin hareket ettiğini söylemesi ve mürettebatın panikleyip ayaklanması. Sonra büyük bir dalga geldi ve gemiyi devirdi. Ben suya düşmüşüm. Uyandığımda adanızdaydım. Sürüklenmiş olmalıyım." "Anladım. Bu durumda, kızlar, gözetleme kulelerinden gözcüleri eksik etmeyin. Eğer ki bu genç denizci sürüklenerek adanın yolunu bulabildiyse, pekâlâ diğerleri de kumsalımızda uyanabilir." Onu dikkatle dinleyen kadınlar başlarıyla yaşlı bilgeyi onaylıyorlar. "Efendim, araya girerek düzeltmek isterim ki ben denizci değil, gezginim." "Çok yer gezmiş olmalısın," deyip gülümsüyor kadın. Kırışıklıkları daha da derinleşiyor. Dişsiz kalmış damakları birbirine değiyor. "O halde güzel evlat, sana köyümüzün öyküsünü anlatmanın vakti geldi. Böylelikle seni bizden korumuş olacağız." Yaşlı kadının suratı ciddileşiyor. "Dinliyorum efendim."

"Ben küçükken bu adanın en güzel kumsalına bir gün bir kadın düştü. O da tıpkı senin gibi, denizde geçirdiği bir kaza sonucu sürüklenip bu adayı bulmuştu. Bize çok fazla şey öğretti: kilden kap kacakları, vazoların nasıl daha düzgün yapıldığını, kökboyası yapmanın sırlarını, saçlarımızı yaseminli suda bekletip yıkamayı, balığı daha lezzetli pişirme şeklini, çamaşırları tatlı suda yıkarsak daha az yıpranacağını. Köyümüz insanını geliştirdi. Bilge kadındı. O zamanlar adada sükûnet içinde yaşırdık. Babalarımız balıkçılık yapar, uzakta anlatılan şehirlere gidip avlanan balığın bir kısmını satar, karşılığında bize ihtiyaç olanları alıp gelirdi. Ticaret bir süre sonra bizim adama kaydı. Adanın arkasında kalan doğal liman ilgi görür oldu. Annelerimiz, teyzelerimiz ise ev işlerinin yanında kilden vazolar yaptılar. Kökboyasını öğrendikçe vazoları boyayıp renklendirdiler. Erkeklerimizin

bir kısmı da bu işe ilgi duyup heykeller yapmaya başladı. Ticaret için adaya gelen zenginler, vazo ve heykellerimize hayran kalıp ürettiğimiz sanat eserlerini satın aldılar.

Çocukken hatırlıyorum da defalarca büyük mermer parçalar gemilerle taşınıp adaya getirildi. Erkek ve kadınlarımız taşın fazlasını sıyırıp şekil verdi. Sonra tekrar gemilere yüklenip uzaktaki topraklara geri götürüldü. Böylelikle daha da zenginleştik. O dönemler güzeldi." Yaşlı kadın sustu, yutkundu. Gözlerinden akan yaşı silen nasırlı parmakları, derisini çekiştirince gözbebeği açığa çıktı. Yaşlı kadının gözlerini gördüm. Gök kadar griydi.

"Ardından, adamızda babalarımız başka topraklardan satın aldıkları acı sulardan galon galon yükleyip geldiler. Acı sudan içen kişi, bağırdı, kahkaha attı. Ayakta duramayıp devrilenler de oldu. O su geldikten sonra işler renk değiştirdi. Başka adaların gemileri gelip demirledikçe gelen insanın sayısı da onunla birlikte belirsizleşti. Sonra bir gün bir adam, gemi dolusu kadın getirdi. Kadınlar limana bir kulübe yapıp yerleştiler. Köyümüzün babaları acı sudan içtikçe o ak tenli, tombul kadınların evine gittiler. Kadınlar sokağa çıkıp dikkat çekmek için etrafa sataştı, köy meydanına çıkıp etek açıp göz kırptı. Babalarımız tombul kadınları her gece ziyaret etti. Annelerimiz her gece bu yüzden babalarımıza sövdü. Dam altlarında kavga kıyamet.

Ardından bir gün köy kahvesinde oturan babalarımızdan biri, yoldan geçen kızını görüp durdurdu. Annesine bir haber iletmesini isteyecekmiş, ancak ne olduysa o zaman oldu." Burada yaşlı kadının tavırları dikkatimi çekiyor. Hareketleri tedirgin.

"Baba, bir anda kıpkırmızı kesildi. Ağzından köpükler geldi. Kız korktu. Babası, zehirlendi sandı. İş, sandığı gibi değildi. Baba kuduz bir köpek, saralı bir hasta gibi titrerken kızını yere yığdı. Kıyafetlerini yırttı. Kız çığlık

çılgılığa bağırdı. Bedenini üstünden atamadı. Gücü yetmedi. Canı öyle çok acıdı ki ayağa kalktığında bacakları, eteği kan içindeydi. Etraflarındaki kimse, ne yapacağını bilemedi.”

Burada yaşlı kadın gözyaşı döküyor. Sarılıyorum. Teselli etmek niyetim. Bütün kadınlar korkarak beni geri itiyorlar. İçlerinden biri bileklerimi sıkan urganı yakalıyor. Bir diğeri ise çenemi tutup yüzüme, gözbebeklerime bakıyor. “Hasta değil,” diyor. Kalabalıkta bir uğultu başlıyor. Yaşlı kadın sözlerine devam edecek gücü bulduğunda kalabalık da susuyor:

“Ardından kızı alıp eve taşımışlar. Her yeri tırnak sıyrıkları, diş izleriyle dolu. Aylarca kendine gelememiş. Babayı da olaydan sonra başka köşeye taşımışlar. Ateşli hastalıktan kurtulup kendine gelmiş. Gözbebekleri eski büyüklüğüne ulaşmış. Kızına ne yaptığını hatırlayınca gece gidip kendini ipe asmış. Cesedi sabaha kadar kurumamış. Kızın belleğinde, babasının şiş suratı kalmış. Bir daha hiç eski yüzünü hatırlayamamış.”

Yaşlı kadın nefes alamadığında anlatmaktan vazgeçiyor. Başını önüne eğiyor. Şimdi ağlamıyor. Ardından etrafındaki kadın topluluğunun arasından bir baş öne çıkıp konuşmayı sürdürüyor. Üzgün ve kabullenmiş bakışları. “Dedelerimiz ve babalarımızın bir kısmı, yeni yayılmaya başladığı dönemde bu hastalığı kabullenemeyip intihar ettiler. Bazısı teknelerine binip denize açıldı ve bir daha hiç geri dönmedi. Evine kapanan, kendini zincire vuran oldu; çünkü hastalığın nerede ne zaman nüksedeceğini bilemezdik. Bazen sokakta, bazen evde ve eğer ki bir erkek krize girerse bilincini yitirir ve karşısına çıkan ilk kadına saldırıp tecavüz eder. Menisini boşalttıktan bir süre sonra kendine gelir. Meniyi kriz ânında içinden atamayan erkek, bir süre sonra güçsüz düşer. İçten içe çürütürken kemiklerini eritip kırar. Biz kadınlar da, erkeklerimizin

bu hastalığını kabullenmek ve bununla yaşamak zorunda kaldık. Kızlar, babalarının çocuklarını doğurdu. Kardeşler birbirleriyle sevişti. Erkekler annelerini yatırdı. Bu köy, hastalık geldikten sonra dört nesil büyüttü. Oğullarımız da babalarımız gibi hasta. Kadınlar, oğulları ve kızlarını hasta doğurdu. Ancak kabullenmek zorundaydık. Kızlarımız ve onların kızları artık cinsel temasa yabancı değiller. Yadırgamak bir kenara, oyun oynar gibiler. Erkeklerimizin bu hallerini hastalık olarak adlandırmıyorlar. Buna, 'Beyaz An' diyorlar. Onlar için olmazsa olmaz. Birbirlerini böyle daha iyi tanıdıklarını ve 'Beyaz An' sayesinde samimi, kopmaz bağlar kurduklarını savunuyorlar. Onlar için cinsellik, artık karşılıklı konuşmaktan farksız. Böyle olmak zorundaydık. Yoksa yaşayamazdık. Babalarımızı ve oğullarımızı böyle kabullendik. Küsmedik, sahiplendik. Sizi karşımıza oturtup konuşma nedenimiz de bu. Uzak topraklarda ne olup bitiyor bilmiyoruz. Bir zamanlar gemiyle gelen tombul, beyaz kadınlar kaç ada gezdi ve bu hastalığı yaydı, bilmiyoruz; fakat bizim yaşadıklarımızı başkalarına yaşatmak istemeyiz. Evlatlarımızı ve torunlarımıza göre 'Beyaz An'ı tüm dünyaya yaymak yanlış değil. Ancak biz böyle düşünmüyoruz. Bunun için de siz hastalanmayı tercih ederseniz, bu adadan çıkmanıza izin vermeyiz. Hastalanıp gitmeye çalışırsanız da sizi öldürmek zorunda kalırız."

Kadın bu ağır şartları o kadar nazik ve kırılgan anlatıyor ki beni öldürme zorunluluğu kısmında iç rahatlığıyla ona hak verip söylediklerini onaylıyorum.

Yaşlı kadın, uzun bir sessizliğin sonunda zorlukla ayağa kalkıyor. Bedeni ilerlemesine engel. Diğer kadınlar, kalkması için yardım ediyorlar. İçlerinde en yaşlısı o. Birkaç adım attıktan sonra dönüp bakıyor bana. Uzun uzun. "Senin yüzün pak. Babamın hastalıktan önce baktığı gibi bakıyorsun. Yıllar sonra. İyi ki geldin temiz yüz-

l  oğlan. Babamın eski halini, sayende hatırladım.” Kendi kendine konuşmayı sürdürüyor. Dönüp yoluna devam ediyor. Ağır aksak. Gözden kayboluyor. Kadın topluluğunun etrafında, erkekler geziniyor. Hepsi çok zayıf ve çelimsiz. Ayaklarını sürüyerek yürüyor hepsi. Ayak izi olmayan adamlar.  lmemek için nefeslerini tutmuş kemik yığınları. Adamlar. Topluluk dağılırken aralarından gece beni evinde ağırlayan kadın sıyrılıp yanımda bitiyor. “Bundan sonra benim evimde kalabilirsin. Ben başkasının kulübesine yerle iyorum. O ev senin. İçinde rahat etmeni isterim.” Ellerimi, ayak bileklerimi saran kalın urgan düğümünü ustaca sıyrıp atıyor. “Artık h rs n. Ancak unutma, hastalanmak istemiyorsan, hiçbir kadınla yakınla mamalısn. Yoksa köyümüzün erkeklerinden farkın kalmaz.”

Kadınlar bana arkasını döndüğünde sırtlarında dalgalanan kumaşlar dikkatimi çekiyor. İpe b zg lenmi  kumaş parçasından yapılma pelerinler, boyunlarından ayak bileklerine akıyor. Her kadında başka renkte pelerin.

Kulübeye gidip dinleniyorum. G ne  batıyor. Ahşap kokulu kulübenin balkonuna yatağı çekip seriliyorum. Gözleri yüzüne g m l  ya lı kadın aklıma d  y yor. Ne büyük acı ona. Gene de adım atıyor. Devam.   z m.   z m. Yok. Kabul et. Sarıl. Sarıl.  p. Sonra kafama bir soru takılıyor,  engel gibi. Musallat oluyor. G ne  batana kadar soruyla cebelle iyorum. Hangi yaşanan hayat doğru? Büyüklerin özlediği geçmiş mi, yoksa torunların sahiplendiği şimdi mi? Ya doğru olan, bu adada  u gün ya anansa? Belki de çok çok eskilerde insanlar şimdiki gibi ya ıyordu. Belki de insanlar cinsellik yoluyla derin kopmaz bağlar kuruyorlardı. Sonra belki de utanç hasta lığı, dünya üstündeki tüm insan topluluklarına yayıldı ve onları hasta edip mahremiyete boğdu. Penislerini ve vajinalarını kapatan insanlar kuma a dolanıp saklandılar.

Karanlıkta. Gizli. Soluk soluğa seviştiler. Belki de bizim şimdi savunduğumuz doğru olan "hal", eskiden hastalıktı. Hayvanlar cinsellik ihtiyacını sorgusuz yaşıyorlardı. Bunu ben de çok defalar gözlemlemiştim. Belki de çok eski iklimlerde biz de öyleydik. Soru ve hallerini düşünürken uyuyakalıyorum.

Gene güneşle uyanıyorum. Ağzım kupkuru. Su içmek için içeriye geçip dolu küpü kafama dikiyorum. Lı-kır lıkır içtiğim su, kısım kısım ağzımın kenarından taşıp bacak arama kadar akıyor. Bir gün önce tekne kazasında tüm denizi yuttuktan sonra ilk defa su içtiğimi fark ediyorum. Baygınlığım. Sonra kadın güruhunun beni kumsalda bulup köye sürükleyişi. Adanın girişindeki cesametli erkek heykellerini hatırlıyorum. Beyaz adamları izlemeliyim, deyip kulübeden çıkıyorum.

Hatırımda kalanlar doğru. Heykeller en az 5 metre yüksekliğinde. Kumun içinden fışkıran mermer bloklar, deniz tuzu, fırtına ve yağmura rağmen ayakta. Heykellerin hepsi göge başını dayamış. Penisleri ise denize bakıyor. Tekneyle denize açılıp adaya ve heykellere uzaktan bakmak istiyorum. Bu adadan gitme vaktim geldiğinde saçlarım deniz üstünde dolanan meltemle dalgalanırken bu kadar özel hikâyeler dinleyerek duyduğum tatmini ve yeni yollara çıkmanın hazzını hayal edip gevşiyorum. Ancak bunun tam tersi bir durumun içindeyim. Adada mahsur kaldım. Tekne bulmam şart, fakat erkekleri deniz tuzu gibi eriten meniyle birlikte balıkçı tekneleri de işlemez olmuş. Tekneler çürümeye terk edilmiş. İşlemez haldeler.

Heykelleri uzaktan izlerken uzun, boş kumsalda çok uzakta bir siluet heykelin ayak parmaklarının arasından çıkıyor. El kol işaretleriyle beni yanına çağırıyor. Gidiyorum. Genç bir kız çocuğu. Ergenliğe henüz girmiş. Tohumlamış memelerinden ince yeşil filizler boynuna dolanmış. Kayıtsızlık var yüzünde. Mimiklerine yerleş-

miş. Kaşlarını kaldırarak bakarken ukalalığını gizlemiyor. Güzelliğinin farkında. Heykelin ayak parmaklarının arasındaki oyuğa geçip oturuyor. Yaşıtları da toplanmış. Erkek ve kız çocukları oturdukları yerde yüzlerini denize dönmüş. Hepsi düşünceli. Arada bir-iki cümle söyleyen bir erkeğe, bir kız tek kelimeyle eşlik ediyor. Şiir gibiler. Düşünce sarf ediyorlar. Elllerinde bardaklar, içindeki sıvıyı yudumluyorlar bir yandan. Beni çağıran genç kızdan ilk soru geliyor: "Kimsin? Nereden geldin? Başka mevsimli topraklar görmüştün. Gezginmişsin. Annemden duydum." "Evet," diyebiliyorum. Bu çocuk yaştaki kızın sesi de, duruşu da farklı. Çok olgun. Diğerleri de. Dikkatimi çeken bir diğer unsursa, bu besili ve cüsseli genç çocuklar topluluğu, babaların cılızlığından çok uzak. Cinsel doygunlukla büyüdükları besbelli. Başka bir köşede bir erkek çocuğu, en fazla 15-16 yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum, başka bir soru yöneliyor: "Bizim yaşamımız size çok farklı gelecek, ancak biz bunun bir dönem değil, 'öz' olduğunu düşünüyoruz. Annelerimizin aksine hayatın bu şekilde doğurulması taraftarıyız. Bu düşüncelerimizi büyüklerimizle ilk paylaşımımızda tokat yedik, ayıplandık. Ancak artık onlar da, her ne kadar soru sormaktan korksalar da, kabullenme yolundalar." "Farkındayım, ben de bütün gece bunu düşündüm," dememle birlikte erkek çocuklarından biri titreyip arzuyla bağıyor. Yan tarafında oturan kızın üstüne abanıp şortunu sıyrıyor. Kız, erkeği okşayıp öpüyor. Gülümsüyor. Erkek sakinleşme faslında. Kız, erkeğin sırtında avuç içini gezdiriyor. Bedenini ovuyor. Tahrik oluyorum onları izlerken. Bedenim geriliyor. Kalbim, penisime kaymış gibi. Atmaya başlıyor. Biraz sonra zonkluyor. Acıyışı. Erkek, kızın üstünde gelip gidiyor bir süre. Dalga gibi esniyor ikisinin beli, kalçası. Kasları damar damar. Ortaya çıkıyor. Sonra içindeki sı-

viyayı boşaltıp derin bir nefes alıyor. Bedenindeki gerginlik pelte bir yumuşaklığa dönüşüyor. Sonra fark ediyorum, diğer gençler bu manzaraya öyle çok alışmışlar ki ben soluksuz ikiliyi izlerken diğerleri sohbetlerine devam ediyorlar. Hatta benim dikkatle sevişen ikiliyi izlememe gülüp dalga geçiyorlar. "Daha önce hiç sevişmedin mi? Yoksa cılızlığının nedeni bu mu?" diyor içlerinden biri. Suratındaki kayık gülümsemeyle birlikte dalga geçmenin ona verdiği hazzı görebiliyorum. "Elbette ki seviştim!..." Hayır. Böyle konuşmamalı. Bu küçük çocuklara kendimi kanıtlama yoluna giderken yanlış yolda olduğumu fark ediyorum. Zihnimi toparlayıp konuşmayı sürdürüyorum: "Sadece, benim size hak verebilme samimiyetimi, sizde göremiyor olmam kötü. Oysaki siz sabahdan akşama temas üstüne kafa patlatıyorsunuz." "Ne demek istediğini anlayamadım," diyor az önce bana soru soran çocuk. Dalga geçerek bakan ukala suratı yön değiştiriyor. "Benim size bıraktığım pay ve sizin bana bıraktığınız pay bahsettiğim. Nasıl ki ben sizin yaşama şeklinize saygı duyuyorsam, siz de bana aynı şekilde saygı duymak zorundasınız. Elbette ki ben de birçok defalar seviştim, fakat bir topluluğun içinde umarsızca sevişen iki kişiyi daha önce hiç izlemedim. Tahmin edersiniz. Beni şaşırtan, rahatlığınız. Böylesine çabuk bu hastalığı kabullenmiş olursunuz. Büyüklerinizden başka, acı çekme, zorunda kalma gibi olgulardan çok uzakta bir duruş sergilemeniz. Benim az önce hayretle izlediğim kısım da aslında buydu. Sizin sevişme eyleminizden öte, kayıtsızlığınızdı." Sessizlik oluyor. Kalkmaya yelteniyorum. "Nereye gidiyorsun?" diyor içlerinden biri. "Biraz adayı dolanmak istiyorum. Limanı merak ediyorum." Ağır adımlarla adanın diğer tarafına yollanıyorum. Arkamdan uzun süre bakıp beni izlediklerini hissediyorum. Hepsinin gözü adımlarıma takılı.

Sahilde yürürken karşıma çıkan kayalıkları tırmanmam gerekiyor. Epey yükseğe çıkıp adanın arkasına geçtiğimde limanla selamlaşıyoruz. Terk edilmiş limanda incin top oynuyor. Ürküyorum. Sadece rüzgârın hüküm sürdüğü boş koydaki yalnızlık, tüylerimi yoluyor.

Limanın ucunda bir kulübe. Yaşlı kadının bahsettiği gibi. Beyaz tenli, tombul kadınların yaptığı ev bu olmalı, diye düşünürken adımlarım o tarafa çoktan yöneliyor. Ancak kulübe yanmış. Siyah tahtalardan inşa edilmiş evin bir kısmı çökmüş. Tepeden bakıyorum, uzaktayım henüz. Lime lime olmuş evdeki laneti sezinleyebiliyorum. Aşağı inip kulübeye gidiyorum.

Kulübenin içine girdiğimde anlıyorum ki kül kokusu bu evi rahat bırakmıyor. Evin biraz uzağında kayalıkların bittiği tarafta bir ses duyup bakıyorum. Bir adam silueti. Oturmuş. Biraz yaklaştığımda, adamın zincirli olduğunu görüyorum. Çömeldiği yerde, öne arkaya sallanıyor. İncecik kalmış bedeni. Diğerleri gibi. Sonra diğer yakadan bir kadın geliyor. Kadın pelerinli. Yaşının büyük olduğunu buradan anlıyorum. Sadece onlar pelerin takıyor, genç kızların hiçbirinde görmedim. Kadın yemek getirmiş. Adamın çaresizliğine üzülüyorum. Bakışlarını o kadar uzaktan bile fark ediyorum. Karısı yanında, ancak adam bir kere bile dönüp bakmıyor. Deniz var önünde hep. O adam geçmişte. Biraz yemek yedikten sonra, adam krize giriyor ve karısını yere yatırıp penisini kadının bacakarasına yerleştiriyor. Kadın biraz sonra beni yattığı yerden görüyor. Pelerini tutup hızlı bir hareketle kocasının üstüne savuruyor. Kumaş, içine hapsettiği havayla yumru gibi ikisini kavırıyor. Yavaş yavaş sönüyor. İçinde hareket devam ediyor. Biraz sonra adam kendine geliyor. Kadın pelerini açıyor. Adam ağlarken karısının alnından öpüyor. Hâlâ izliyorum. Kendimi ifşa etmekten çekinmeden, saklanmaya gerek duymadan.

Kadın geldiğinden beri ilk defa yüzünü denize dönüyor. Bir şey görmüş gibi, kilitleniyor. Merak edip denize dönüyorum. Açıkta bir gemi. Gülümsüyorum. Bu adadan gitme vakti geldi, fakat biraz daha dikkatli baktığımda gelenin, birkaç gün önce paramparça olan geminin ta kendisi olduğunu anlıyorum. Yelkenlerini şişirmiş, göğsü kabar kabar. Adaya yaklaşıyor. Biraz sonra kadın çıkardığı deniz kabuğuna üflüyor, borazan gibi. Derin, boz, yankılı bir ses adaya yayılıyor. Kadın birkaç kez üst üste üflerken ben keyifle, yaklaşan gemiyi izliyorum. Kulajımda deniz kabuğunun titreşimleri. Kül kokusuna bulanırken deniz tuzuyla arınıyorum.

LÛT

Ayaklarımız, etimiz. Sarı, sıcak, yumuşak kumu sıyrıyor. Toz kalkıyor, arkamızda su gibi, nehir gibi dalga dalga iz bırakıyoruz. Develer ve çöl ve yalnızlık. Dilim buruşuk, ağzım kupkuru, ama mutluyum. Yeni yollara dalmışım, hem de sınırsız, özgür. Çöl. Upuzun kanatlar çıkarabilirim burada, dilediğimce, çünkü sınır, sokak, bina, duvar yok. Yok. Yok. Aidiyet yok. Kimse kimsenin değil, hiçbir yer ne benim ne onun toprağı, yuvası. Hepimizin.

Garip. Sürükleniyor gibiyim. Toprağı karışan kurşun gibi, ayrı ama dahil. Sakiniz, bir ritim var adımlarımızda. Babil, ben ve babası aynı anda adım atıyoruz, birki ve bir ve iki. Bunun farkına vardığımda güneş ufukta, batıyor. Dinlenme vakti. Nefesi durdurma zamanı.

Günlerdir Babil ve babasıyla birlikteyim. Ne zaman göz göze gelsek hep gülümsüyor Babil. Bazen yürüyor, bir çocuğa göre çok uzun süreler. Pes ettiğinde ise babası onu deveye bindiriyor. Babil o zaman hepten gülümsüyor. Mutlu. Devenin adımlarıyla bir sağa bir sola sallanırken.

Duruyoruz. Yükümüzü develerin kamburundan indirip çölün sırtına saptırıyoruz. Küçük bir grubuz burada. Sessiz, sakin ve huzurluyuz. Çölü uyandırmaya korkar gibi gıdım gıdım ve küçük. Çadır kuruyoruz.

Kenara geçiyorum, yorgunum. Bacaklarım atıyor.

Derimin altında küçük kertenkeleler dolanırken, kuyruklarını bırakıp kaçır gibi. Yorgun. Babil ne olduğunu anlayamadığım küçük karaltıya doğru ilerliyor. Bizden epeyce uzakta. Çölün ortasında bir çıkıntı var, siyah. Babil bazen dönüp bize bakıyor, benim ona baktığımı bilmeden. Belli ki korkuyor, sonra gene dönüp o siyah noktaya yürüyor. Merak. Adım attırıyor. Babil, durup karaltıyı inceliyor. Sonra tüm gücüyle itiyor, çok uzakta, ama duruşundan anlayabiliyorum ne yaptığını. Bir kapak itiyor. Nereye açılıyor kapak? Sonra ittiği her neyse diğer yana düşüyor. Babil geriye iki adım atıyor. Bir kara bulut, duman sızıyor kapağın açıldığı yerden. Yayılan, urgan gibi kalın, kaymak kadar yoğun ve kara duman; havaya dağılıyor. Hızla. Büyü gibi! İçim, kanım, nabzım duruyor. Elimdeki sigarayı fırlatıp bağıryorum: "Babil!" Babası sesime dönüyor. Bana. Sonra Babil'e, benim baktığım yöne. "Babil!"

Eski bir kuyu burası. İçinde su olsa... Aksine kupkuru. Babil'i kuyudan uzaklaştırıyoruz. Babası korkuyla oğlunu inceliyor, bir yerine bir şey oldu mu, diye. Küle bulanıyoruz. Kapağı açılan kuyudan yayılan büyü değil, kül. Gene de sakiniz. Elimizdeki suyla temizlenip çadıra dönüyoruz. Ertesi gün vadiye ulaşacağız.

Babil bütün gece suskun oturuyor yanımızda. Artık gülümsemiyor. Konuşmuyor da. Babası bütün gece sınıklı sarılıyor, Babil ise kâbuslar görüp ara ara titreyip kasılıyor. Uyandığı da oluyor. Bense düşünüyorum. Bütün gece aralıksız sigara sarıp içiyorum kuyudan tarafa bakarak. Uyku tutmuyor. Kül de neyin nesi, hesap etmeye çalışsam da işin içinden çıkamıyorum. Kuraklığın ortasında kuyunun işi ne? Kim su çıkarma umuduyla bu kadar çıldırmış olabilir ki? Belki de eskiden burası çöl değildi, kim bilir.

Ertesi gün güneş doğmadan uyanıyorum. Yanımda

taşıdığım birkaç eşyadan biri de küçük bir ayna. Sırı kısım kısım dökülmüş, ama işe yarıyor. Kendime bakıyorum. Yüzümü, kim olduğumu unutmaktan korkuyorum. Kirpiklerime dokunuyorum.

Yanımda küçük bir kum tanesi yuvarlanıyor, bir tane daha. Kum tepeleri, sel gibi akmaya başlıyor. Üstümüze, üstümüzden tekrar eski yerine. Gidiyor ve geliyor. Deprem. Babil uyanıyor, ne yapacağını bilmez, ağlıyor sese. Bet bir ses bu, içten gelen, mavi. Korkutuyor. Canını, içini bıçakla kesen. Gözlerimiz büyüyor. Deprem durunca uyku gidiyor. Babil ve babası ayaklanıyor. Çadırı toplayıp, eşyaları develere yükleyip tekrar yola koyuluyoruz.

Akşam güneş batmaya yakın vadiye varıyoruz Babil'in babasının dediğine göre, ama ben görmüyorum. Önümüzde sadece dimdik, sert, sapasağlam bir dağ var. Sırtını dönmüş. Çöle küskün, düşünceli, göbekli bir adam gibi. Başı eğik. Üzgün. Bir şeye üzgün. Hiç böyle bir dağ görmedim, diyorum, onca yer gezdim ama. Hayranlık. Dağ ve ben. Açık yeşil ağaçların sarmaladığı bir yelek geçirmiş sırtına. Muhteşem. Gözümü okşayan yumuşacık bir toprağı var; çölün öldürücü kumundan farklı.

Vadiyi göremediğimi söylüyorum. "Dağın arkasında," diyor Babil, sessizce. Bir kabahat işlemiş gibi. "Bu gece de burada konaklayacağız, yarın sabah dağa tırmanıp vadiye varırız," diyor Babil'in babası. Kararlı.

Ertesi sabah erkenden yola çıkıyoruz. Dağa tırmandıkça kayalıklar baş gösteriyor önümüzde, parmaklık gibi. Set germiş etrafına, dağ, mahrem. Ceza gibi. Vadiye ulaşmak için ödediğimiz bedel bu. Develer sersemliyor, zorlanıyorlar kayalıklara geldiğimizde. Tırmanmak onlara göre değil. Arada homurdanıyorlar. Ayaklarım kayıyor. Düşüp dizimi parçalıyorum. Yaraya bakıyor, "Vadiye varınca yaranı temizleyeceğim," diyor Babil'in babası. Gene kararlı. Kayalar bıçak gibi sırtlı, sivri. Uzun süre tır-

mandıktan sonra yüzüme, yanık tenime öyle bir serinlik vuruyor ki tüm kırısklıklarım esniyor, kaslarım kendini bırakıyor. Aylardır dev, sıcak su balonuyla boğuşuyordum şum meğer ve koca balon o an patlıyor. O serinlikle. Ferahlama. Yeşil.

Çölün ortasındaki cennete varıyoruz. Bereketli topraklar. Upuzun ağaçlar, ekili tarlalar, küçük kulübeler. Cennet. O kadar farklı bir dünya ki burası, kayadan oyma duvarlarla çevrili dev bir çukur. Etrafı kanyonla çevrili. Sanki bin tonluk bir canavar, yuvarlak kalıplı toynakını yolu üstündeki bu kanyona saplamış ve ayak izini bırakıp yoluna devam etmiş gibi.

Babil'in babası vadi hakkında konuşmaya başlıyor kanyonun ucuna vardığımızda: "Bu köyde görececeklerini, bu topraklardan çıktığında unut. Köyümdeki insanlar sana çok defa oraya gitme, dediler, fakat dinlemedin. Şimdi göreceklerine hazır ol." "Biraz anlatamaz mısın?" "Hayır. Ben anlatmam, köyümdeki insanlar da anlatmaz. İstemez. Dilim varmıyor konuşmaya." Bu kadar kötü ne olabilir ki, diyorum içimden. "Sadece şunu unutma," diyor, "bu vadide çok vakit geçirme. Üstüne bastığımız topraklar lava dönüşebilir, yakıp yok ediverir." "Nasıl?" diyorum, şaşkınlık yüzümden akıyor. "Bu ulvi dağ, aslında bir yanardağ, çölün ortasında bu bereketli toprakların anası. Doğurganı da buradan fışkıran lav topları. Eğer yanardağ patlarsa, bu çukurdan çıkıp kurtulman imkânsız. Burada yaşayan lanetlilerin hepsi, her gece, ertesi günü görememe korkusuyla yataklarına giriyor. Sabah kalktıklarında ise geceye erememe düşüncesi. Delirten kısım bu. Ölüm korkusuyla yaşamak. Köyümüzün bütün yaşlıları burada. Babam ve annem de, fakat onlar artık benim atalarım değil. Bütün köy büyüklerine sırt çevirdi. Böyle bir felaketi omuzlarımızda taşıyamayız! Babil'le toplayacağımız erzakı develere yükleyip köye taşıyacağız. Bizimle

gel. Sessizlik oluyor. Merak, şu yanardağın içindeki lav kadar basınçlı, içimde fışkırır vaziyette. Köyü ve yaşlılarını görmem lazım. "Hâlâ burada kalmak istiyor musun?" diyor Babil'in babası. "Evet," diyorum. Babil bana bakıyor. Suç işlemiş gibi, yatışmamış, tedirgin, ürkek bakışları. Kucağıma alıyorum. Ağırlığı ağrıyan dizimi hatırlatıyor. Babil biraz rahatlıyor ben ona sarılınca. Büyük ve güçlü biri tarafından kucaklanınca kendini güvende hissediyor. O da bana sarılıyor. Burnu akıyor bir yandan, elinin tersiyle sıyırıp siliyor. Dağı izliyor, onu kucağımda taşıırken. Sessiz.

Dağın bittiği yerde, sert ve dimdik bir kanyon başlıyor, nereye kadar uzanıyor bilmiyorum. Bu iki yükselti arasında tam olarak bir çukur oluşuyor böylelikle. Kapanma kısılmak verdiği his. Cadı kazanı. Kurban. Çöl içinde yeşil bir adacık. Kanyonun ucunda, kuyudaki kova misali bir sistem kurulu. Develeri bağlıyor Babil'in babası. Sımsıkı. Gitmesinler. Ardından küçük çantasından uzun bir kumaş parçası çıkarıp Babil'in gözlerini bağlıyor. "Neden?" diyorum, "Büyüklerini böyle göremez," diyor. Buruk.

Makaradan geçen ipin bir ucu Babil'in babasının elinde, diğer ucuna ise çuval geçirilmiş. Çuvalın içine Babil'i koymamı söylüyor, anlamıyorum. "Aşağıya indiriyorum Babil'i, biz de böyle ineceğiz. Başka iniş yok bu çukura. Hadi, bakma öyle, daha işimiz var," diyor. Babil'i kucaklıyorum, boştaki elimle çuvalın araladığım ağzına ayacıklarını sokuyorum. Babil boynumu bırakmıyor. Titriyor kucağımda. Ağlamaya başlıyor. Çözmek istiyor gözündeki kumaşı, indirmeye çalışıyor. Babası çok sert, "Hayır!" diyor. Babil hareketsiz şimdi. Çuvalın içine tamamen girip oturuyor. babası onu yavaş yavaş sarkıtıyor aşağı. Aşağı. Aşağı. Aşağı.

Çuval yere değince, babası ipi iyice salıyor. Babası

aşağı sesleniyor, Babil'e bizi orada bizi beklemesini buyuruyor. Sesi yankı yankı dolaşıyor çukur kanyonda. Gariptir ki, geyiğin aslanı fark ettiğindeki sessizliği duyuyorum. Birkaç kuşun cıvıltısı da nefesini tutuyor şimdi. Beni de indiriyor güçbela. En son kendisi iniyor. İpin ucu o kadar uzun ki, kanyonun yüksekliğinin iki katından fazla. Böylelikle bana sarkıttığı uzun ucu yavaş yavaş saldıkça Babil'in babası bize geliyor. Alışkın olduğu her halden belli.

Şimdi o adacığın ortasında üç noktayız. Nefes alıyorum, bir fazlalık. Buldum. Hava çölden farklı burada, nemli. Dolu dolu. Burnum ıslanıyor. Yürüyoruz. Henüz kimseyi görmedik. Küçük kulübelerin olduğu tarafa yürüyoruz, vadinin tam ortasında. Ağaçların arasına gizlenmiş. Küçük ahşap kulübeler. Ortasında gölet bile mevcut. Yürürken bir çıtırtı duyuyorum çalılıkların arkasında. Dönüp bakıyorum, kimse yok. İlerliyoruz.

Bana boş bir kulübe gösteriyor, "Burada yatabilirsin," diyor ve Babil'i alıp meyve ağaçların olduğu kısma yürüyor, ben peşlerinde. Çuvallar sırtında. Akşama kadar topladığı meyveleri çuvallara dolduruyor ve kanyon ucundaki çıkırığa geri dönüyorlar. Babil'i öpüyorum, gülümsüyor sonunda. Güzel çocuk. Gene aynı sistemle önce Babil'i çıkartıyor, ardından çuvallar ve en son da kendi. "Eğer ben olmasaydım ne yapacaktın?" diyorum. "Bunu soracağımı biliyordum," diyor. "Develerle çektirirdim kendimi." Sonra bir anda ciddileşen yüzü. "Gece kulübede kal," diyor. Yukarıya çıktığında zar zor görüyorum onları. Çok yüksek. Nokta gibi kalıyorlar. Babil'in gözlerini çözüyor önce, çuvallara doldurduğu meyveler deve sırtına değince gitme vakti geliyor. Babil'in babası dizimdeki yarayı temizlemiyor, kıyafetinin ucundan yırtacağı şerit kumaşı suda yıkayıp dizime sımsıkı bağlamıyor. Bağlamıyor. Temizlemiyor.

Hüzün çöküyor neden bilmem. Babil'i özleyeceğimi düşünüyorum. Alışmışım gülümsemesine. Kolayca. Keşif yapmaya karar veriyorum ve bu su servetinde yıkanmak iyi fikir diyorum. Vadide küçük bir gezintiye çıkıyorum.

Burada türlü ağaç, hayvan ve böcek gizli. Gölete varıyorum. Bir ucuna iskele yapılmış. Ucunda ise yaşlı bir kadın, çırılçıplak oturup misinasını salmış şarkı söylüyor. Yanına gitmiyorum, utanmak. Babil'in babasının bahsetmek istediği hal buydu, oğlunun görmesini istemediği. Peki neden buradalar? Ölüm korkusu onları delirttiyse neden hâlâ burada kalmak tercihleri? Gölette bir titreme oluyor o sırada, su buharlaşırken, garip. Ardından bütün balıklar su yüzüne çıkıyor. Yan yatıyor hepsi bir bir. Yaşlı kadın kalkıyor korkuyla. Sesi yankılanıyor. Sanki biri boğazlıyor kadını. Ben de ne yapacağımı şaşıyorum. Ölü balıklar gölün yüzeyini neredeyse tamamen kaplıyor. Sonra deprem duruyor, kadın sakinleşiyor. Ancak dümdüz adım atıp denize düşüyor. Yüzme bilmiyor kadın, batıyor, çıkıyor. Düşünmeden kıyafetlerimi çıkarıp gölete atıyorum. Ben diğer uca yüzene kadar, kadın epeyce su yutuyor. Baygın. Ağır bedenini kenara taşıyıp yan yatırıp sallıyorum. Yuttuğu suyun bir kısmını çıkarmayı başarıyorum. Kendine geliyor. "İyi misiniz?" diyorum. Gözlerini açıyor, gözbebekleri soluk, mavi gibi ama gri. Ellerini uzatıp başımı kendine doğru çekiyor. Tenimi kokluyor. Aynı anda korkuyla itip, "Kimsin?" diyor. İkimiz de çıplağız, yaşlı kadının sarkık göğüsleri yattığı yerde iki yana kaymış. Bense utanıp gözlerimi yüzünde odaklıyorum. "Beni buraya oğullarınız getirdi. Ben bir gezginim ve şimdilik burada konaklayacağım. Birkaç gün kadar. Sonra yoluma devam etmem gerek." Yaşlı kadın toparlanıyor, üstünde giysi varmış gibi saygın hareketleri. "Gel çocuğum, açsındır," diyor kadın. Tahmin

ettiğim gibi kör. El yordamıyla misinasını toplamaya çalışırken düğüm olup dolanıyor. "Yardım etmemi ister misiniz?" diyorum. Kadın bana dönüyor, sesime. "Gözlerin görüyor mu?" diyor bana. "Elbette," dememle birlikte, ceketimin ucunu el yordamıyla yakalayıp yırtıyor. Kopardığı kumaş parçasını panikle bana uzatıp, "Çabuk gözlerini bağla!" diyor. Israrla. "Neden?" diyebiliyorum. "Bağla! Anlatacağım."

Belinden tutmamı söylüyor, o beni yönlendirecekmiş. Küçük ve yavaş adımlarla onu takip ediyorum. Her yer karanlık şimdi. "Ne garip, körebe oynar gibi, en son çocukken oynamıştım bu oyunu," diyorum. Yaşlı kadının küskün sesini duyuyorum. "Biz çocukken oyun oynamaya fırsatımız olmamıştı. Bu yaşımızda ise zorunda kalıyoruz," diyor. Yaşlı kadının sesi öyle duru ki! Gözlerimi kapatınca sesine odaklanışım, ayrıntılar siliniyor. Adım seslerimiz, otların ezilişi, sonra tenimi yoklayan rüzgâr. Yaşlı kadının sesiyle rüya bölünüyor. "Kulübenin basamaklarına geldik, adımını yukarıya at," diyor. Utanarak en fazla dokunmaya cüret edebildiğim ve gevşekçe tuttuğum çıplak beli yükseliyor. Ben de peşinden ilk basamağı çıkıyorum. Kulübeye giriyoruz.

İçerisi de dışarısı gibi ezilmiş ot ve meyve kokuyor. Kulübe içini öyle çok merak ediyorum ki kadının beni oturttuğu yumuşak zeminde göz bağımlı indirip ortalığa bir göz atmaktan kendimi alamıyorum. Kadın hâlâ çıplak ve el yordamıyla kucakladığı birkaç meyveyi önüme sıralıyor. Kulübede eskiden huzurlu bir yaşam sürüldüğü birkaç eşyadan belli oluyor. Ahşap, oyma bir masa, duvarlarda birkaç tablo, gene ahşap çanak çömlek duvardaki rafta dizili. Ancak toz tutmuş ev. Balkon bile var ve sallanan sandalyesi manzarayı izliyor. Gözlerim evi baştan sona tararken sulanıyor. Kaşınıyor, parmaklarımla bastırdığım gözkapagımı aşağı yukarı oynatıp kaşıntıyı alıyo-

rum. Nasıl güzel rahatlama o! Yaşlı kadın fark etmeden de göz bağımlı tekrar kaldırıyorum. Elime dokunuyor eli, tutup meyvelerin olduğu yere götürüp bırakıyor. "Buraya meyveleri sıraladım, bunlarla karnını doyurabilirsin. Çok lezzetlidirler." Şefkat dolu sesinde bir şeylere özlem duyduğunu hissediyorum. Dokunup geçiyor. Vurmadan.

Ben meyveleri yerken o da balkona yürüyüp sallanan sandalyeye oturuyor. Sesten anlayabiliyorum. Bir öne, sonra arkaya. Bu gizli vadiyi dinliyor tüm ruhuyla. "Burada ölecek olmam harika, değil mi?" diyor tüm samimiyetiyle. "Neden ölmek?" diyorum kadına. "Buradan artık çıkmak istemiyorum da o yüzden." Sessizlik ve benim sert sulu meyveyi ısıırıp çiğneyişimin, aslında ne kadar fazla ses çıkardığını fark ediyorum. Yaşlı kadın rahatsız olur belki, diye daha yavaş çiğneyip az ses çıkartmaya çalışıyorum. Balkondan sesleniyor: "Utanmana gerek yok genç çocuk, açsın, istediğin kadar sesli yiyebilirsin, iştahını söndürme." "Nasıl anladınız?" diyorum. "Ben de başlarda, utanıp yavaş çiğniyordum." Diğerleri diyerek bahsettiği kişileri soruyorum. "Arkadaşlarım, akrabalarım ve dostlarım. Karnını doyurunca seni onlarla tanıştırmak isterim, elbette sen de istersen," diyor nazıkçe. Kabul ediyorum. Gözlerimi açmalı mıyım? Hava kararıyor. Korku var biraz. Bir önceki konakladığım köye benzemiyor burası. Nasıl insanlar? Kendimi korumaya almalıyım. Göz bağımlı boynuma indiriyorum. Eğer Babil'in babası böyle tiksinerse bahsediyorsa büyüklerinden, bir sebebi olmalı.

Şimdi ortalık serin. Ağaçlar ufak ufak dallarını kıpırdatıyor. Patika ilerilere uzanıyor, kıvrıla kıvrıla ilerliyoruz. Kadın gene çıplak belinden tutmamı söylüyor. Utandığımı fark ediyor. Kendisi ellerimi tutup beline koyarken de hiç utanmıyor. Anne sıcaklığı var. Bir meydana ilerliyoruz. Çukurda, tümsekte uyarıyor beni. Tüm yolu

ezbere biliyor. Uzun zamandır bu yolu kullanıyor belli ki. Bir meydana varıyoruz, vadiye göre daha seyrek ağaç var burada. Kütükler kullanılarak yapılmış oturaklar, daire şeklinde sıralı. Onlardan birine oturtuyor beni. Şaşkınlım. Tüm köy burada. Beni bekliyor. Ahali, adım seslerimizi duyunca ayaklanıyor. Gülümseyerek bizden tarafa dönüyorlar. Gerçekten de hepsi çok yaşlı. "Hoş geldin gezgin," diyorlar bir ağızdan. İçlerinden biri gözlerimin kapalı olup olmadığını soruyor. Kolay kolay yalan söyleyemem, panik yapıyorum. "Evet, kapalı," diyorum sonra kısaca. Ardından dairenin ortasında duranlardan biri bana ahşaptan oyma bir bardak uzatıyor. "Sesin çok fedakâr, köyümüze hoş geldin. Topladığımız üzümlerden yaptığımız şaraptan ikram etmek isteriz," diyor. En uzun sakallısı, sesime yaklaşp konuşmaya başlıyor: "Seni burada ağırlamaktan mutluluk duyarız, ancak yakın zamanda yanardağ patlayacak. Deprem, kül yağmuru, suyun ısınması hep patlamaya delalet. O yüzden bu köyde çok oyalanma, hangi yollardan geldiysen aynı yollardan geri dön." Hangi sorudan başlamam gerektiğini bilemiyorum. "Siz peki?" diyebiliyorum. Gene uzun sakallı olan: "Biz burada kalıp ölmeyi tercih ettik. Zaten bu yaştan sonra çölde yaşayamayız, hepimiz körüz." "Hiçbir şey göremiyor musunuz? Tamamen karanlıkta mısınız?" diye soruyorum merakla. "Hayır, çok uzakta, silik siluetler var hayatımızda. Bizi üzecek şeyleri artık istesek de göremeyiz. Bunun için mutluyuz. Gönlümüzce gülümsemeyi, üzülmeyi, oğullarımızı kızlarımızı özlemeyi yaşayabiliyoruz." "Evlatlarınız sizi neden buraya getirdiler ve sizi bu halde bıraktılar?" dememle bu çıplak yalnız insanların bazılarının başlarını eğmeleri bir oluyor, ama sormalıyım. Merakım içimi yiyor, kemiriyor. Bu kadar âli, ulvi insanları neden bu halde bir başlarına bıraktıklarını öğrenmek zorundayım. Babil'in babası mı haklı,

yoksa bu yaşı çıplak insanlar topluluğu mu? Hangisi?

Ardından uzaktan bir ses duyuyorum arkamda. Yaşlı bir adam ve kadın ellerinde hayatımda ilk defa gördüğüm aygıtlarla sesler çıkarmaya başlıyorlar. Melodi. Diğerleri ise şarap dolu kabın etrafına toplanıp ellerindeki kâseleri dolduruyorlar. Beni meydana getiren kadın, çalgıcılara iki kâse şarap götürüyor. Hem içiyor, hem de müzik yapıyorlar. Sonra keyifli sohbetler başlıyor meydana. Ben de dahil oluyorum onlara.

İçlerinden biri diğerinin kulağına eğilip fısır fısır birkaç kelime sıralayıp gülümsüyor. Ardından soru geliyor: "Giyinik misin?" "Elbette," diyorum. "Peki, hiç çıplakken suda yüzdün mü?" Böyle bir soru yöneltmesi, bu ortamı ve bütün bu insanları yadırgamama sebep oluyor. "Hayır, hep üstümde bir şeyler olmuştur," diyorum. Sesimden soruyu garipsediğimi anlıyor olmalı ki açıklıyor yaşlı adam: "Yanlış anlama genç arkadaşım. Buradaki dostlarımızla bu vadiye ilk geldiğimiz günlerde hepimizin gözleri görüyordu, fakat kör olduktan sonra, bir de evlatlarımız bizi buraya terk ettiklerinde 'doğru ve yanlış'ı sorgulamaya başladık. Madem birbirimizi görmüyorduk, o halde çıplak dolaşabilirdik. Ancak insaniyetimizden ödün veremezdik. Evet, biz öleceğiz. Evet, bu dağ bizi külüyle kaplayacak. Gömecek. Mezarlarımız bu vadiye olacak ve kimse bilmeyecek. Yalnızlık düşündürüyor. Bir süre sonra kafamıza dank etti ki hayatımızda koyduğumuz setlerin, sınırların bazıları gereksiz. Biz de çıkardık. Arındık. Zorunlu başladığımız körebe oyununa dahil olmaya karar verdik ve bu yaşımızdan sonra çocukluk ve gençlikte yapamadığımız her şeyin üstündeki örtüyü kaldırdık. Şarabı, eğlenceyi ekledik. Kültürümüz, dilimiz yaşamalıydı. Hayatımız boyunca isteyip de zaman bulamadığımız işlere eğildik. İlk defa yemek bulmak için çalışmadığımız bir ortama düşmüştük ne de olsa. Yemek eli-

mizin altındaydı. Ona ulaşmak için sarf ettiğimiz çabayı, yaşamı güzel kılmaya harcadık. Dönüştürdük. Mesela arkadaki dostlarım buraya geldikten sonra kendi yonttukları aygıtlarla müzik yapıyorlar. Daha önce fırsatları olmamıştı. Koşup eğleniyoruz. Körlüğümüzün bizi kısıtlayamadığı her şeyde varız. Bak, şarap bile yapıyoruz. Tadı güzel değil mi?"

Beyaz. Dilim dilim, peynir gibi. Eski ama tatlı insanlar. Hepsi de yaşlılığın, aklın, tecrübenin, hüznün, yalnızlığın olgunluğunda yürüyor. Zemine insan çiziyorlar ayak izleriyle. Burada, bu buruşuk, çilli, lekeli tenli arkadaşlarımla ölene kadar yaşayabilirim, diyorum. Sonra üstümü çıkarıyorum. Utanmak. Çok farklı. Bu kadar insanın önünde, hele ki böylesine saygı duyulası, yaşı geçkin kişiler olunca etrafımda. Çıplaklığım. Yadırgıyorum. Oturuyorum biraz. Kütüğün üstü nemli, soğuk. Çiy iniyor. Hafif. Gerçekten hepsi kör. "Soyundum," diyorum. Herkesin yüzündeki gizli gülümsemenin düğümleri çözülüyor. İçlerinden biri genzini temizliyor, utangaç bir kadın bu. Körlüğü, bedeninin hareketlerini gizleyemiyor. Çıkık kamburu, kısık sesi, bembeyaz kıvrık saçları. "Buraya bizi en son ziyarete gelenler çocuklarımızdı. Ne var ki, hiçbiri senin gibi olamadı. Kör olduğumuzu gördükten sonra, onların karnını doyurmak için girdiğimiz bu ölüm çukurunda bizi bir başımıza bıraktılar. Neden kör olduğumuzu biz de bilmiyoruz. Belki bir salgın hastalık ya da bambaşka bir neden. Kim bilir. Ancak burada, bu halde bırakılmayı hak etmedik." Gözlerim büyüyor korkuyla, "Salgın hastalık mı dediniz!" "Evet." Tek hareketle boynumdan sarkan göz bağını gözlerimi sıkıca örtecek şekilde çekip arkadan sıkıyorum. "Senin gözlerini bağlamanı istememizin nedeni bu. Bu cennetin bir bedeli olduğunu biliyorduk, yanardağ patlarsa buradan çıkamazdık. Bunu bile bile, ölmeyi göze

alarak Cennet görünömlü Cehennem'in kapısından girdik. Üstüne bir de kör olduk. Ne var ki burada yaşamayı seçmemizin tek bir sebebi vardı, o da bu bereketli topraktan çıkan yiyecek torunlarımızın sağlıklı büyümesini sağlayacaktı. Biz, köyün yaşlıları buraya yerleştik. Ancak kör olduğumuzu gören evlatlarımız, bir daha buraya uğramadı. Halimizi, hatrımızı soran olmadı. Sana kadar." Sessizlik oluyor.

Gözlerim kapalı. Aklım, kadının hastalık hakkında söylediklerinde. Salgın. Ya bana da bulaştıysa? Göz bağı-nı gevşetip aşağıya çekiyorum tekrar. Gözkapağımlı kaldırmamla birlikte, ağlayan, burun çeken yaşlılar topluluğunu tüm netliğiyle görebiliyorum. İçimde buz gibi sular akıyor ayaklarıma. Rahatlıyorum. Gözlerimi tekrar kapatıyorum. Bu yaşlı ve mutlu olmayı hak eden masum insanları biraz keyiflendirme görevini üstleniyorum. "Ben gölette çıplak yüzmek istiyorum. Çok soğuk mudur?" "Hayır," diyorlar hep bir ağızdan. "Yanardağ faaliyete geçtiğinden beri, sular artık daha sıcak." Elimden tutup beni gölete götürüyorlar.

Tüm ahali. Dolunayın sapsarı ışığında ahesteyiz. Ağır aksak bir ritim bu köy. Bekleyen hamurun üstü incecik sertleşir ya da süt kaymak tutar ya, onun tadı var damağımda. Beklemişlik. Bu zamana kadar beklemişlik. Gökyüzü, dolunay süt kokuyor. Sonra duruyoruz. Birinin eli ayak bileğimi kavırıyor, irkiliyorum. Sakin olmamı söylüyor. "Göletin hemen önündeyiz. Ayağını suya değdireceğim. Sonra da göle girmene yardım edeceğiz." Teşekkür ediyorum. Sıcacık suyla tanışıyorum. Yüzme bilip bilmediğimi soruyor. "Çocukken yüzme bilirdim. Uzun zamandır denemedim. Hâlâ yüzebiliyor muyumdur acaba?" Keyifli gülüşmeler geliyor arkadan. Yıllar sonra suya giriyorum ve hayatımda ilk defa çıplak. Kasıklarımda çekiliyor su, incecik iplere dönüşüp sarıyor penisimi, ayak

belkilerimi. Daha güzeli ne? Gözlerim bağlı. Suyu bir kadına benzetebilirim Şimdi ya da bir balınaya. Dev n  ferler üstünde zıpladığımı da hayal edebilirim. Hepsini var ve ben  ıplağım. Yaşlılar bana seslenmeden önce anemin karnına giriyorum tekrar ve tekrar ben. Doğuyorum. Yaşlılardan birinin bana seslenmesiyle benim gerçeğe dönüşüm.

Ellerimden tutarken, evhamlılar. Kaymadan sudan çıkmama yardım ediyorlar. Titriyor beni tutanlardan biri. Yaşlılık. Eskiye kalar. Ben de bir gün sarkacağım. Ne garip. Temkinli, daha korkak ve bu yüzden kontrollü. Sıkı, sert adımlar gibi. Yavaş ve sağlam.

Buradan ertesini gün gitmemi söylüyor içlerinden biri. Geldiğim yoldan geri d nmeliymişim. Henüz k r değilken ve yanardağ patlamamışken. Kabul ediyorum bu isteklerini. "Keşke," diyorlar, "keşke dağ hiç patlamasa da bizimle burada daha uzun süre kalsan, sana hayatında gereksiz ekleri çöpe attırsak, sınırları sildirsek." Kendi adıma söz veriyorum önlerinde, tıpkı onlar gibi fazlalıkları görüp hayatımdan uzaklaştırmaya. Mutlulukları.

Tekrar hep beraber meydana geri döneceğimizi sanıyorum, fakat başka bir yere gidiyoruz. Ekşi bir koku havada. Nereye gittiğimizi soruyorum. Heyecanlılar, adımlarını hızlandırıyorlar. Sürpriz olduğunu söyleyip çocuklar kadar sevimli ilerliyorlar benimle konuşmayı unutmadan. Başka bir meydana çıkıyoruz, seslerden anladığım o. Daha çok yankılanıyor sesimiz. Daha geniş bir meydan da olabilir. Korkuyorum gözlerimi a maya, ama şeytan tırnağıyla şakaklarımı gıdıklıyor. Açıyorum gözlerimi. Etrafımız  z m bağlarıyla çevrili. Muntazam bahçe, dolunay ışığında bile parlayabilen üzüm salkımlarıyla hıncahınç dolu. Mor salkımlar. Mosmor. Ortada ahşaptan çakılmış dev bir kova. İçi ise toplanmış üzüm salkımlarıyla dolu. Gene k seler doluyor. Hep birlikte şarkılar

söylüyoruz. Sarhoş oluyoruz. Kovanın içine giriyor bembeyaz yaşlı insan bedenleri. Buruşuk ayak tabanları üzüm salkımlarını eziyor. Hep birlikte şarkı söyleyip dans ederken bir sonraki günün şarabın özünü çıkarıyoruz. Ardından küçük aralıklarla süren depremlerden biri daha oluyor. Önce küçük, sonra büyük. Daha büyük. Hepsi bir araya toplanıp birbirine sarılıyor. Yanardağ faaliyeteye geçiyor. Gözümdeki bağı çözüyorum. Büyük bir patlama oluyor yukarıda. Gözlerim görüyor. Patlamayla dağdan bir gaz dağılıyor etrafa ki, işte o zaman gözlerim tunuklaşıyor. İçlerinden biri bağılıyor: "Korkmayın arkadaşlar, böyle bir patlama daha önce de olmuştu, korkmayın." Gözlerim az görmeye başlıyor. Farkına varıyorum. Hastalık değil körlüğün sebebi, dağdan çıkan gaz bulutu. Ama onlara söylemenin ne anlamı var? Üzülmelerine gerek yok. Ne görüyorsun, diye soruyorlar. Uzakta olduğu için yavaş hareket ediyor gibi duran, kıvamlı yayılan bu lav selinin kor gibi parlayışı, adeta loş aydınlıkta dolanan gölgeleri, bizi bile aydınlığa kavuşturuyor. "Ne görüyorsun, ne oluyor?" Sorular yığılıyor önüme. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

"Kör olmuşum."

GÖÇ

“Ormanda ağaçları uzun süre izleme. İçlerinde atalarımın ruhu yaşar. Onları kızdırma. Burada bir düzen var. İnsanlar, ormanın adaletli olmadığını söyler. Öyle değil. Onlar salak. Orman kimseyi reddetmez. Onu reddedeni reddeder. Sahiplenip kucağına da alma ya da itme. Ormanın yanında yürü.” Çolo. Güzel dostum. Ormanı anlatırken nasıl da hevesli ve ciddi.

Başımı kaldırıp bakıyorum. İnce uzun ağaçlar selamda. Gövdesinden fışkıran yeşil dallar çok yukarıda. Ağaçlar öyle sık ki gün içinde yağan sayısız sağanak yağmura rağmen, damlalar bana dokunamıyor. Köy insanları, güler yüzlü. Meyve yemeye bayılıyorlar. Dillerini anlamıyorum. Yalnızca bana rehberlik yapan arkadaşım Çolo konuşabiliyor. Çok kuvvetli hislere sahip. Zeki. Benden çok yaşlı. Birkaç yıl orman dışında yaşamış. Dilimi konuşmayı o zamanlarda öğrenmiş. “Çok ağladım dışarıda. Silah vardı. İnsanlar, acı. Ateş vardı. Sarı meyve için yaptılar. Kötü kokululardan biri, arkadaşının boğazını sıyırdı, kırmızı boya çıkardı. Ormana geri döndüm,” diyor.

Dışarıda gördüğü canilerin, bir gün köyüne geleceğini biliyor. Farkında. Çocukları ve torunlarının zarar görmesinden korkuyor. “Dışarıda, çok vahşet var. Önce çok korktum. Sonra alıştım. Ölüm görmeye alıştım, öl-

dürmeye korktum. Ağacı, insanı. Ben, meyve için kızımın boynunu kurutmam." Gururla yaptığı seçimden bahsediyor Çolo. Sonra gözlerimin içine uzun uzun bakıyor, sessiz. Benden bir cevap bekliyor gibi. "Merak etme Çolo, onlar sana zarar vermeyecek bir daha. Alışmazsın sen. İyi birisin. Öldürmezsin." Gecenin sonlarına doğru anlatırken, "Her yeri yaktılar," diyor. Gözleri doluyor. "Orman yandı. Bütün atalarım öldü. Takip ettiğim kötü kokular yaktı ağaçları. Sonra onlar da ağıladı ormana. Ben kaçtım." Çolo'ya göre orman, ana baba. Etrafında ağaç olmadığında kendini yalnız hissediyor. "Kabilem yanımda olsa bile, orman yoksa yalnız hissederim."

Geldiğimden beri gözü bende. Sürekli hareketlerimi izliyor. Tedirgin. Dışarıdan geldiğim için bana güvenmiyor. En son, gece ateş önünde yemek yiyip uzun uzun konuşunca güvenini kazanıyorum. Çolo, ancak o gece biraz rahatlıyor. İyi niyetimi, barışçıl halimi görüp tatmin oluyor. Gevşiyor. Kaskatı bedeni kaykılıyor topraktan. "Ertesi gün yola çıkabiliriz," dediğinde seviniyorum. Gülümsüyorum. Güvenini kazandım.

Dinlediğim efsanelerde duyduğum bir köy var. Gitmeye korkuyorum. Bulduğumuz yere iki gün mesafede. Çolo'nun söylediğine göre, insanlar topraktan kaçıp ağaçlara sığınmışlar. Bu köklü göçün sebebi, et seven canavar. İsmi, Mapinguari. Bu canavarı görmem şart.

Ertesi sabah yola çıktığımızda, Çolo iz sürüyor. Aniden bir domuza rastlayabiliriz. Bizi sakatlayabilir. Kulağını dayayıp toprağın altını dinliyor. "Toprak üstü gezenleri"ni denetlemekle meşgul. Çolo bitki ve böcekler dışında, her canlıya, "Toprak üstü gezenleri," diyor. Hoşuma gidiyor bu deyimi. Acıkınca bitki seçip koparıyor. İçinden dualar edip ormana şükranlarını sunuyor. Bitkiyi öpüp yemem için bana uzatırken ciddi. Ormandan aldığı her şey için aynı töreni tekrarlıyor. Böcek yediğimiz de oluyor.

Orman geniş. Birkaç defa küçük dereler önümüze yuvarlanınca fırsatı kaçırmıyoruz. Çolo, ucunu sivrilttiği dallardan birini bana uzatıp nasıl balık avlayacağımı gösteriyor. Düşüğüm komik hallere gülüp eğleniyor. Balıklar hızlı, dal yavaş, su yoğun. Çolo'ya dönüp bakıyorum. O, suyun içinden çıkıp elinde iki koca balıkla bana bakıyor. Mutlu. Hiçbir şey kullanmadan balıkları nasıl yakalamış? Hayretle bakarken yosunlu zemine basıp dereye düşüyorum. Suyun tazyikli olduğu yerde sürükleniyorum keyifle. Bile bile. Çolo gülerken elinde çırpınan balıklardan birini kaçırıyor.

Kaçan balığın yerine yenisini yakalamak için doğru-
lup elimdeki dalı bir kez daha suya saplıyorum. Bu kez isabet ediyor. Dalı sudan çıkarıp ucunda çırpınan gri pullu balığı keyifle Çolo'ya gösteriyorum. Çolo, o sırada kıyıda, ateş yakmakla meşgul. Yakaladığım balığı görünce deliye dönüyor. Koşar adım yanımda. Sopayı elimden sıyrırken küçük bir kıymık avucumun içine, derime saplanıyor. Canım feci acıyor. Balığı sopadan çıkarıp dalı suya fırlatıyor. Balığı alıp dualar mırıldanıyor. Bütün bedeni tir tir. "N'oldu?" Soru sormak isterken Çolo avazı çıktığı kadar bağırınca orman yankı yapıyor. "Sana ormanın yanında yürü demedim mi! Orman-bugün-bize-bir-balık-vermek-istedi. Fazla yok-yok!" Öyle sinirli ki kısa kesik söylüyor kelimeleri. Sesi titriyor. Göge bakıyor sonra. Korkuyla. Yüzgecinden yaraladığım balığı dereye bırakıyor. Yüzgeci ezik. Çolo ağlamaya başlıyor. Tahta çantasının içinde ne varsa fırlatıp dereye batırıyor. İçi artık su dolu. Balığa yeni yuva. Korunaklı. Akıntı yok. Savaş yok. Dingin su. Balığı özenle içine koyuyor. Çolo gözlerinden yaşlar akarken bana bakıyor. "Dışarıdan geldin. Hepiniz aynı. Orman bize kızdı."

Kıyıya geçip ateşin önüne çömelip dua okumaya devam ediyor. Bu, bütün gece böyle sürüyor. Avladığı

balık piştiğinde ise Çolo, büyük bir pişmanlıkla balığı yemek zorunda. Neden avladığını ormana kanıtlamalı. Benimse iştahım yok, istemiyorum. Suratım asık. Ağaçlar artık güzel gelmiyor. Keseden tütün çıkarıyorum. Yorgunluğu dumanla ezesim var. Parmak uçlarımla tütünü ayırıp parça pinçik etsem de ıslak. Ateşin önüne serip kurutuyorum. Nemli kaldığında alıp dürüm ediyorum. Nefes çekişim. Gözlerimi kapatıyorum. Dumanın benimde dolanışı. Balığın kokusu. Boş midem. Neme gerek? Gündüz avucuma batan kıymık derinin içinde, kan toplamış çevresi. Azıcık da zonklaması var. Ödem yapacak gibi duruyor. Acısa da iki parmağımla sıkıp çıkartmayı deniyorum. Kıymık bir milim kıpırdamıyor. Zonklama artıyor. Vazgeçiyorum. Kıymık canı istediği zaman gitsin, şimdi misafirim, diyorum. Ateşi izliyorum. Çolo hâlâ duada.

Ertesi gün, Çolo ona soğuk davrandığımı fark edip üzülüyor. Çok tepki gösterdiğinin, beni kırdığının farkında. Birkaç komiklik yapıyor. Dere yatağında çamura bulanıp kendini kamufle ediyor. Ben ormanda dalgın dalgın gezinirken aniden karşıma çıkıyor. Sonradan Çolo taklidimi bile yapıyor. Gözlerimi kocaman açmışım korkunca, öyle söylüyor. O gün, bir öncekine göre daha sakin. Tahta çanta içinde balığın keyfi yerinde. Çolo, balığı özenle besliyor. İyileşince suya salacakmış, öyle anlatıyor. Dün için özür diliyor. "Çok korktum, ondan kızdım sana." Çocuk gibi. "Dışarıda iyi insanların olduğunu görmek güzel. Umut verdin. Çok yıl korktum. Seni gördüm, nefes aldım, midem genişledi," deyip karnını şişiriyor. Derin bir nefes alıp gülümseyişi ne tatlı. Buruk, gülümseyorum ben de.

Yolumuz uzuyor, önümüze çıkan bir dere taşmış.

Yön değiştiriyoruz. Yol bir gün uzuyor. Ertesi sabah köye varacağımızı söylüyor olo. Sonra ciddileşiyor aniden. "O köyün topraklarında, hep arkamdan yürü. Attığım adımların üstüne bas. Başka yer yok. Zemin tek. Toprak kara." Anlamıyorum. "Toprağın rengi mi siyah?" diyor- rum. "Ağaçlar sık, dallar çok. Güneş girmez. Orman ka- ranlık." Eğilip toprağı avuluyor. "Toprak, aynı toprak. Kötü ruh var. Köylüler, çok uzun zaman önce lanetlen- miş. İnsan, canavarı kızdırmış. Mapinguari'nin tek evla- dını öldürmüşler. Canavar kızınca ormana her gün fide dikmiş. Çok yıl böyle sürmüş. Ağaçlar çok artmış. Cana- var yüzünden. Gündüz vakti, göz gözü görmez olmuş. Gece gibi, aynı karanlık. Soğuk, sis var. Bataklık ok. Hayvan, bitki ketum, kansever olmuş. O yüzden orman- da yrmemeli. Lanetli köylüler gibi, ağaç dalında sal- lanmalı." Taşıdığı kalın uzun urganı taşla vura vura ikiye bölüyor. Birini bana veriyor. "Beline sar. Yarın sabah, ağaç- larda sallana sallana köye varırız."

Köyü, ormanı, insanları merak ediyorum. "Peki ca- navardan neden katı ki köylüler? Mapinguari'den ne- den bu kadar korkmuşlar?" "Canavar, ormana çok ağaç dikmiş. Ormanı karanlık edince, saldırmak için geceyi beklememiş. Sabah-gle-akşam-gece. Köyün bütün kı- zanlarını alıp alıp götürmüş. Canavar evladını ldrenle- rin evlatlarını kaçırmış,  almış. Ana baba ağlamış. İn- sanlar ateş yakmış, ama canavarı görüp de ldrememiş- ler. Mapinguari kötü kokarmış. Kötü koku aldın mı, ka- acaksın. Sonra köyde bebe kalmamış. En son bir gün, dedeler anlattıydı, kabile lideri ağaçların tepesinde bir ses duymuş. Maymun ığlık atmış. Canavar onları ldr- myor, görmüş. Ağaçlara çıkmış insanlar." Neden başka ormana gitmiyorlar peki, inatla?" "Bu ormanların köylü- leri toprak bırakıp gitmez. Yeminliyiz biz. Ağaç üstüne yeni köy kurmuşlar. Daldan düşüp ölen insan çokmuş.

Köyün yarısı ölmüş. Sonra maymunları taklit etmiş köylü. Yarın bak, suratları maymun gibi. Ağaçta sallanma, gezme, uyuma, meyve toplama, çocuklarını emzirme. Maymunla aynı. Öğrenmişler. Ağaçtan ağaca. Tüm orman. Dağınık yaşamışlar. Konuşmaya gerek kalmamış. Akşam olur, köyün lideri, esner, insanları uyutur. Sonra kendi uyur. Sabah olur, çığlık atar, herkesi uyandırır. Çığlık duyunca korkma orada. Sakın. Canavar bilmezler. Unutmuşlar Mapinguari'yi. Konuşmaya gerek yok. Çığlıkla anlaşırlar. Dillerini unutmuşlar."

Ölen kişilerin cesetleri geldi aklıma. "Peki ölen insanların ne yapıyorlar? Toprağa inip mi gömerler?" "Aslında bizim gelenek var. Toprağı kazarız. Çukur. Atamızı oturturuz içine. Üstüne kuştüyü serperiz. Toprak ezmez, tüy yumuşak. O insanların gelenekleri başka. Toprağa inmezler. Ağaçlara gömmüşler hep atayı. Ağacın gövdesine oyarlarmış. Dedeler anlattıydı. Görmüşler töreni. Tahta kapakla kaparlarmış ölünün üstünü." Belki de ağaçların içinde yaşayan ruhlara inanılmasının nedeni de bu gelenektir. "Çok ağaç ölüp dirilmiş. Çok zaman geçmiş. O insanlar hâlâ ağaç üstünde. Onlar yürüyemez bizim gibi. Konuşamaz da. Maymuna benzerler." Gözlerim büyüyor heyecanla. Gitgide endişem ve merakım artıyor.

"Maymun insandan korktuğunu belli etme, seni öldürür," derken gözlerini benden ayırmıyor. "Konuşamıyorlarsa onlardan korkmadığımı nasıl belli ederim?" "Kafamızın üstüne taş tutucuz. Benim gibi yap." Başımla onaylıyorum söylediklerini.

Hiç konuşamayan insanlara gitmek için yoldayım. Yürürken ben düşünceli, Çolo ise pür dikkat, gözü ormanda. Büyük bir engerek yılanıyla karşılaşırız. Ben korkuyorum, Çolo seviniyor, çünkü yılan eti lezzetli. Orman akşam yemeğimizi bize sunuyor. Çolo'nun keyfi yerinde. "Orman bize küsmemiş, bizi affetti. Balık iyi."

Gülümsüyorum. Çolo'yla aramızda çok fark var. Bambaşkayız, ama aynı yolda yürüyoruz.

Akşam yemek yerken Çolo'nun neşesi pek yerinde. İnsanlarını anlatmaya istekli. Belli ki bu üç günde kabilesini özlemiş. "Filler hatırlamaz. Çok eskiden atalarım bir ağaç seçmiş. Orası onlara ev olmuş. Ocak yapmışlar. Ateş yanmış. Çocuklar doğmuş, sonra ben de olmuşum. Benim çocuklar, torunlar... Gün kadar hayvan avlarız biz. Fazla değil. Bu ormanın insanı barışçı. Savaşçı kabile de var. En barışçı köy bizimki. En iyi yay oku biz yaparız, iyi avcımız. Aç kalmayız. Kötü yay ok, küçük av demek. Avlanamazsa, aç kalır. Aç kalır, asabi olur. Saldırır. Erzak almak için başka köye girer. Barışçı olan kabile, yemeğini vermez. Ok atar, kovalar. Mavi boyalı savaşçıları kırmızıya boyar." Çolo'nun orman dışında neden yaşayamadığını biraz daha iyi anlıyorum şimdi. "Dışarıda, benim dünyamda tam tersi Çolo, tam tersi. En fazla ve en kaliteli silahı üreten toplum, hep açtır. Karınları çok tok. Çok tok, ama gözü aç onların Çolo, sizin gibi uygar değil benim dünyam. Benim dünyamda savaşçı kabileler, en iyi kalaşnikofu-tüfeği-taramalıyı-tankı üretenler."

Çolo dediklerimi anlayamıyor, çünkü yabancı. Yüzüm asılınca, onun da canı sıkılıyor. Sonra zaten uykumuz geliyor. Tatsız uykudayız o gece.

Ertesi gün yola çıktığımızda daha ağır ilerliyoruz. Çolo, ağaç gövdeleri arasındaki uzaklığı adımlarıyla sayıyor. Gitgide karanlıklaşıyor orman. Sanki hemen akşam olmuş gibi. Ağaçların arası 8 adımken sayı 5'e düşüyor. Çolo duruyor, beni de durduruyor. Etrafına bakınıyor. Çantasından urganı çıkarırken çok sessiz. Bana verdiği ipi de belimden çözmemi istiyor. Kısık sesle. İki ipin ucuna taş bağlayıp dallara savuruyor. Yükseğe. "Balıkla nasıl gideceğiz?" diyorum. Çantanın içinde balığa bakıyor, yüzgeci hasarlı. "İyi değil daha, bizimle gelecek." Or-

manda ağaç tepelerinde gezinen bir balık hayal edip gü-lüyorum. İpler çok yüksekteki dallara dolanıyor, gitmeye hazırız.

Tırmandıkça Çolo'nun yüzü karanlıktan kurtuluyor. Sade ipe tırmanmak ne zormuş. Bütün bedenim kasılı-yor. Kol kaslarım uyuşuyor. Çolo alışkın, benden önde ilerliyor. Ne kadar yaşlı, ama dinç. Kavruk teni, çekik gözleri. Sonra düz siyah saçları salınıyor arkasında. Bense ondan çok daha gencim, ama nefes nefeseyim. Saç telle-rim terle alnıma yapışıyor. Elimdeki kıymık hâlâ çıkma-mış. Zonklayınca aklıma geliyor gene. Benimle seyahatte.

Sonunda en tepedeki dallara ulaşıyoruz. Biraz so-luklandıktan sonra daldan dala zıplayarak ağaç değiştiri-yoruz. Çolo, bir ip cambazı gibi, hatta az kalır, bir sincap kadar atik ve esnek çırpı bacakları. Birkaç ağaç geçmek bile benim için çok zor. Böyle ilerlersek yolun günlerce süreceğini anlayan Çolo, belime bağladığım ipi istiyor. Kendi ipinin ucuna sıkı sıkıya düğümlüyor. Şimdi tek ipimiz var ve daha uzun. Bir ucunu benim olduğum dala bağlıyor, diğer ucunu alıp atlaya zıplaya gidiyor. İpin boyu ne kadar uzanırsa artık, vardığı dala bağlıyor. Teleferik yapıyoruz. Ben kayarak daha hızlı ilerliyorum. Ka-yarken dallara çarpıyorum haliyle, kamçı gibi. Yüzüm gö-züm çizik içinde. Epeyce kanıyor da; kimin umurunda.

Sonunda maymun krallığına varıyoruz. Bizi uzaktan gördükleri gibi çığlık atarak ağaçları sallıyorlar. Var güç-leriyle. Korku. Vahşiler. Dişlerinin sivrilğini hayal et-mem için çığlıklarını duymam yeterli. Daha yavaş ilerle-memizi söylüyor Çolo. Yavaşlıyoruz. Teleferik yapmıyo-ruz artık. Bizi dalların arkasından izliyorlar önce. Çolo onları taklit ederek çığlık atıyor. Sonra panikle bana dö-nüp, "Beni taklit etsene!" deyince hiç düşünmeden aynı şekilde bağıryorum. Çolo'nun çığlığının aynısını atma-ma kendim bile şaşıryorum. Korku, dünyayı yaratan.

Kabile insanları yavaş yavaş saklandıkları yerden çıkıyorlar. Tahminim doğru. Küçük dilimi yutmuş gibiyim. Damağım kupkuru. Yutkunamıyorum. Böyle bir insan kalabalığı. Bedenleri bizden başka. Daha tüylü. Suratları, kolları hariç. Elmacıkkemikleri epey çıkık, dişleri sivri, çeneleri geniş. Kolları bizimkilere nazaran uzun. Buraya kadar tamam da, ellerini ve ayaklarını gördüğüm zaman binlerce yıl öncesine dönmüşüm gibi. Gözlerim yuvasından çıkacak sanıyorum. Bize yaklaştıkları her adımda, daha ayrıntılı inceliyorum bedenlerini. Çolo kafasına taş tutuyor, taşlardan birini de bana uzatıyor. Ben de taşı başıma koyuyorum. O zaman yavaşlıyorlar. Biz de onlara doğru birkaç adım atıyoruz. Çolo, garip sesler çıkarıp onların lügatinde konuşuyor. Maymunu insanlar o zaman dağılıyorlar. "Bizim barışçı kabileden olduğumuzu anladılar. Taşa gerek yok. Gel gezelim. Hızlı hareket yasak. Korkarlarsa saldırırlar." Çolo'ya merak etmemesini söylüyorum. "İstesem de hızlı hareket edemiyorum zaten."

Yerden o kadar yüksekteyiz ki ara ara başım dönüyor. Ayağım kaysa ve düşsem, diye düşünüyorum, herhalde yaşamam imkânsız. Sonra bu insanların köy merkezine varıyoruz. Ağaçlar arasında türlü türlü sarmaşıklar, dalları örerek yaptıkları evler ve iskele köprüler. Muntazam. Ağzım açık izliyorum. Tüm köy papağanla dolu. Meyveyle besledikleri kuşları evcilleştirmişler. Kendileri yabanileşirken.

Köprülerden birine varıyoruz. Burası sürekli sallanan bir medeniyet ve yerden metrelerce yüksekte. Kadınlardan birinin elini tutup incelemek istiyorum, fakat cesaretim yok. Uzaktan baktığımda emzirdiği bebeğinin bitlerini tıpkı bir maymun atikliğiyle ayıklıyor. Taş parçalarını alet olarak kullanıyorlar. Meyve çekirdeklerini kırıp içini yiyorlar. Elleri ve ayaklarında ise, başparmakları öyle farklılaşmış ki neredeyse maymundan farksızlar. Ger-

çekten dağınık yaşıyorlar. Gece köy merkezinde toplan-
dıklarında ne kadar kalabalık olduklarını fark ediyorum.
Köprülerden birinde uyuyoruz Çolo'yla. Diğer herkes
dallarda. Uyurken hiçbiri düşmüyor.

Sabah uyandığımızda karnımızın ne kadar aç oldu-
ğunu fark edip Çolo'yla meyve ağaçlarında dolanıyoruz.
Bir gece daha kalacağız, sonra dönmemiz gerek, çünkü
Çolo kabilesi için avlanmalı. Karnımızı doyurduktan
sonra insanları izlemeyi sürdürüyorum. Küçük defterimi
çıkartıp birkaçını çiziyorum. Eskiz çıkarmayı hep sevmi-
şimdir. Keyfim biraz yerine geliyor.

Akşama doğru çok garip bir olaya tanık oluyoruz.
Çolo'nun söylediğine göre köye ilk geldiğimizde bizi
karşılaman kişi, kabile lideriymiş. O ve genç eril insanlar-
dan biri kavgaya tutuşuyor. Çolo'nun dediğine göre genç
eril, lider olup başa geçmek niyetinde. Kabile liderini
kızdırmak için onun erkek evlatlarından birini öldürü-
yor gözümüzün önünde. Küçük bebeğin boynunu kırı-
yor. Annesi feryat figan ağlarken bebeğini bırakmıyor.
Yavrusunun kolunu tutup peşinde, daldan dala sürüklü-
yor. Bebek, urgan gibi arkasında sarkıyor. Ağzı açık. İçi
boş torba gibi. Midem bulanıyor, kusuyorum. O sırada
küçük çocuklardan biri gelip kusmuğuma yaklaşıyor.
Eliyle dokunuyor. Kokusunu beğenmeyip kaçıyor.

Gözüm kavga eden erkeklerde. Dişlerini birbirleri-
nin boyunlarına geçiriyorlar. Genç eril daha atik. Kabile
lideri ise yaşlı kalıyor yanında. Eril, kabile liderinin boy-
nunu yakalayıp şahdamarını patlatıyor. Fıskıran kanla bi-
raz daha kusuyorum. Kabile lideri ağaçtan düşüyor. Tüm
kabile insanları ölü bedenini düşüşünü seyrediyor. Çolo
da dahil. Kabile içinde katliam süredursun, olay daha ga-
rip bir hal alıyor. Feryat figan ağlarken peşinde bebeğini
dolaştıran kadın, evladının ölü bedenini yeni kabile lide-
ri, genç erile takdim ediyor. Genç erkek bebeği ısırıp ba-

şını sağa sola sallarken bağıyor. Ağlamaya başlıyorum. Herkes sesime dönüp bana bakınca Çolo endişeleniyor. Yanıma gelip dürtüklüyor susmam için. Zor durduruyorum hıçkırıklarımı. Yeni lider gelip karşıma dikiliyor. Gözlerimin içine bakıyor. Çolo, fısıltıyla, "Sakın kıpırdama!" diyor. Genç adam, gözlerimin içine bakarken burundan soluyor, nefesi leş gibi. Teni de, ıslak hayvan kokusu. Ağzında, çenesinde hâlâ öldürdüğü adamın ve bebeğin kanını taşıyor. Gözlerim doluyor gene. Bebek gözümün önünde. Çolo'nun söylediğine göre, öyle acıklı bir ezgiyle konuşmuşum ki lider sakinleşmiş, hatta uysallaşmış. Ben diz çökmüş ağlarken genç eril, benimle birlikte eğiliyor. Gözyaşıma parmağını bastırıp tadına bakıyor. Çocuk merakı gözlerinde. Gene göz göze geliyoruz. Gözyaşlarımızın tadı aynı. Sanki bunu fark ediyor. Öyle de şaşkın bakıyor suratıma. Bilmiyorum. Hemen ardından Çolo, ses çıkarıp dikkati üstüne çekiyor. Çantadan çıkardığı balığı liderin ayaklarına bırakıyor. Balık çırpınmıyor, çoktan ölmüş. Lider, bir süre daha karşımda dikilip bakıyor. Vücudumu bir titreme alıyor, fakat belli ettirmemem lazım, kasılıyorum. Sımsıkıyım. Tüm kas kıvrımlarım bedenimden fırlıyor. Eril erkek dimdik. Yanımdan ayrılıyor.

Çolo'ya, hemen şimdi köyden gitmek istediğimi söylüyorum. "Akşam geldi, şimdi yola çıkmak yanlış," diyor. "Yarın. Güneş gelsin, biz gideriz." Akşama doğru dallardan örülmüş ıslak köprülerden birine yerleşiyoruz. Tedirginiz.

Gece, gözlerim karanlık gökte, put gibi yıldızları izliyorum. Canavarı görmek istiyorum. Bu şehrin insanları kadar cani olabilir mi? Bilmiyorum. Kadın ölen evladının katiline, sırf iktidar sahibi diye kendini sunuyor. Bu gece o kadın, liderin koynunda. Gündüz evladını öldüren adamın koynunda.

Sabahı beklemiyorum. Yavaşça kalkıyorum, Çolo uyu-
yakalmış. O, benden daha yorgun. Islak iskele sallanma-
sın diye yavaş hareket ediyorum. Kimse uyansın istemi-
yorum. Usulca attığım adımlarımı ağaç gövdesine dayı-
yorum. Elimizi uzatıyorum dala. Elimdeki yara boş. Avu-
cuma batan kıymık çıkmış. Bastırıyorum kuvvetlice. Ağ-
rımıyor artık. Tutunduğum iple, kör kuyu kadar karanlık
ve derin duran toprağa iniyorum. Yavaş. Acele değil.
Hoşça kal Çolo. İlk defa, "Keşke, bir köye hiç gitmesey-
dim," dedim. Mapinguari, orada mısın? Belki aramızdaki
bu küslük biter. Mapinguari...

SER

Kentin kapılarında kimse soru sormuyor, konuşmuyor; çünkü insanları uyanacak olursa tanrıları ölür. O zaman da lanetlenen insanlar bir daha asla düş göremezler. Sessizlik hâkim. Korkuyor içimiz. Titriyor. On kişiyiz. Bize bu kenti anlatan rehber, şehir ve onu çevreleyen sıradağların küçük köyleri hakkında birçok efsane biliyor. Uzun, uzun ve karanlık bir gecede eski hanın nemli odalarına saklanıyoruz. Efsaneler, hikâyeler bitmiyor. Anlatılıyor. Sonra rehber de susuyor.

Gruptan ayrılmaya karar veriyorum. Tüm kent uykuda. Herkes evinde. Yatıyor. Kıpırdamadan. Kimse gözünü dahi kırpmıyor. Kapıları kilitli evlerin pencerelelerinden izliyoruz. Hatta alenen! Ne önemi var? Körün önünde soyunmak gibi.

Grup, ertesi gün gemiye biniyor getirdikleri tüm eşyaları geri yükleyip. Şaşkınlıklarını atamadıkları belli, bu uyku vadisinin insanlarına içten içe selam verip ölü dalgaların savsakladığı gemiyle rıhtımdan ayrılıyorlar. El sallıyorum. Hepsi benim için endişeleniyor, görüyorum. Özellikle de rehber. O kadar çok kötü hikâye duymuş ki bu kent hakkında, benim sıra dağlar boyunca ilerleyerek karlı yolları kat edip yılanlı köylerinde gezinmemden endişe duyuyor. Girençılmaz yolları. Kentin denize değ-

diği yerde, göğü delen yüksek surlar başlıyor. Ağır bir sabah. Surların açık kapısından ufukta ilerleyen gemiyi izliyorum. Sonra sur kapıları da kapanıyor. Kar.

Sis ağzımı dolduruyor. Suyla çalkalayıp tükürmek istiyorum. Üstüm başım nemle sıırılsıklam. Kentte kimse konuşmuyor. Hâlâ. Uyanık çok az insan var, onlar da kenti koruyor zaten. Uyku. Mayışıyorum. Kahve tohumu çiğniyorum. Bıkkın bir ineğin geviş getirme faslında. Uyursam bu kentin insanı olurum. Ölene kadar uyumak istemiyorum. Sessiz. Ayak sesimi bile yeryüzünden siliyorum. Sessiz, gezgin, sessiz.

Dağ yollarında ilerliyorum. Başta çok sert değil hava, hatta ılık bile denebilir. Ne ketum havalar var oysa. Denizin sıcak tükürüğü bembeyaz kara dokunuyor burada. Sonra sur kapıları da görünmez oluyor arkamda, iyice sıkışıyorum sıradağların arasına. Burası sert. Sonra üşümeye başlıyorum. Bir köye denk geliyorum. Bir gece orada konaklıyorum. İyi, sıcak insanlar. Evlerini açıyorlar bana, yemeklerini paylaşıyorlar. Sonra gene yollar. Azıcık eşya sırtımda. Reddedemediğim bir üşüme sarıyor beni. Çantamdaki yedek kıyafetimi giyiyorum önce, sonra yetmiyor. Çıkartıyorum, kuşak kuşak yırtıp üstüme başıma bağlıyorum sımsıkı. Karnımda bir ağrı. Tüm bedenime yayılıyor. Sardığım kumaş parçalarıyla bir mumyadan farkım yok. Yanaklarım soğukla yanmış, kabuk bağlamış kulaklarım. Su toplamış. Buzluğa atılmış ete yakın, donuk ama yumuşaklık hissini kaybetmiyor tenim. Ama donuk. Ölüm gibi.

Önümde kocaman bir dağ. Kıvrak yollar. Şirret kadının yosma kalçası gibi saptırıyor adamı. Bir sağa, bir sola. Döne döne, dolanarak yamacı soyan patikalar, dağı aşağıdan yukarıya kavırıyor. Sonra kar. Kar. Soğuk. Buz. Ucu düşecek diye elimle burnumu tutarken buluyorum kendimi.

Dağın güney yönüne bakan yamaca geçtim. Dağ baştan sona karla kaplıydı. İnsan boyu. Sonra bir tahta parçasına gözüm takıldı onca beyazın arasında. Ev çatıları karın içinde sivilce gibi başlarını çıkarmış. Yorgunluk damarlarımda. Sonra soylu tabii. Yamuk, pürüzlü, hasarlı hiçbir şey yok. Düz. Çöl kadar. Karın muntazam ferahlığı. Sonra gene yorgunluk, hep yorgunluk. Bir duman. Uzun zamandır gördüğüm en güzel şey. Duman, ağır-yanık-tüten tezek kokusu. Misk. Temiz gene de. Her katman tertemiz bu dağda. Beyaz. Şifa. Tek başına duman, ne kadar da çirkin. Gene de güzel, çünkü ekmek pişer, yemek olur ateşte. Sıcaktır sonra ateş. Ocak. Bir sigara yaktım. Rahatladım, çünkü hiç erzakım kalmamıştı. Yiyecek tek bir lokma bile. Köy, aç bir gezgine kapılarını açar mıydı? Çanta sapımı daha sıkı kavradım. Korkunç, ürkütücü. Yutkundum. Ekmeğin soğukla kırılan sıcak kokusu. Hayal edince dilimde şekillendi hamur tadı. Bir somon ekmek ikram edilse de, şu dağın yalnızlığına bana bana yesem. Of! Sigarayı iyice çektim içime. Karnımın gurultusu canımı titretti.

Köye doğru yürürken kulübelerden birinin kapısı açıldı. Üstü başı is içerisinde, saçları savruk çalılar kadar hırçın bir kadın, ittiği el arabasında yanmış, küllenmiş, kapkara bir erkek bedeni taşıyordu. Kadını görünce kenardaki kar yığınının arkasına gizlendim. İlerlerken durdu, elinin tersiyle gözlerini sildi. Ağlıyordu belli ki, ama hiç ses çıkmadı kadından. Sadece incecik vızıldayan el arabasının dönen tekerleği vardı ortada. Sonra başka bir kulübenin önünde durdu. Kapı açıldı, kadın içeri girdi. Kapı kapandı.

Bu kentin insanları sessizdi, konuşmazdı. Bunu biliyordum elbette. Ne var ki ortada başka bir lanet vardı. Gitsem? Hiç yemeğim kalmadı. En yakın köy kim bilir ne kadar uzakta? Şansımı denemeliydim, belki akşama

kadar yoldan geçen benim gibi gezgin birilerine rastlardım. Onlara en yakın köyün ne yönde olduğunu sorar, hatta belki biraz yemek bile rica ederdim.

Kimse geçmedi. Akşam oldu.

Yokuştan aşağıya, köy evlerinin saklandığı vadi yoluna yürüdüm. Gözümün önünden gitmiyordu el arabasından sarkan yanık kolun kara sürtüşü. Küçük bir rüzgârla dağılıverecekmiş gibi duran bedenin küllerle oyunu.

Kulübelerden birinin önünde durdum. Köy meydanına en uzak, vadi yoluna en yakın olanı seçtim kendime. Kapıyı çaldığımda tertemiz suratlı bir adam karşıladı beni. Gülümsedi, ağır ve olgun duruşuyla selam verip tok sesimin verdiği samimiyetle konuşmaya başladım. Gezgin olduğumu, köy köy dolaştığımı, dağlar aşip bahçelerde dolandığımı ve kapısını açıp yemeğini benimle paylaşanlara minnetimi sunduğumu söylemek niyetindeyken, cümlemin başında ağzımdan çıkan ilk kelimeyi avucuyla ağzıma geri tıktı ve beni içeriye çekti. Ben, koca adam, yıksan yıkılmaz insan, adamın bir dokuşuyla tıpış tıpış girdim eve. Şaşkınlıktan herhalde. Bilmem. Sonra hemen açıklamada bulundu, kısık sesle. Fısıltıyla. Dudakları incecikti. Laflar dişlerinin arasından yağ gibi akıyordu.

“Sessiz. Bu köyde kimse yüksek sesle konuşmaz. Evinde hiçbir kadın tabağını yere düşürmez, erkekler odun kesmez. Çığ tepemizde bizi bekliyor,” derken parmağını kaldırıp vadinin yanı başındaki dağın zirvesini gösterdi. “Köyünüzde hiç mi bebek yok peki? Ağlamazlar mı?” dedim, başını eğdi. Sustu biraz, alt dudağını yaladı, yutkundu. Bu soruyla canını sıkımdım. Ateşin yandığı ocağa yürüdü. “Yakında ben de olmam,” deyip sessizliği bozdu. “Nasıl? Anlamadım?” Gene sessizlik, gece boyu sessizlik.

Elleri titriyordu. Düşündüm, bu çukur vadi, kar, dağlar, çığ olsa. Sordum: "Bu vadiye zamanında çok mu çığ düştü, neden bu kadar korkuyor herkes?" "Çok," dedi yaşlı adam. "Çok fazla mezarda yaşadık. Hâlâ onun içindeyiz, çıkamıyoruz." Onca ton karın altından peki nasıl kurtulmuştu onca insan her seferinde? Çığ öldürür, temizler, dolar, boğar, kusar, yutar. Çığ bu. "Evindeysen şanslısın," dedi yaşlı adam. "Evde beklersin, değilsen, kara harman olup bedenine erimeyi beklersin. Evin yıkılmazsa kurtuldun sayılır. Çığdan sonra birkaç saat beklemek lazım gelir, kar oturunca kapını açarsın ve kazarsın. Nefes alana kadar. Kazmak da kâbustur, heyula! Yönünü bir şaşırdın mı, aşağıyı, yukarıyı, öldün demektir." Çok zor.

Ellerinin titremesi geçmiyordu. Rahatsız edici. Gözlerim bir yaşlı adamda, bir parmaklarında. Baktığımı fark edip ellerini iki bacağının arasına sıkıştırdı. Sessizliği bu sefer bozan yaşlı adam oldu: "Bu köy hep mutsuzdu, ben buraya ilk geldiğimde de bu böyleydi." "Peki neden o zaman başka köye göçmüyorsunuz?" Deneyenin çok olduğunu, fakat hiçbirinin başka köye ya da şehre ulaşamadığını söyledi, dertli. "Burası öyle bir cehennem ki gitmek istediğin zaman bir güç bunu anlar ve fırtına çıkar. Deneyenlerin hepsi yola koyulduğu anda korkunç fırtınalar başladı. Oysaki hava açıktır, beklemezsin, rüzgâr kopsun, kar yağsın, tipi başlasın. Kar fırtınalarına dayanamadılar. Ya öldüler ya da geri döndüler." Öldüklerini nereden biliyordu? Belki de başardılar, ama geri dönmedikleri için öldü diyorlardı belki de? "Ben başka bir köyden buraya gelebiliyorsam, istediğimde geri de dönerim." Bunu söylediğimde yaşlı adam ilk defa sakinliğini bozdu:

"Sen de diğerleri gibi beni anlamıyorsun, ama elbette ki bu normal. Ben de başta inanmayıp gitmeyi çok denedim, ta ki donmak üzereyken köylüler beni bulup

geri getirene kadar. Sana ancak şöyle anlatabilirim,” dedi yaşlı adam ve soluklandı. Yorulmuştu. Nefes nefese. “Hiç demir parmaklıklı bir evde yaşadın mı? En azından eski dönemde?” “Evet,” dedim, “Eski dönemde, çocukken, her şey normalken. Bizim de öyle bir evimiz vardı.” Te-
dirginim. “Başını hiç parmaklıkların arasından çıkardığın oldu mu peki?” Başımla onayladım, onu sonra güldüm hatta, bir anım gelmişti aklıma. Annem evde yoktu, başımı demir parmaklıkların arasından sokmuş, fakat geri çıkartamamıştım. Akşama kadar annemi bekleyerek saatlerce ağlamıştım. “Bahsetmek istediğim tam olarak bu,” dedi heyecanla yaşlı adam. Yüzü aydınlandı sevinçle. “Parmaklıkların arasındaki mesafe mi azalmıştı, kafanı büyümüştü? Hiçbiri.” Sustum. Düşündük. Gerçek olabilir miydi? Umurumda değil, kimse beni burada tutamaz. Ertesi sabah gidecektim bu suskun, tezek kokan köyden. Uzağa. “Gene de gideceğim,” dedim, gözlerinin içine baka baka. Meydan okur gibi. “Boş ver, tartışmaya değmez,” deyip kestirip attı. Elleri titriyordu sıcak suyu ateşten alırken. Hâlâ.

Sudan içti biraz. Sandalyesine oturdu. Çorabını çekip çıkardı. Ayak parmaklarının hepsi kesilmişti. Lüzumsuz et parçası gibi yere basan taban, bileği zemine bağlıyordu. “Soğuktan mı oldu?” dedim. Başını salladı. “Gitmeyi denerken oldu. Ucuz kurtuldum.” Sonra konuyu değiştirmek istedi. Tadımın hepten kaçtığını fark etti. “Köyün asıl yerlileri kimler bilinmez. Bu kulübelerin hepsinde gezginler oturuyor. Senin, benim gibi adamlar. Burada kaldılar, çünkü gitmeyi deneseler de başaramayıp geri döndüler.”

Dışarıya çıktık. Keseden çıkardığım iki tutam tütünle sigaraları sardık. Arkasını dönmüştü. Ben çakmağı çıkarıp yaktım ucunu. Çömeldik kulübenin dibine. İki dağın zirvesi sağdan soldan sıkıştırıyordu. Sivri, cazibeli,

soluk benizli teniyle önümüzde öylece dikiliyordu. Gözlerimi kısıp baktığımda, iki geniş kalçalı kadın silüetinde hayal ettiğim ak dağların dans edip oynadıklarını görebiliyordum. Oh! Kadın kokusu. Uzun zamandır bir kadına aletimi sokmamıştım. Sertleştim. Sigarama odaklandım sonra. Yaşlı adam uzaklara dalıp gitmiş, benden ayrılmıştı çoktan. Fark etmedi. "Çok büyük bir günahın var mı?" dedi dönüp. Gözlerini kaçırdı. Sigarayı dipledı. Gözleri çekik. Bir aralık bulup beni izliyor gibi. "Yok," dedim. "Neden sordun?" Dudağını büktü, döküle döküle neredeyse hiç kalmamış kaş yatakları ile alnını sıkıştırdı. "O zaman burada ne işin var? Bu köye hapsolanların hepsinin tek ortak noktası, çok büyük günah işlemiş olmaları. Tanrı'nın dünya cefası." "Ben Tanrı'ya inanmam," deyip kestirip attım. "Yakında et yiyip ellerin titremeye başladığında, sen de inanırsın," dedi, sırtıttı. Öyle ukalaydı ki tavır, sinirlendim. "Ne sırtıyorsun?" diye dayanamayıp çıkıştım. Başımı dağlara çevirdim. Hâlâ fısıltıyla konuşuyorduk. "Ben sesimi unuttum," dedi. "20 senedir buradayım, bu köyde, lanetli kar yığnında ve bağırma istiyorum!" "Ölürsün," deyip biten sigaranın sonunu fırlattım. Sustu.

Biraz güvenmeye başlamıştım yaşlı adama, bir de elleri titremese. "Ben," dedim sonra tüm gücümü toplayıp. "Bu sabah buraya geldiğimde kulübenin birinden bir kadın çıktı. Yanmış bir erkek cesedi taşıyordu el arabasında. Başka bir kulübeye girdi." Bana baktı, ölmek üzere ve büyük bir sırrı içinde taşıyan kayadan adamlar gibi baktı bana, ağlamaklı. Beni izlerken 20 sene önceki halinin aklına geldiğine emindim. "Bu köyde 10 kadınıımız var. Hepsi bizim için çok değerli. Yemeğimizi onlar doğurur. Bir de köyün insanların yaşlanmasını bekleriz, azimle, inatla." Midesi bulandı, kusmak için eğildi, öğürdü. Sadece su çıktı. Anlamamıştım. "Nasıl?" Elinin tersiyle ağzını sildi. Doğrulup kıpkırmızı kesilmiş suratını

bana çevirdi. "Her şeye hazırlıklı ol, yakında öğrenirsin." "Neyi?" diyebildim. Yaşlı adam durup beni izledi. Gözlerini, dudaklarımda, burnumda, soğuktan kabuk bağlayan yanaklarımda gezdirdi. Bekledim. Bir şey diyecek oldu, sonra vazgeçti. Kulübeye girdi, ben de peşinden.

Akşam olmuş, ortalık epey kararmıştı artık. Bu 10 haneli köyde yapacak hiçbir şey yoktu. Gerçekten Tanrı'nın dünya azabı. Sadece sıkılıyorduk. Sonra kapıyı tıklattı biri. Sabah gördüğüm çalı saçlı kadın, et parçasıyla girdi içeri. "Bir haftalık yemeğinizi getirdim. Afiyet olsun beyler. Hesap edin ve öyle tüketin lütfen." Teşekkür ettik. Görünüşünün aksine çok kibardı kadın, hafifçe eğilip selam verdi ve tıpkı küçük bir hanımefendi gibi kulübeden çıktı.

Yaşlı adam bana hiç bakmadı, eti sofraya koydu. İki tabak da çıkarıp bıçakla ikiye ayırdı. "Al, bir haftalık yemeğin bu olacak. Ona göre ye, benimkine hiç sulanma, vermem," dedi. Teşekkür ettim. Ertesi gün ayrılacaktım zaten köyden. "Hakkımı sen yiyebilirsin. Bana bir somun ekmek verseniz yeterli olur, bir sonraki köye gidene kadar yeter." Yaşlı adam sinirle baktı bana. Tabağındaki ete odaklandı, koca eti özenle yediye bölüp bir parçasını bıçağın ucuna sapladı, aldı ve ağır ağır çiğnediği lokmayı midesine indirdi.

Başım döndü. Elleri titriyordu. Et, is, kül, ceset, adam, insan ve et. "Bu..." diyebildim, lafı ağzıma tıktı: "Şşşt!" İzin vermedi. Sustum. Tekrar denedim. "Bu sabah gördüğüm kadın..." "Yemeğini ye ya da sus, çok fazla konuşmak istiyorsan da siktir git!"

Kenara oturdum. "İnsan eti." Yaşlı adam lokmayı ağzında isteksizce evirip çevirirken bana sinirle döndü. "Hayvan yok, ot da. Dünyanın merkezine kadar kazdım, solucan bile yok." Kendini kaybedip fısıltıdan kopmuş, ayrılmış dudaklarının arasında kahverengiye çalmış so-

luk dişlerini gördüm ilk defa. Bağırıyordu. Ağzını kapattım elimle.

Titremeye başladık. Ağır, yaratık sesli kalabalık bir güç ezmeye, yemeye, öldürmeye, gömmeye, yok etmeye geliyordu. Adım sesleri yoktu. Çığ. Yaşlı adam hâlâ bağırıyordu. Hıncını alamamıştı. Kendi sesini özlemişti, ne de olsa iş işten geçmişti ya, bağırıyordu. Delirmiş gibi. Titreme arttı, kar yığını gitgide yaklaşıyordu. Akıyordu, kutsal. Sakin. Beyaz mezar. Altımızdaki zemin koptu, kayıyorduk. Yere yuvarlandık. Ev, çığla birlikte yamaçtan aşağı su gibi akıyordu, çığ, biz, çığ, biz. Yaşlı adam bu sefer korkuyla bağırdı. Bir süre sonra duvarlar üstümüze doğru esnedi, esnedi. Ağır taşın gelip kafatasımı delip geçtiğini hissettim.

Yaşlı adam başı hâlâ kanayan gezgini kar yığınının içinden çıkardı. Diğer köylüler de teker teker çıktı. Köyü yeni baştan kurmak gerekecekti. Şimdiye kadar bu köy kaç defa çığ görmüş geçirmişti, fakat kimse ölmemişti. Rastlantı mı, yoksa ceza mı? Gene kimse ölmedi, gezgin dışında. Gün yüzü gören köylüler, ölünün etrafında toplandı. İçlerinden biri, "Etten yemiş miydi?" Hayır anlamında başını salladı yaşlı adam. "Doğru söylemiş, inanmamıştım." Kendi kendine konuştu gezginin kan içerisinde kalmış saçlarını düzeltirken.

Yaşlı adam gezgin için bir mezar kazmak istediğini söyledi köylülere. Kabul ettiler. "En azından bir sonraki çığa kadar," dedi yaşlı adam.

Sonra bir ses geldi, arkadan bir köylü bağırdı: "Tis de ölmüş. Yardım edin çıkaralım!" Herkes sesin geldiği yöne döndü.

Ve yaşlı adam yutkundu.

ÖÇ

KURDUN ÖYKÜSÜ

Dağ soğuk, daim. Kar desen beyaz. Bizse açız. Tek güvenli yer, bu ağaç dibine kazılı yuva. Aksu ve oğullarla burada yaşıyoruz. Diğer kardeşler de yakında. Yuva ağzında uzanmışım. Bir gece önce gür yağan karı düşünüyorum. Durmuyor. Tortu gibi biriken kara, kan katıyor. Kovuğundan çıkmış ne kadar hayvan varsa, hepsinin izini siliyor. Sabah olunca gene ortalıklarda seyirtmek var. Yorgunluk fena. Ağzımda tükürük yok. Kalmamış. Önüme besilisinden bir geyik çıksa, bak gör nasıl sulanır ya. Kış hepsini yutmuş. Kimsecikler yok. Arkamı dönüyorum. Aksu ve üç oğul dip dibe uyuyorlar. Soğuk çok. Gün doğmaya yakın çıkmalı. Gece, bir damla uyku uyumamışım. Nasıl olsun? Açlık fena. Mide boşaldıkça ağırlığı artıyor. Düşünmemeli. Canım sıkılıyor sonra, varıp dışarı çıkıyorum.

Sabahın ilk ışıklarıyla dağda, özüne kadar tanıdığım bu civarda dolanmalı. Ah! Az ötede bir tavşan görsem, kafasını kanırtsam şöyle, akıtsam kanını, koparsam kafasını, eti nasıl lezzetli, oh ki ne oh! Açım ya. Kıpırmızı et olsa şimdi önümde, löpür löpür. Dişlerim sızlıyor. Birbirine sürtüyorum.

Vadi girişindeyim. Aşağıda, orman uzanıyor. Tertemiz hava. Cam gibi. Gözlerim, burnum sert. Bir koku

beni yürütüyor. Belki de inmemeli. Aşağılar insanların. Yemek orada. Şansımı denemeye karar veriyorum. Yokuş aşağı inip ağaçların arkasından süzülerek ilerliyorum. İz bırakmamak lazım. Kaypak köpekler gibi yürümemeli. Ön bacakla bastığım yere, arka bacakla da basıyorum. Dikkat çekme Çakırkan, dikkat çekme. Biraz sonra aldığım et kokusu. İçim gıdıklanıyor. Midem harç hurç! Gitgide daha da yaklaşıyorum. Salya ağzımdan akıp arkamda sürükleniyor ki sanrılık hal. Toparlanmak lazım. Koku, gitgide burnumu yoğura yoğura. Gözümde canlanış. Kıpırmızı, kanı hâlâ sıcacık. Tüte tüte. Hele böyle soğukta. Sonra kafamı kaldırıp bakıyorum. Koca geyik baş aşağı. Etli baldırları ayrı ayrı ipe asılı. Ağaçta. Karın altına gizlenmiş kapanları görüp duruyorum. Demir dişler. Tuzak. Vay ki ne vay! Deyyusların yaptığına bak! Dur bakalım Çakırkan, eti nasıl avlamalı, biraz düşünmeli. Zıplayıp eti dişlesem, et ipten kayana kadar bırakmasam. Tam düşecekken yana zıplasam. Olur mu olur. Bir korku var, ama olsun, denemeli. Önce etrafı dinliyorum. Ne insan ne köpek var? Güzel. Zıplayıp kavırıyorum çenemle eti. Ah! O yumuşak derisi, lime lime ediveresim geliyor ya, yok, şimdi olmaz Çakırkan. Önce eti ipten çıkarmalı. Gözüm etin bağlı olduğu urganda. Ben ağırlık yaptıkça tazecik et kayıyor. Tam ipten çıkacakken bacakları sallayıp öteki yana düşüyorum. Bir parça koca but dişlerimin arasında. Bir gün önce öldürülmüş. Ah, ben yakalayacaktım ki soğumadan sıcacıkken yiyecektim. İç çekiyorum ya, umurumda mı? Yok. Kapanlara bakıyorum. Hepsinin ağzı açık. Havaya bakıyor. Bu zımbırtılara da takılacaksak tüh halimize, ama bahar gelince koşup kovalamaz mıyım, karşıma çıkan avın canına okumaz mıyım, okurum. Vadiyi geçip geri dağa varırken eti sıkıştırmışım tastamam. Dişlerim ete saplı, gıcır gıcır. Mis gibi. Et soğuk, kanı donuk. Olsun.

Butu yere yatırıp canına okuyorum. Derisini dişimle delip boydan boya yarıyorum. Açılıveriyor tüyü, derisi. Kıymetli kısmı içte. Et çıkıyor meydana. En güzel yeri burası. Bacak kısmı. İplik iplik, kaslı. Kalça ayrı güzel. Lafa ne gerek. Öyle açım ki gözüm dönmüş. Tadını bile alamadan lokma lokma yutuyorum. Çiğnedim mi, yok. Leş kanına bulanmışım. Vadiden çıkıyorum. Koşasım yok. Karnım şiş, ama mağaraya gidip bir kısmını çocuklara kusmak lazım.

Yuvada beni bekliyorlar. Karnımı şiş görünce salyaları akıyor hemen namussuzların. Gururluyum tabii, et bulmuşuz en âlâsından. Oğullara kusuyorum eti. Aksu, yavruların anası, o da aç. Hep birlikte yiyorlar. Merak edip soruyor, "Nereden buldun eti? Hem de geyik eti bu," diyor tadarken. "Ağaç dalında," deyip gülüyorum. Keyfim yerinde. Karınlarını doyuruyor yavrular. Herkes bir oh çekiyor ki, beden sıcak sıcak. Kan yürüyor bacaklara. Dikleşiveriyor küçücük bebelerin gövdeleri. Namussuz şerefsizler, büyüyünce babaları gibi olacaklar. Biraz rahatlamalı, kenara geçip uzanıyorum.

Güneş batmakta. Bekliyorum. Dağın tepesindeki kayalığa tünüyorum. Uluyup bütün haneyi toplamalı. Tüm çevre köylerde ne kadar iki bacaklı aylak insancık varsa, duysun beni. Hepsinin korkudan tüyleri dikilsin, kanları çekilsin. Korksunlar bizden, uzak dursunlar. İnsan illetine heyheylenirken hava hepten kararıyor. Bu gece ay yok. Karanlık. Yıldızlar tepede. Cam gibi hava. Biraz bekliyorum, sonra yavaş yavaş hane toplanıyor. Gündüz başıma geleni anlatıyorum. Bize kurdukları tuzağı. "Bize böyle oyun hazırlamışlar puşt oğulları, haberiniz olsun. Varıp da kanmayın sakın. Bu aylakların canına okumak var aslında ya, bitmedi gitti bize ettikleri zulüm. Ortalıkta ne kadar hayvan varsa avlayıp haneye yığıyorlar. Bizi aç koymaya güçleri yetemez ama! Eti de-

po etmişler, bize düşen de, hakkımız olanı almak!" Ben sözlerimi bitirmeden Morkan lafımı bölüyor. Aç ya, durduğu yerde duramıyor kuduz. "Bunları biliyoruz. Ne karar aldın? Sen onu söyle." "Dur, bekle. Anlatıyoruz. Hakkımız olanı almaya gitmeli. Plan yapmalı. Nasıl onlar kapını kurup eti dala asıyorsa, aynı oyunu onlara oynamalı. Sıcak et istiyorum artık. Yeter! Açım!" Analar, oğullar buğu buğu etin hayalini kuruverince bir gürültü kopuyor. Hepsi hararetli. Ağızları sulanıyor, dilleri dışarıda. Yutkunun bakalım. Hakkımız ne fena yeniyor, nasıl fena, ama ödetmesini de biliriz. "Görsün bakalım aylaklar, oturun, konuşalım ki en doğru şekilde saldıralım," deyip hanenin erkeklerini etrafıma topluyorum. Diğerleri yuvaya dönüyor. O gece kardeşleri ikna ediyorum. Hepsinin canı sıkkın. Sorun çok, çözmeli. Sabaha kadar her adımı konuşup kararlaştırıyoruz. Yakalanmadan ne yapılmalı, karşılaşırsak nasıl davranmalı. Bir orman ve bir vadi geçilecek. Az buz değil gidilecek yol. Olsun. İşin ucunda yemek varsa gidilir.

Kanım kan şu gece vakti, canım can. Güç gelip yerleşiyor bacaklara. Şimdi varıp aylakları basalım deseler, durmam giderim. Eve varıyorum. Aksu'yu uyandırıyorum. O gece oğulları bırakıp benimle uyuyor.

Ertesi gece kardeşlerle vadi girişinde buluşuyoruz. Süzülerek ilerliyoruz. Kara kara ağaçlar geçiyoruz. Kulaklar dik. Bir dal çıtırdasa tetik olur bacaklara. Boynumuz yere yakın, hep pusuda. Köye yaklaştığımızda safi karanlık ortalık. Hepsi uykuda aylakların. Onlar bir tek tıkınıp uyumayı iyi becerir ya. Kardeşlere işaret veriyorum. Dört cepheden sarıp çukurda kalan köye iniyoruz. Herkes kendine bir ev belirlemiş. İçeri sızmak için nefesimizi tutmuş ilerliyoruz.

Evlerden birini seçip bahçesine dalıyorum. Ahırın kokusu keskin. Yığınla tavuk tüyü, ekşi ekşi kokusu. Of

ki ne of! Eşle eşle. Burnumun iyi koku almasına keyiflenip gülümsüyorum. Kümesi bulduğumda tavuklar içeri tünemiş. Tombul tombul butları. Yayılmış uyuyor tembeller. Bütün gün hiçbir şey yapma, tığın tığın, yumurtla. Sonra aylak senin yavrunu doğmadan alıp yesin. Laf etme. Seni de yemesini bekle. Arsız şerefsizler. Kümesin yanına vardığımda son kez etrafı dinliyorum. Bizimkilerden birinin sesi biraz uzakta, dişleriyle tel aşındırıyor. Vakti geldi tabii, dişimi geçirdiğim gibi kümese tavuklar korkudan zıplaya zıplaya gıdaklıyorlar, kime ne! Ben, hakkımı alır giderim. Olacağı bu. Hızlı hareket etmeli. Aylaklar tavuk sesine uyanmadan gitmesini de bilmeli. Acele et Çakırcan, acele et. Kafesi aralayıp kafamı soktuğum gibi, önümde uçuşmaya başlıyorlar. Hepsi kendini geri itiyor. Sinirleniveriyorum: "Yeter be! Durun!" Bağırıyorum ki sussun ödlekler. "Yiyecem işte sizi! Amma ses ettiniz! Susun da içinizden birkaçını alıp gideyim, uğraştırmayın beni!" Korkudan kalakalıyor saftirikler. Birkaçını gözüme kestirip boynumu uzattığım gibi, bir, iki, üç tavuğu boğazlayıp çekip çıkarıyorum kümesten. Ortalık kan. Nasıl özlemişim tadını. Kıpırmızı, hem de sıcacık. Bu yemek şimdi bana şifa olmaz mı! Olur olmasına ya, evin ışıkları yanıyor. "Aylakları uyandırdınız, iyi halt ettiniz. Bodur boşboğaz hain tavuklar!" Hızla bahçeden çıkıyorum. Tavuklar dişlerimin arasında, emin ellerde. Amma kanı akıyor, şakır şakır. Çok damlamasın yere, peşime işaret olmasın. Akan kanı eme eme ilerliyorum. Bahçeye çıkıyor aylaklardan birkaçı. Bağırıyor kendi dilinde. İllet. Sese bak, kurbağa böyle gürültü etmez. Köpekler de köyün diğer yakalarında bas bas bağırıyor. Ancak uyanabildiler ya, kaypak döller. Zavallı kancıklar, biz kucaklarına oturmadan kokumuzu alamıyorlar. Yazık ki ne yazık.

Kardeşlerle buluşup dağa koşuyoruz. Herkes serseri.

Hepimizin ağız tütüyor sıcak kandan. Çenemizden ölü tavuk sarkıyor. Günler sonra doğru düzgün yemek yiyecek herkes. Köyde ne kadar kafes varsa hepsine girmişiz. Kanı eme eme dağa yürüyoruz. Köylü hepten çıldırır yarın ya, olsun. Tavuk bu, yumurtlar. Fena mı! Yumurtlasınlar, işleri ne! Çoğalsınlar ki biz gene kümeslere girelim. Oh ki ne oh! Dağa varıyoruz. Kimse konuşmuyor. Keyiften ölmelik hal.

Tavuğun bacağındaki tüyü dişleyip söküyorum. Derisini yırtıp etine varıp yutuyorum. Parçala Çakırkan, parçala. Aylaklar hırsızlık edip almış ya, sıra sende. Eve varıyorum. Gene şiş karın. Oğullar kalkıyor. Sırnaş sırnaş. Nasıl hareketli körpeler. Ben de bebeyken böyle oynaktım ya. Aksu'yla bana neşe, Deyyuslar. Atla zıpla, oyna. Biri kulağımı dişler, öteki bacağıma vurur. Eti kusuyorum çocuklara. Aksu da sebepleniyor. Sabah olana kadar bir posta daha uyuyoruz. Yorulmuşum, kar her yerimi uyuşturmuş. Beden kaskatı kesince anlaşılmıyor da sıcak bulup azıcık çözülünce gövde hepten çöküyor. Çöksün, n'apalım. Yat Çakırkan şimdi. Güneş çıksın az da, ısın.

Ertesi gün tembellik edesim var. Yuvadandan çıkıyorum. Oğullar da peşimden. Hava, geceden beri mis gibi. Parlayıvermiş gök. Ne bulut ne sis. Aksu'ya sesleniyorum: "Bahar geliyor bahar! Hava ısınıyor valla! Yakında kar mar kalmaz ortalıkta." Sonra bizimkilerin yanından ayrılp dolanıyorum. Ormana iniyorum. Nasıl keyfim yerinde! Öyle böyle değil. Su kenarına iniyorum. Biraz vakit öldürmeli. Bahar gelse de, toprak görsek. Kokusunu özlemişim meretin. Kaç gündür hiç kar yok, soğuk düşmüyor. Rüzgâr bile terk etmiş dağı, ormanı. Hava neden böyle, bilmem. Bir garip. İçim sıkılıyor bazı vakit. Bir hal var.

Orman içinde dolanıp ufak tefek hayvan aramakla

vakit geçiriyorum. Zor biraz. Kimsecikler yok ortalıkta. Orman ölü. Gene açlık. Ormanda buluşuyoruz. Serseri gibi dolanıyoruz etrafta. Gece düşüp soğuk ilığe, kemiğe işliyor. Biz tavşanın yuvadan çıkmasını bekliyoruz. Bir, iki yakalıyoruz. İyi, hoş ya, bu kime yetsin. Aramızda paylaşıyoruz. Bir lokmacık et, herkesin payına düşen. Keyfimiz yok. Yuvaya varıp oğula kusacaksın, gene açsın. Ağzımızın tadı kaçık. Bir ses duyuyoruz sonra. Patlama. Dağ inim inim. Ta ormana kadar geliyor ses. Birbirimize bakıyoruz. Kuzkan, aramızda en iyi duyanımız. "Dağ yönünden geliyor kardeşler bu ses, bizim yuvaların civarından." Ayaklanın bakalım. Patlamalar ardı ardına. Bir daha, bir daha! Gücü veriyoruz bacaklara, nasıl hızlı koşuyoruz, haddi hesabı yok! "Koşun!" Bağıriyorum: "Koşun! Baskın var!" Dağa varıyoruz ki ne görelim. Yuvaları dağıtıp deşmiş Deyyus döller. Oğul, kadın ne varsa öldürmüşler. Sonra bizden korktuklarından diğer yoldan dağılıp yok olmuşlar. Gidiyorum yuvanın önüne. Darmaduman. Üstüne basmışlar, yuva hepten çökmüş. Aksu en önde. Oğulları korurken vurulmuş. Üstü başı kan. O kadar yakından vurmuşlar ki, bacağı paramparça. Arkaya oğulları itelemiş ya, ne fayda. Onlar da korkudan büzü-lüp kalmışlar. Hiçbiri nefes almıyor. Nasıl alsın. Ortalık barut kokusu. İçimi yakışı. Kardeşlerin de yuvalarını bulup dağıtmışlar. Hiçbiri sağ değil. İçim parça parça. N'apmalı? Oturup ağlasam. Yok. Hani nerede Aksu? Gitti. Ateş ateş yanmalı! Bu aylakların yanına kor muyum yaptıklarını, komam!

O gece, bütün kardeşleri toparlıyorum. Gövde, tir tir titremekte. Korkudan mı, değil! Hiç değil! Canlarına okumalı pisliklerin! Aksu'nun kasılıp kalmış yüzü aklıma geldikçe gözümü kan bürüyor. Öç almalı! Öç ya! Bütün kardeşler, ailesini gömüyor o gece. Yedi koca adam, ağlaya ağlaya karısını, oğlunu toprağa yatırıyor. Derine.

Sonraki günlerde herkes suskun. Morkan çekip gitmek istiyor. "Ben buralarda durmam artık, başka yer bulunur elbet." "Kal," diyoruz, kalmıyor. Dağdan gidişini izlerken. Altı kişi. Günlerce. Kimseyle konuşmuyorum. Dağ, orman dolaşıyorum. Herkes birbirini boşluyor. Grupça avlanmaya da çıkmıyoruz. Düşün Çakırkan, düşün. Aylağın zulmünü düşün, öç düşün. Kısasa kısas, değil mi ya! Kısasa kısas. Bu işler böyle yürür. Benim içime böyle büyük acıyı koyan adamın yüreğine aynı acıyı koymalı ki, ödeşmeli. Ödeşmeli Çakırkan, ödeşmeli. Başka türlü kötülük, bu aylakların canını acıtmaz!

Sonraki günlerde her gece köyü gözetliyoruz. Hem gece, hem gündüz. Kimin evinde kaç bebe, kaç oğul var. Hepsini biliyoruz. En sonunda bir karara varıyoruz. Önce yeni doğanları alalım. Korkup nerede ses çıkarsın zavallı, anlamaz. Böylece evin içini öğreniriz. Kar yağın bir geceyi seçiyoruz ki iz miz kalmasın. Bebeğin olduğu evlerden birine dalıyorum. Kardeşler dışarıda bekliyor. Kapı kapalı. Olsun ya, kafamla azıcık iteliyorum. Yavaş yavaş. Açılırken gıcırıyor namussuz. Odalardan birine giriyorum. Çıt çıkmıyor ya. Tüyleri diken diken ede. Adamla kadın yan yana yatıyorlar. Bebe ayak uçlarında başka yatakta. Yavru minik. Öyle besili değil. Tutuyorum yakasından. Taşması da kolay. Alıp çıkıyorum evden. Uykuda. Burnu, yüzü ufak. Gıkı çıkmıyor ki. Diğerleri dışarıda kapıda. Beni bekliyorlar. "N'apalım şimdi bu bebeyi?" diyor kardeşlerden biri. Başları önde. Yavruya baktıkça akıllarına oğulları geliyor, belli. Canımızın acısı. Sonra aklıma bir fikir geliyor ya, kendime şaşıyorum. "İyisi mi bebeyi karın altına gömmeli, ama toprağın altına değil. Bu işin sırrı baharla ortaya çıksın." Vakit ilerleyince bebe üşüyor. Uyanıp ağlamaya başlıyor. Sesini kesmek şart olsun. Evlerin arasında bir yerde karı itelediğimiz gibi bebeyi çukurun içine atıyoruz. "Üstünü karla

kaplayalım ki daha çok ağlamasın." Öyle de oluyor. Biraz sonra sesi kesiliyor. Daha da beklemiyoruz, varıp dağa çıkıyoruz. Kardeşlerden biri dertli, "N'oldu Sakakan?" diyorum. "Ya aylaklar izimizi bulup gelirlerse n'apmalı?" Derde bak sen! Yağan karı gösteriyorum. Sabaha kapanır her iz. Onu bırak, namussuz herifler izimizi takip etseler ya, n'olcak. Hiç. Artık yuva var mı, yok. Kaybedecek can kalmış mı, kalmamış. Durduğumuz yerde duruyor muyuz? Yok, nerede! İzimizi aylaklar takip etmiş, kime ne? Biraz zor bulurlar bizi, Deyyuslar!

Köyde kıyamet kopuyor ertesi günlerde. Bebeği kaybolan ana baba çığlık bağırış. Yere atıyorlar kendilerini köy meydanında. Küçücük bebe nasıl ayaklanıp gitsin, gidemez. Çıldır çıldır babası. Ardından gözlediğimiz başka evdeki yavruyu almaya karar veriyoruz. Acele etmeye gerek yok. Yavaş yavaş el koymalı bebelere ki biz akıllarına gelmeyelim. Birkaç gün sonra gene ufak bir bebeyi yakasından çekip alıyorum. Sürükleye sürükleye. Bu seferki bağılıyor bas bas. Ana babası kıpırdanıyor yan yatakta. Bakıyorum bebe susacak gibi değil, basıyorum dişlerimi boğazına. Sıkıyorum boynunu. Patlatıyorum damarını. Susunca bakıyorum ki etraf kana bulanmış. Ben yere kan izi koyup gider miyim? Gitmem. Düşünüp dursunlar. Kim aldı gitti çocuğu, diye. İster cin, ister peri, ama akıllarında soru kalsın. İyice fena olsun içleri. Kafaları da allak bullak. Oh ki ne oh! Bebenin boynundaki kanı emiyorum bir süre. Sonra yerdeki kanı yalayıp temizliyorum. Gıcır gıcır olana kadar. Ölü bebeyi sırtından yakaladığım gibi alıp çıkıyorum. Dışarıda bizimkiler meraktan ölmüş. "Yok bir şey," diyorum. "Bağırdı, boğdum." Köy içinde, diğer yavruyu gömdüğümüz yerin yakınında açtığımız çukura bebeyi yatırıyoruz. Sonra gene dağa yollanıyoruz. Ertesi günlerde çocuklu evleri izliyoruz. Artık köyde ne kadar yavru varsa, hangi evde yat-

makta, ezber tam. Akılda. Aylaklar bizden şüphelenmiyor, belli. Yoksa elde tüfek çoktan peşimize düşmüşlerdi.

Günler ilerledikçe biz seçtiğimiz evlere girip yeni yeni bebeler kaçırmaya, gömmeye devam ediyoruz. Köy hepten karla kaplı, beyaz. Köyün sokaklarında ölü yavrular gömülü. Ah! Bahar gelse de erise karlar. Kuzkan, daha fazla oğul öldürmeyeceğini söylüyor. "Ne zaman bir tane daha öldürsek, fena oluyorum. Babası, ailemi katletti diye, suçsuz bebeyi ben neden öldüreyim." Çıkışıyorum adama: "Biz, bu aylakların her birinin yüreğine evlat acısı koymazsak, bizden sonra buralara doğacak kurtlara aynı zulmü ederler mi, etmezler mi? Evlat acısını tattırmalı ki bir daha oğul, kadın öldüremesin Dey-yuslar!" Susuyoruz. Kuzkan durmuyor, sürüden ayrılıyor. O da Morkan gibi gidiyor. Geriye kalan kardeşler, hâlâ öcümüzü almadığımızı söylüyor. Beş kişiyiz. Hepsi benden yana. Köydeki bütün oğulları katletmeli.

Havanın soğuğu iyiden iyiye kırılmaya başlıyor. Geceleri hep tetikte düşmana yakınız. Onların ruhu bile duymaz, yok. Mevzilandığımız yerde, mümkünü yok, bizi göremezler. Aylaklar desen, apaçık, önümüzde. Yavrular kayboldu ya, her yer meşale. Işık ışık, parlatmışlar ortalığı. Köyün girişinde adamlar. Elde tüfekle nöbette. Vız gelir. Aydınlatınsınlar ya etrafı, nasıl girmeli köye, var mı yolu? Olmaz olur mu, var elbet. Hey hey! Tüfeğiniz olsa n'olur! Hani nerede hedef? Kurşunu nereye atmalı? Ben varım, size yokum. Köy girişinde dip dibe iki ev var. Oraya vardıktan sonra köye girmek kolay ya. Ses etmedikten sonra bizi nasıl fark etsinler, zor. Gövdemizi sürüye sürüye iki evin arasına ilerliyoruz. Aralıktan köy içine sıvışınca kararlaştırdığımız eve giriyorum. Anası uykulu, yavru yakınında. Adam yok, nöbette herhal. Yavruyu çekip çıkarıyorum. Ah Çakırkan, ah! Eğer bu işi de becerir, yavruyu kimse görmeden alıp götürürsen hepten çıldı-

rırlar artık. Öyle oluyor. Bebeyi gömdükten sonra köyden çıkıyoruz. Dağ yamacından etrafı izliyoruz. Bütün ahali nöbeti, tüfeği bırakıp evin etrafına toplanıyor. Kimse yok. İz bile bırakmam ben. Zor bulursunuz. Anası canhıraş feryatta. Bütün dağı inletiyor ağlarken. Eli kolu bağlı. Kim geliyor, yavrusunu koynunda uyurken kim çekip alıyor, nereden bilsin. Çaresizlik, ya susturur ya bağırtır. Biz susmayı seçmişiz, o an fark ediyorum. Bu yavrunun da canını aldık ya, geriye tek bir çocuk kalıyor. Sonra öç tamamlanacak, biz de alıp başımızı gideceğiz. Kim bilir nereye. Böyle söz vermişiz. Böyle konuşmuşuz.

Ertesi gün etrafta dolanıyoruz. Orman bomboş. Tuzak kalmamış. İnsanlar tırstıkça köye kapanmış, belli. Ormana da uğramıyorlar artık. Havalar iyiden iyiye ılımakta. Kar ayağımızın altında sulanırken vıcık vıcık eziyor. Birkaç gün daha geçiyor. Gece gene dağ yamacında toplanıp köyü izliyoruz. Geriye kalan tek yavrunun uyuduğu evde gözümüz. Gecenin zifirisinde bir karaltı kapıyı açıp hızla çıkıyor. Biraz sonra fark ediyoruz ki bir adam kepenegi giymiş, kucağında yavrusuyla kaçmaya çalışmakta. Peşine düşüyoruz.

Yavru mızımlanıyor bazı bazı. Sesi duyuluyor düzlükte yankı yankı. Köyden iyice uzaklaşsın diye bekliyoruz. Uzaktan takip ediyoruz. Bizi fark etmiyor. Dümdüz, diğer köye yürüyor. Yavruyu kurtarmak ya isteği. Bize çektiğini yaşamaya korkunca kaçmaya istek var tabii. Bu belli. Nafile a insan, nafile! Köyden uzaklaşınca adımları hızlandırıyoruz. Sesimizi duyunca hepten hararetli adam. Karda ne kadar koşulursa. O kadar. Sonra bir anda duruyor. Kepeneği, kazağı çıkarıyor. Kazakla bebeği göğsüne bağlıyor. Bir elinde silah. Bir elinde kepenek. Koca kalın paltoyu ardında sürümeye başlıyor. Başımız yere yakın, kulaklar dik. Yaklaştığımızı görünce kepenegi yerden kaldırıp havalandırıyor. Tırsamak yaa bu, duralıyoruz.

Sonra gene. Kaldır bakalım paltoyu, niye korkalım artık, yok. Kanmayız. Aramızda iki adım ya var ya yok derken, silahı doğrultup içimizden birini vuruyor. Aklımız kucağındaki yavruda. Kardeşlere talim. "Hiç durmayın, sağa sola hareket edin, kolay vuramaz öyle. Deyyusun kurşunu bitince yavruyu alırız." Hepimiz ardı arkası kesilmeyen dönemeçte koşar gibi. Bir sağa kıvrılıyoruz, bir sola. Sakakan en önde koşmakta. Bebeğe kilitli gözleri. Adam bir ateş ediyor, iki ateş ediyor. Sakakan kıvrak, dönenip savuşturuyor. Adama hepten yaklaşıyor. Tam da üstüne atlayıp boynunu dişleyecekken adam sektirmiyor. Sakakan'ı havada vurup yere seriyor. Gözüm dönüyor ya! "Böyle oyalamak işe yaramaz, varın koşun. Yere yatıralım Deyyusu," deyince herkes hızlanıyor. Adam birkaç el daha ateş ediyor. Odkan'la Iskan da yaralanıp oldukları yere düşüyorlar. Durmuyorum. Durmak, bana yakışır mı, yakışmaz. Irakan'la ikimiz kalıyoruz. Atladığımız gibi ben adamın boynuna, Irakan da koluna yapışıyor. Yere yatırıyoruz ağırlığımızla. Helal sana Irakan! Adamın elinden silahı düşürüyor. Ben o vakte kadar boynunu patlatıyorum. Kan fışkırıyor ta havalara. Nasıl tazyik! Kanında yıkanırken kafayı kaldırıp ayı izliyorum. Irakan da, ben de öcün sonuna gelmişiz. Ne hal kalmış ne derman. İnsan peşinde koşarken bitap, yıkım yıkım. İçim kopuyor ya, iyice yalnızlık. Adam önümüzde titriyor ivedi. Sessiziz. Can çekişirken içim fena oluyor. Bir kez daha dişleyip kanını hepten akıtıyorum. Midem bulanıyor hainin etine. Şimdi ne etmeli? Bu sırada yavru ağlıyor. Hâlâ adamın göğsüne kazakla sarılı. Canı çıkasınca. Bir şeyler diyor bebe. Nasıl anlamalı, mümkünü yok. Hepten sarılı. Kazığı dişleyip ayırıyorum adamın gövdesinden. Açıyorum yüzünü. Bu diğerlerinden daha besili. Ağlamış, yüzü ıpslak. Bizim gibi. "Onlar da bizim gibi ağlıyormuş," diyor Irakan. Hayret ki ne hayret! Aylaklar da ağlarmış.

Daha önce hiç aylak ağlarken gördüm mü, görmedim. "Herhal bunlar büyüdükçe gaddarlaşıyor. Şuncağıza bak-sana," diyorum Irakan'a. "Mümkün," diyor, ne desin. Yavrunun üstüne eğilmişim, yüzünü incelerken burnumu tutup ağzına sokuyor. Kıkır kıkır sesler çıkarıyor Deyyus dölü, bir garip. Ne yapmalı, çekiyorum burnumu. Bana yakışır mı aylağın eniğiyle oynaşmak, yakışmaz. "Ne yapmalı şimdi?" diyorum. "Bilmem." Irakan da şaşkın. Sonra uzaktan uzaktan bir gürültü duyuyorum. Çok ötelerde. Böyle sessizlikte. "Bu ses ne?" diyorum. Irakan pür dikkat, dinliyor. "Kara vadiyi bölen nehir bu," diyor. "Buzlar erimiş sonunda, bahar geliyor." Ben suskunum. Bebeğe bakıyorum. Elleri havada, kıpır kıpır. Beni izliyor sonra, garip yüzü. İçim buruk buruk. Neden böyle, bilmem. Yavru ağlamış ya, ıslak ıslak suratı. Aklım ağlamasında. Yanaşıp eğiliyorum. Yüzünü yalayıp temizliyorum.

BOZAYININ ÖYKÜSÜ

Gövdede bir uyuşukluk. Bitkinlik. Yattığım yerden kafayı kaldırıp bakıyorum. Gövdeyi oynatmak bile dert ya, nasıl zor. Gök hepten bulut. Nem, kaba etime, dizime vuruyor. Sızım sızım ağrısı her sabah. Çekilecek iş mi, yürüyünce açılıyor gerçi biraz. Mağaranın berisinden nehir geçiyor. Serin suyu. Köpük köpük vuruyor. Nehri izliyorum. Sırtımda bir ağrı. Açım. Kış geliyor, yemek yiyip yağlanmalı. Uzun süre uyuyacağım. Sonbahar soğuk. Essin. Hava basık, içim ezik. Zayıfım. Çocukluğu atlattıktan sonra hiç derim, etim bu kadar incelmemişti, diyorum esnerken. Et yemeli. Şişmeli, güçlenmeli. Bunalıyorum. Hava tıknaz, nefes alması güç. Uyan bozayı, yürü git nehre. Kalkmak zor, yürümek zor. Tırnaklarıma bakıyorum. Uzun. Yere bastığımda çamurda kalan iz, çukur çukur. Çamur, löp löp. Bastıkça fişkırışı. Ayak izimi kokluyorum. Kış geliyor. Rüzgâr bayat.

Neyse ki nehir kenarı ferah. Su aktıkça esinti yayıyor. Ta orman içine kadar. Sinek konunca kulağım seğiriyor. Huylanınca beden hepten titriyor. Doğrulup havayı kokluyorum. Balçık, çamur. Çürümüş bir şey, belli. Paslı, küflü. Leş kokuyor bir de. Ormanın ruhları olabilir. "O yaratıkları görelî üç kış oldu," diyorum içimden. "O fena gecenin üstünden tam üç kış geçmiş, zaman hızlı." Ha-

tırılıyorum, duralıyorum. Ormancının karısı beni evden kovduğu gün. Üzülmek ki ne fena, ne beter. Şu gün umurumda mı, bu heybetime kim konuşsun, hepsi sussun. Kovulduktan sonra günlerce yürüdüğümü hatırlıyorum. "Kendime yeni bir ev bulmak için dolanırken bu ormanı bulmuştum, iyi ki de bulmuşum," diyorum. O gece ne gördüysem aklıma üşüşüyor. Gece zifiri karanlık. Önce havada nokta nokta parlak gövdeleri. Gözümü açamam, bakamam ki tam. Zar zor seçiyorum. Tavşan, tilki, kurt, yılan, vaşak. Nasıl efsunlu. Parıl parıl. Beni çağırıyor içlerinden biri. "Orman eser. Ruh biçer. Soluğunu tut. Gel, yanımıza. Bu diyara koş." Hoşuma gidiyor sesleri, kokuları. Peşlerine düşüyorum. Ormana yabancıyım tabii. Çocuğum. Merak var sonra. Öğrenmek istiyorum. Bataklığa götürüyorlar beni. O yaşta bataklığı kim bilsin, hiç. Balçık alana girince bir anda bedenleri değişiveriyor. Sesleri, kokuları. Deli deli hareketleri. Tavırları savsak. Adımları gitgide ağırlaşıyor. İçleri çürüyüp eriyor. Önümde bedenleri kuru çamur gibi dökülüyor. Ürküten sesleri. Soğuk gri bozuk suratları çukur çukur. Havada süzülüyorlar. Paramparça, eti çürümüş bacakların adım atmaya mecali yok. Dişleri, pençeleri benimkilerden katbekat büyük, sivri. Sümük gibi. Hâlâ parlıyor. Akıttıkları kara çamur arkalarında bıraktıkları iz. Bütün gücümü emerken. Yavaş yavaş. Sülük gibi. Bir uyuşukluk çöküyor üstüme. Tam uykuya dalacakken kendimi güçbela geriye atıp arkama bakmadan kaçıyorum. Kaç gece kâbus oldular, içimi kemirdiler. Neyse ki o kara gün geçti gitti. Ormanda kimseden korkmam. İnsanmış, kurtmuş, vaşakmış. Vız gelir tırıs gider de, o ruhlar yok mu, zebani gibi cangıl cingul yürüyüşleri, sonra havada süzülüşleri. Korkuyorum, yalana ne gerek, içim sıkışıyor. Hâlâ bazen peşime takılıyorlar. Artık hep pusudayım. Onlarla karşılaşsam, diye geceleri bir garip korku. Unut şimdi bunu

bozayı, ruhmuş, çamurmuş. Karnını doyur, sonra yat zıbar. Nehir kenarında biraz dolanıyorum. Sonra bir koku alıyorum. Uzakta. Hayvanlar dolanıyor. Kalın baldırlı, uzun bacaklı geyikler. Gitsem mi, diyorum. Yok, şimdi kim gidecek oralara, geyik peşinde koşacak. Ancak iştah kabarmış, kim tutsun. Balık yemeli en güzeli, deyip nehre giriyorum.

Su serin. Deri kalın. Beden sıcak. Cayır cayır. Tırnaklar bile yanmakta. Suyun kırılıp döküldüğü kısımda balıkları görmek kolay. Fena balık avlarım ya. Korkun benden balıklar! Etli, yağlı. Kalın derisini çektiğim gibi kuyruğuna kadar soyuyorum. Kırmızı et burnumun ucunda. Mis gibi kokusu. Derisini soyunca beyaz su çıkıyor. Soğura soğura. Kafası ayrı güzel. Çıtır çıtır. Tazecik. Kılçığı olmasa daha çok severdim mereti ya. Ağza saplanıyor bazı bazı. Ne fena, ama olsun, kolay av. Karnım doyuyor. Nehir kenarına uzanıyorum. Esne bozayı, esne. Ağaçları izliyorum karşıda. Orman güzel olsa ya, istediğini alır yutar. Boğar, ama beni yutamaz. Uyuyorum sonra.

Rüyamda bal kovanı bulmuşum, ama ne kovan. Ağaç kadar boyu. Ye, ye bitmiyor mübarek. Nasıl tatlı. Sonra aniden arılar çıkıveriyor. Benim kadar boyları. Kanatları desen koca koca. Savurunca rüzgâr oluyor, öyle. Etrafımı sarmışlar vızır vızır. Kaçmaya çalışırken arılardan biri iğnesini böğrümüne saplıyor. Ağaç dalı gibi, nasıl kalın. Sonra uyanıyorum. Nefes nefese. Bir sıcak basmış gene ki kötü. Ses duyuyorum sonra uzakta. Dinliyorum. Yaban koku. İnsan teri. İnsan böyle ses çıkarır mı, yok. Ormancıyla karısını hatırlıyorum. Onların çıkaracağı seslerden değil bu, ama yok. Gidip bakmalı. Bana pusu kurulmadan takip edip gözlemeli.

Sese doğru ilerlerken sırtım kaşınıyor. Ağaca dayanıp sürtünüyorum. Tüyler deli deli, düğümlenip yumak olmuş. Kaşırken ağaç kabuğuna takılıp kopuyor. Canım

yanıyor. Ben gene de zevkte, öyle bağıyorum. Çam ağacını devirecek gibi sallıyorum. Kaşıntı hepten geçince yürümeye başlıyorum. Yürü bozayı, yürü. Bu ağaçlık benim. Gidiyorum diye, meydanı boş bırakamam. Ormana iz koyup gitmeli. Ağaçların gövdelerini dişliyorum. Hadi gelin de görün bakalım çenemin, dişimin izini. Dolanırken ormanı izliyorum. Çokça sincap etrafta. Her yerde zibidiler. Kırlangıç, çatallı kırlangıç. Hadi salla kuyruğu bakalım bir aşağı, bir yukarı. Gidin artık, kış geliyor. Göçün. Ben de uyuyayım. Hava bulutlu. Parça parça. Bir geliyor, karartıyor ormanı. Sonra silme güneş. Gözünü kısarsın, o kadar. Sıcaklıyor öyle olunca. İçim bir garip. Bezginim ya, neden bilmem. Yağmur yağsa, fırtına kopsa rahatlarım, ama yok. Orman ölü ölü kokuyor. Ekşi, silik, mundar. Yürürken bir ağacın dibinde kurt leşine rastlıyorum. Bembeyaz tüyleri. Gariban. Boynu kırık, belli. Kafası sırtına değiyor. Bir dolu ipe dolanmış. Karmakarışık. Boynu, tüyleri kana bulanmış. Etle dolu postu boş. Bacağı, sağlam sırtı, güçlü etli çenesi erimiş. Böcek, sinek ilğini hepten sömürmüş. Ben de mi böyle olacağım, yok. Kokuya dayanmak güç ya, durmuyorum daha fazla. Yürü bozayı, yürü.

Yollar gidiyorum. İki dağ yamacından sıyrılıp vadi geçiyorum. Tepeyi aştığımda sese iyice yaklaşıyorum. Karşıma çıkan dağlık alan bomboş. Ağzım açık bakıyorum. Karşıda dikilen o koca dağın sırtı eskiden silme ağaçtı. Şimdi yok. Sadece aşağıda akan nehrin etrafı ağaçlık. İki sıra çamla yalın kat. Geriye kalan derisi soyulmuş balık. Dımdızlak. Kalbime acı iniyor. Ağaçlara ne olmuş? Nereye yürüdüler? Nehir tarafına dikkatli bakınca aşağıda bir şeyler oynak oynak. Harekette. İnsan bunlar. Terli insan kokusu. Cızır cızır. İçlerinden biri gözümün önünde ağacı kopartıp deviriyor. Namussuz! Ne etsem de canına okusam? Aklım dönüyor. Ölmeyi hak etti bu

godoşlar! Canınıza kıymalı ya, nasıl! Sinirliyim, el, ayak, kafa büyüyor sanki. Biraz daha beklesem dağ olur, dağı-tepeyi başlarına yıkarım ya, öyle de oluyor. Deli gücü doluyor içime. Taş parçası yan tarafta. Kopacak gibi durmakta. Uçta. Üstüne abanıyorum kayanın. İtiyorum. Nefesi tutup ıkınıyorum. Taş, dağın bağrından kopup aşağı yuvarlanıyor. Yetmez! Böylesi pis herife yetmez. Başka kaya görüyorum biraz ötede. Onu da it bozayı, it! Bir tane daha. Hızımı alamam. Sinir içimde köpür köpür. Şeytan. Kan bürüyor gözümü. Aksın. Taşlar yuvarlansın. Yokuş dik. Cızırtı kesiliyor. Taştan kaçmak için sersem tavşan gibi koşuşuyorlar aşağıda. Bir çığlık kopuyor sonra. Dağı çınlat. Kime ne! Taşın altında kalıp eziliyor biri. Bütün taşlar geçip gidince diğerleri, ezilenin yanına koşuyor. İki ayağımın üstünde doğrulup hönkür hönkür bağıriyorum vadiye. Ses yankı yankı. İnsanların bana dönüp bakışı. Öyle bakarsınız tabii. Bütün dağı kesip yık, sonra bedeli olmasın. İçim kötü ki ne beter. Orman gitmiş. Ağaç gitmiş. Ölmüş. Ağaçsız dağ olur mu, olmaz. Bomboş. Ya benim ormanıma da dadanırlarsa? Dadansın namussuzlar, tırnağımı yanağından sokar, bacağından çıkarırım. Zor mu, değil. Ağaçların arasına karışıyorum. Yürürken içimi bir fenalık basıyor. Derin derin nefesler alsam ya, geçmez. Sümük sanki, çökelmiş içime. "Yapmasa mıydın bozayı? Adamın canını aldık. Yavrusu varsa, benim gibi..." Hızlı yürü bozayı, düşünme çok, hızlı yürü. Ağaçları kesmeden önce düşünselerdi.

O gece uyku tutmuyor. Bıktım artık yorgun argın uyanmaktan. Gözlerini kapa bozayı. Uyu ki dinç kalk. Rüyamda bir insan yavrusu. Kayanın altında babası. Ölmüş belli. Kokluyor. Yalıyor. Bacağını dürtüyor. Sonra bana dönüp, "Sen ettin. Taşladın, ezdin babamı," diyor. Bu sırada bacakta bir sıcaklık. Bir bakıyorum ki çamura batmışız. Kara kaynar balçık, etrafta köpük köpük. Ayak-

ları kaldırırsam ya, daha da batıyorum. Çırpın, çırpın. Sıcağa yapışıyorum. Sonra gene o koku. Pis pis. Ormanın ruhları başımda. Üstüme kusuyorlar çamuru. Öğür öğür, parça parça.

Ter içinde uyanıyorum. Sabah olmak üzere. Çiy düşmüş. Serin. Karnım aç, kolumu kaldırasım yok, n'apmalı. Nehre insem, az biraz suda ıslanıp dirilsem. Orman ruhlarıyla karşılaşmak da var, ama içim fena bulanıyor. Serin suyu düşünüp ürperince gitmeye karar veriyorum. Aşağı indiğimde alaca karanlıkta bir baykuş az ötede. Sıçanı pençeleyip yoğururken kanatlarını düzlüyor. Biraz sonra nefes sesleri duyup dinliyorum. "Çiroz bu hayvan," diyorum içimden. Hayvan ufaksa nefesi kısa olur. Sessiz gitmeli yanlarına, nereden yürümeli? Toprak silme kuru yaprakla yığın yığın. Ses çıkar. Çıtır çıtır. Kim duymaz! Çalıların arasında kalan ince yola dalıyorum. Yavaş yavaş hareket et bozayı. Aceleye gerek mi var, yok. Sesi takip edince nehir yatağının diğer ucuna varıyorum. Orman ruhları. Gene o fena koku. Bozuk et yemişim gibi. Öyle beter burnumun sızısı. Kara çamur akmış gene etrafa. Kapkara. Onlara biraz yaklaşıncı hava soğuyor. Buz gibi. Bir şeyin üstüne eğilmişler ya, merak bendeki de. Ayağa dinelip bakıyorum, gene de göremiyorum. Daha da yaklaşmalı. Sonra bir çığlık kopuşu. Orman ruhları insana illet olmuş. Bir kadın ortalarında. Dilini yutmuş korkudan. Bembeyaz. Köpük gibi suratı. Uzaktan olanı biteni gözlerken çamura basıp kayışım. Aferin bozayı, aferin. Çamurda düş, kay yokuş aşağı. Marifet. Gövde desen ağır. Duramıyorum ya. Ruhların üstüne doğru kayarken cıvık çamurda hızımı alamıyorum. Ruhlardan birinin içinden geçiyorum. Bu sırada rüyalar görüyorum. Çok hızlı gördüklerim. Hiç görmediğim garip gurup hayvanlar gözümün önünde beliriyor. Dişleri kanlı, pençesi savruk. Sonra öldüğüm ânı görüyorum. Gözlerim tunuk

tunuk. Etrafımı tüfekli insanlar sarmış. Kana bulanmışım. Sonra bir orman yanıyor. Hayvanların hepsi ölüyor. Yere düşerken kendime geliyorum, rüya sona eriveriyor. Ürpermek ya, titreme geliyor, nasıl fena. Kendime gelip iki ayağımın üstünde dikiliyorum. Öyle bir haykırıyorum ki ben bile korkuyorum sesime. Aniden görünmez oluyor ruhlar. Kancığı tek hamleyle kavradığım gibi nehir kenarından koşarak uzaklaşıyorum. Koş bozayı, koş! Arada bir arkama bakıyorum kaçarken. Soluk soluğa. Biraz sonra gücüm kalmıyor. Kadın kucağımda. Sessiz. Çıt çıkarmıyor. Duruyorum. Leş kokusu da almıyorum artık. Kadına bakıyorum. Baygın. Mağaranın kuru köşesine yatırıyorum narin dişiyi. Ayıldığında korkmasın diye de mağara dışına uzanıyorum. Yorgunluk böğrüm-den, göğsümden akıyor. Uyumalı artık, bir temiz uyku çekmeli.

Sabahın erken saatlerinde tıkırtıya uyanıyorum. Kadın ayaklanmış. Beni kaldırmadan gitmek için ses çıkarmadan yürümeye çalışıyor. Gözlerimi kısıp izliyorum. Uyandığımı anlamasın kancık. Yürüyüp gitmesini bekliyorum, sonra ben de kalkarım. Uyandım ya, açlık var. Şimdi nasıl bir daha uyunur, zor. Gitsin. Beni yalnız bıraksın. Kimseyi evimde misafir etmek istemiyorum. Yalnızlık iyi. Benden başkası bana zarar. Ormancının yanından ayrıldıktan sonra tek başıma olmaya öyle çok alışmışım ki. Yanıma ne bir soluk gelsin ne de biri bela olsun. Mağaramda mutluyum ben. Kadın orman içinde gözden kayboluyor. Kalktığımda yemek aramaya çıkıyorum. Aklıma takılıyor sonra. Bu kadın bir başına nereye gidecek, düşünüyorum. En yakın köy buradan iki günlük yürüme mesafesinde. Kendini koruyamaz. Gece ne yapacak? Biraz yemek yiyip karnımı doyuruyorum. İçim etmiyor, peşinden gideyim, belki başına bir iş gelir.

İzini sürüyorum. Güneş tepeyi aşıyor. Batmak üze-

reyken kokusunu alıyorum. İzler beni bataklığa taşıyor. A deli kadın, ne işin var bataklıkta? Kim gider oraya, kimse. Adımlarımı hızlandırıyorum. Kadının çığlığını duyuyorum sonra. Koşmalı, başı dertte, belli. Biraz ileride vaşakla burun buruna. Kadının üstüne yürüyor. Yavaş adımları. Az sonra üstüne atlayacak ya, ona hazırlanıyor namussuz. Kadın kıpırdamadan bakıyor. Pusuda vahşi. Dişlerini gösterip tırnaklarını çıkarıyor. Canı et istiyor. Tam kadının üstüne atlayıp boynunu ısıracakken ortaya çıkıp bir pençe savuruyorum. Vaşağı başka köşeye savuruyorum. Ağaç kenarında kıpırtısız yatmakta. Kadın bana bakıyor. Çaresiz. Dizlerini kırmış, sırtını kambur etmiş. Gözleri koca koca. Av olma korkusu. Vaşak sersemlemiş, doğrulup beni görüyor. Tüyleri diken diken illetin. "İnsana uşak mı oldun bozayı!" diyor. Sinirim tepeme çıkıyor. Doğrulup kükrüyorum. "Git dağfaresi avla!" Olduğu yere siniyor önce korkup. Sonra arkasına bakmadan kaçıyor. Kadın öylece oturmuş yere. Yanına yaklaşıyorum. Korkup yüzünü kapatıyor. Burnumla gövdesini iteliyorum. Kıpırdamıyor. Bir kez daha itiyorum. Kafasını yavaşça kaldırıp bana bakıyor. Şaşkın. Bir şey yapmayacağımı anlayıp yavaşça doğruluyor, ancak nefesini tutmuş. Her an bir pençe atabilirim sonuçta, korkuyor aşüfte kancık. Arkamı dönüp uzaklaşıyorum ki yoluna devam etsin. Biraz sonra kadın kalkıyor ayağa. Yürümeye başlıyor, sonra yalpalayıp kenara kusuyor.

Yollar gidiyor. Bataklık yola geldiğimizde sazlıklar başlıyor. Nasıl etmeli? Oraya giren sağ çıkmaz. Güneş de batıyor. Ben bebeyken hata etmişim cahilliğime, şimdi sıra onda. Çaresiz, peşinden buraya kadar geldiysem, bundan sonra da yalnız koymak olmaz bu kuzuyu. Sazlıkların arasına giriyor. Ben de peşinden. Sürtüne sürtüne. Sazlıklar uzun. Ölünün de, canlının da üstünü örtüyor. Kadın ilerlerken bıraktığı kokuyu takip ediyorum.

Bir aralıkta, duralıyor. Yanlış yere girdiğini fark ediyor. Çok geç a insan dölü, çok geç. Artık geri de dönülmez. Hepten karanlık çökünce ateşböcekleri çıkıyor ortaya. Bataklık sıcak, sıcak olmasına ya, yapış yapış tüyler. Dalga dalga. Korku giriyor içime. Ormanın ruhları gelecek gene. Bizi kendilerine çecekler sesleriyle, dedikleriyle. Hayır da diyemez bu kadıncık. Bilmez ki önce nasıllar, sonrasında neye dönüşürler. Etraf ateşböceğiyle doluyor. Öyle aydınlatıyorlar ki ortalığı, zor açıyorum gözümü, bu nasıl iş! Aniden bir ses gıcır gıcır. Yarasa sürüsü akın akın üstümüzden geçiyor. Aniden çıkıyorlar ya karşı-mıza, kalbim nasıl güm güm! Başımı eğiyorum. Gövde-me sürtünüyorlar. Yarasalar gittikten sonra bakıyorum, gene sessizlik çöküyor. Çıt çıkmıyor. Kadın biraz ileride. Bir ağaçlığın köşesine sinmiş. Yere oturduğunu görüyorum. O da benim gibi. Yorgun belli ki. Kafasını koyduğu yerde uyuyakalıyor. Yok, madem buralara geldik, bu kuzuyu sahiplendik, şimdi uyumak da olmaz. Ormanın ruhlarını görmek var. Ya gelseler, ne yapmalı, hiç. Yapacak bir şey yok. Onlara kimsenin gücü yetmez ya. Ben de uzanıyorum. Etrafı dinliyorum. Biraz sonra baykuş, kurbağa da susuyor. Ateşböcekleri sönüyor. Kadın uyku-da. Soluğunu duyuyorum. Gözlerim kapanıyor. Açıyorum, gene kapanış. Kıpırdanıyorum biraz uykum kaçsın diye. Fena bastırıyor. Gövde ağır. Kafam düşüyor. Uyuma bozayı, uyumak yasak bu gece. Kim dinlesin. Söz geçiremem ki.

Uyandığımda bataklıkta değiliz. Tırısıyorum, yalana ne gerek. Bu koca ayıya, ormanların sahibi bozayıya hiç yakışır mı böylesi! Yakışmaz elbet. Etrafa bakıyorum. Dümdüz alan. Toprak çorak. Boydan boya çatlamış. Susuz. Kuru. Ayaklarıma batıyor çıtır çıtır. Alacakaranlık gökyüzü. Pis, puslu. Soğuk mavi ışık tepemizde. Biraz ilerimde kadın var. O da uyanmış, etrafına bakınmakta.

Kafası karışık. Beni görüp yanıma yanaşıyor. Başka güvenecek kimse yok ya, sonunda anladı kancık ona zarar vermeyeceğimi. İnsan dölü ne ödle. Sis bastırıyor birden. Duman gibi yayılışı. Kadınla dip dibe duruyoruz. Kancığın bir gözü hâlâ bende. "Acaba bir halt edip bana zarar verir mi?" diyor kendince. Belli. Gitsek buradan. Nasıl çıkılır bu çölden? Sis bize doğru yaklaşıırken içinde karaltılar seçiyorum. Boylu boslu. Sis etrafımızı sarınca bir adım önümü dahi göremiyorum. Kadın hemen yanımda, kolunu seçiyorum aradan. Sonra bir şey onu kendine çekiyor. Kadın çığlığı basıyor. Ben de peşinden hareketleniyorum. Biraz ileride, boynu kırık bir kurt görüyorum. Ölü. Bedeni havada. Toprağa değmiyor. Süzülüyor havada. Bedeni kalın organlarla sarılı. İpler yere sürüyor. Ancak kurt kadını yakalamış, iplerini de bir güzel etrafına dolamış. Kadın olduğu yerde debeleniyor. Kurdun üstüne atlayıp pençe savurayım, diyorum, yok. Muşibete dokunamıyorum. Gövdesi duman gibi dağılıp tekrar toplanıyor. Bir daha vuruyorum. Bu sefer vaşağa. Gene yok, hiçbir şey olmuyor. Biraz sonra sürü sis bulutundan çıkıyor. Karşımızda beliriyorlar. Türlü türlü hayvan. Garip garip vücutları. Birinin bedeninin yarısı yok, ötekini eti yenmiş, kemikleri meydanda. Diğerinin yarısında böcekler geziniyor. Cesetlik orduyla başa çıkılır mı, çıkılmaz. "Bizden ne istiyorsunuz?" diye bağıyorum en sonunda. Hayvanlardan biri dikkatimi çekiyor. Hatırlıyorum. Ormancıların yanına giderken gördüğüm boynu kırık kurt bu. Tastamam o işte. İplere dolanmış, boynu kırık gene. Ağaç bitişiğinde, öylece yatarken. "Seni ormanına yollarız, bizi toprağa verirsen." Kabul ediyorum isteklerini. Kadına bakıyorum. Göz göze geliyoruz. Ne konuştuğumuzu anlıyor gibi bakıyor bana. Korkudan yutkun yutkun. Titriyor.

Nefes nefese uyanıyorum. Yanımda kadın. Benden

önce uyanmış. Şaşkın. Ruhlar bizi bataklığın sınırına taşımışlar. Başka yerde uyanıyoruz. Nasıl geldik buraya, kim bile? Sabah olmak üzere. Güneş vuruyor sazlıkların arasında, gündüz o kadar da ürkütücü durmuyor bataklık. Öyle yorgunum, ama doğruluyorum. Kadın kenara çekiliyor. Avlanmak için uzağa yürüyorum. Biraz dolaşın karnımı doyurduktan sonra geri döndüğümde kadını bıraktığım yerde bulamıyorum. İzleri bataklığın dışına doğru. Çok şükür, bu sefer doğru yöne yollanıyor. Bataklık geride kalıyor.

Ormanın bu tarafı sakin. Bir de güneş vursa. Epeyce yol yürüyoruz. Bir süre sonra kadın duruyor. Bir de bakıyorum, hayvan ölüsü bulmuş. Yanda toprağı kazıyor. Hayvanı çukura koyup üstünü toprakla kapatıyor. "Biliyordum," diyorum, "kadın rüyada her konuştuğumuzu anlamış." Biraz sonra ağaç kovuğundan, yaprak tomurcugundan beyaz duman çıkıyor. Şaşkınız tabii. Öylece bakıp kalıyoruz. Biraz sonra ağaçların olmadığı, otların sardığı bir aralıkta yere uzanıyor kadın. Ben de. Köy yakını-mızda. Ekmek pişiriyor birileri, kokusu burnumda. Çocuk halim aklıma düşüyor. "Ormancı ne zaman yemek yiyecek olsa, karısı ona ekmek de yedirirdi. Çok severdi ekmeği adam," diyorum. "Ormancı bazen bana da bir parça koparıp verirdi. Küçüktüm o zaman. Sonra bir gün ekmeği o vermedi, ben yedim. Ormancı sinirlendi, vurdu. Çok vurdu. Tıkandım. Canımı çıkardı. Pençe attım boynuna. Yere düştü. Odadaki sobaya çarptı. Soba devrildi. Ateş evi sardı. Ormancıyı itekledim. Uyanmadı. Paçasından dişleyip evden çıkardım. Yoksa yanacaktı. Sonra kadın geldi eve. Çılgılık çılgılığa. Bas bas bağırdı bana. Ev yanmakta, ormancı kan kusmakta. Ne yapacağını bilemedi. Kocasını dürtükledi, olmadı. Boynundaki yarayı, böğründeki izi gördü. Benim yaptığımı anladı, bana vurdu. Hincını alamadı, daha çok vurdu. Ev yandı. Ormancı

öldü. Kadın göçtü. Bir daha da insan görmedim.” Kadın doğruluyor. Hadi artık varalım köye ki ben de bakayım yoluma, gideyim evime. Kadını köy girişine kadar götürüyorum. Duralıyor köy görüldüğünde. Dönüp bana bakıyor. Doğruluyorum iki bacağımın üstünde. Uzun süre bakışıyoruz. Kadın biraz sonra köye inen yokuşa yürüyor.

Ormanda hiç durmadan yol alıyorum. Ah şu eve dönsem de nehre inip tembellik etsem. Sonra ruhlara verdiğim söz aklıma geliyor. Etrafa bakına bakına yürüyorum. Bulduğum hayvan ölüsünü gömüyorum. Gene beyaz dumanlar çıkıyor sağda solda. Nasıl güzel. Ağır ağır. Ardından sesler duyuyorum. Gene insan karaltıları, uzakta. Ağaçların arasında, sıra sıra yürüyorlar. Terli et kokusu. Peşlerine düşüyorum. At üstünde ilerliyor bir kısmı. Birinin sırtında tüfek asılı. Biraz sonra ağaçların arasına konuşlanıyorlar. Ne yapacaklarını merakla beklerken beni fark edemeyecekleri sık çalılıkların arasına giriyorum. Sonra gölgem dikkatimi çekiyor. Gövde iri. Etim sıkı. Yağım yağlı. Şükür ki gücüm kuvvetim yerine gelmiş. Toprağın kokusu değişiyor. Ötelere yağmur yağmakta. Bu sırada adamlardan biri, garip makinesini çalıştırıp ağaç gövdesine dayıyor. Gene. Sinir beyni bulandırmasın mı, dişlerim kaşınmaz mı, patlayacak gibi. Cazır cuzur sesi gene. Çıldırmamak elde mi, değil. Daha yeni size bağırmadım mı? Canınızı yakmadım mı? Kaya atıp kanınızı akıtmadım mı? Biraz ilerideki kurumuş ağaç gövzeme iliştiriyor. Koştüğüm gibi iteleyip koparıyorum gövdeyi, kaldırıp adamların üstüne atıyorum koca kütüğü. Kükrüyorum. Savurduğum ağaç gövdesiyle adamları sağa sola fırlatıyorum. Kaçarken bağırıyorlar korkudan. Bu sırada sağanak yağmur başlıyor. İçlerinden birini bacağından yakaladığım gibi ısııyorum, dişimi geçirip kemiğine kadar gıcırdatıyorum ki acısın canı Deyyusun! Sonra yere fırlatıyorum. Bir pençe yüzüne, bir pençe

boynuna. Boynu, yüzü yarılınca çok kan akıyor. Sonra bacağımda bir yanma. Tüfek. Patlıyor. Acı kusuyor. Arkamı dönüp bakıyorum ki adam tüfeğini bana doğrultmuş. Düşünmeden koşuyorum üstüne. Bu sırada tüfeği ateşlemek için uğraşüyor. Bir şeyler koyuyor tüfeğin içine. Tek bir pençeyle yere indiriyorum godoşu. Adam kıpırdamıyor. Gözleri açık. Bacağım ağrıyor. Bakıyorum kanıyor. Yarayı yalayıp temizliyorum bir süre. Sonra eve yollanıyorum. Ağır aksak. Başımı kaldırıp ağaçların arasından göğe bakıyorum. Yağmur başlıyor.

Mağaraya vardığımda nasıl yorgunum, uyku içimden akıyor. Evi özlemişim. Uzanıyorum içeri. Yağmur sesi bir yanda. Biraz sonra hepten bırakıyorum kendimi. Tam dalıp gidecekken garip bir koku alıyorum. Yakınlarda dolanıyor. İnsan kokusu. Dikiliyorum hemen. Sağlam dur bozayı, dik dur. Adım sesleri duyuyorum sonra. İçeri giren her neyse, tetikte beklemedeyim. Hangi Deyyus kanına susasın böyle? Mağara karanlık. Bir şey içeri giriyor. Hayvan gibi, dört ayak üstünde. Çiroz ama, bir garip gövdesi. Sonra tüyleri dökülmüş. Tuhaf tuhaf sesler, iniltiler çıkarıyor. Gitgide yakınlaşıyor bana. Bağırayım ki gitsin. Hönkür hönkür mağarayı inletiyorum. Duraksıyor, ama yok, gitmiyor. İçeri yürüyor gene. Bir kez daha bağırıyorum. Ağzımda salyalar saçak saçak. Sonra içime bir korku düşüyor. Bu gelen bir hayvan, tüyleri dökülmüş. Kesin marazlı bu. Yoksa neden tüyü olmasın, yok. Çıkardığı sestten belli. Mağaradan gitmeli. Daha sonra bu marazlı nasıl çıkarılır mağaradan, bir çözüm buluruz elbet. Koşuyorum. Çıkış o çıkış. Patlama sesi. Barut kokusu burnuma. Yanık yanık. Terli et kokusu biraz da. Kaynıyor gene içim. Mermi saplanıyor her yerime. Bacağıma, gövdeme, karnıma, yanağıma. Etrafıma bakıyorum. İnsan sürüsü. Ağızları açık, dişleri ayırık. Küt. Sonra mağaradan adam çıkıyor dışarı. Çıplak. İnsanmış Deyyus.

Oyuna getirdiniz beni hain dölleri. Yere devriliyorum. Kan akıyor içimden. Karıncalar dolaşüyor sanki üstümde. Arkada orman ruhlarını görüyorum. Değişikler. Çamur kismuyorlar, yok. Çamur, pislik yok. Temiz kürkleri. İnsan sürüsü, ruhların farkında değiller, belli ki. Canım, içim tükeniyor. Burnumun ucunda o dumandan. Ölüyor-sun bozayı bu Deyyusların oyununa. Yakışır mı böylesi, yakışmaz. Madem ruh kalacak, o zaman öç almak şart olsun insan soyundan. Hadi bakalım, şimdi deneyin ağaç kesmeyi, kime tüfek kurşun işler artık, zor biraz.

MAYMUNUN ÖYKÜSÜ

Göl suyu ıslıl ıslıl. Güneş tepemizde. İnsanlar uzanmış, güneşleniyorlar. Biz insanlar, çimenlikte uzanıp uyumayı seviyoruz. Arabada ilerlerken dışarıyı izliyorum. Kendi halinde. Akıyor. Olması gerektiği gibi. Ağaçları, hayvanları ve yürüyüş yapan insanları izliyorum. Neredeyse her gün bu yolu gidip geliyoruz. Ezberimde her ayrıntısı. Bir sincap, ağaca tırmanıyor. Atik. Üst dallara varması zaman almıyor. Sonra ağaçlar. Onlar da asfalt yol boyunca sağlı sollu sıralanmış, bizi gölgeliyor. Büyükçe bir göl ve alçak tepeler aşıyoruz. Okula yaklaştığımızda bir sokak köpeği peyda oluyor. Arabanın penceresinde beni görünce havlamaya başlıyor. Araba yavaş. Oturduğum tarafta. Susmuyor. Hızını kesmeden koşarak arabayı takip ediyor. Bana küfreder gibi havlarken gözlerimin içine bakıp lanet okuyor. Bikkınım. Hayvanlar bile beni sevmiyor. Düzsaç, benim bir insan olduğumu söylüyor. Ancak onlardan çok farklıyım. Bunu görmek için dâhi olmaya gerek yok. Bedenim de, aklım da. Başka. Dudaklarımı ve dilimi insanlar gibi oynatamıyorum. Konuşamıyorum ben. Dilsizmişim. Bu yüzden işaret dili öğretiliyor. Büyük bir itinayla. Hatta heyecanla. Benimle iletişim kurmak ve ne düşündüğümü öğrenmek istiyorlarmış. Ne fark eder, köpek bile nefretle havlaya-

biliyor. Sonuçta haklı, ne insanım ne de hayvan. Hiçbir şeye benzemiyorum. Basit. Yol kıvrılıyor. Okula varıyoruz. Benim için ayrılmış odaya geçiyoruz.

Beyaz duvarlar. Tepemizde çubuklar ışık saçıyor. Floresan gibi garip bir ismi var. Gözlerimi ağrıtıyor. Her hafta belli günler bu odaya kapanıp işaret dili çalışıyoruz. Bugün herkesin keyfi yerinde. Bende ise anlam veremediğim bir ağırlık hali, üstümden atamadığım. Sabahtan bu yana. Durgunum. Garip. Küskünüm. Sanırım o sokak köpeğiyle karşılaşmamız tadımı kaçırdı. Olmayan birine kırgınım.

Uzun süre çalıştıktan sonra derse ara veriyoruz. Tuvalete gidip geliyorum. İçeride kimse yok. Düzsaç da dışarı çıkmış. Odada volta atarken bir esinti hissediyorum. Duruyorum. Kolumu duvara doğru uzatıyorum. Duvar buz gibi. Kolumu duvara dayayınca tüylerim hareket ediyor. Gözümü dikip bakıyorum. Kırpmadan. Kıllar dalgalanıyor. Korkup kolumu çekiyorum. Kafamı duvara yaslayıp yanağımı yapıştırıyorum. Rüzgârı burnumda hissedişim. Kıpır kıpır. Soğuk, ama ferah. Düzsaç odaya giriyor sonra. Keyfi yerinde. Yüzü gülüyor bugün. "Mola bitti, hadi çalışmaya devam edelim." İnancılı, güçlü. Koluma baktığımı görünce yanıma geliyor. Parmağını beyaz duvara bastırıyor sertçe. Kireç parçalanıp dökülüyor. "Nut, bak, burası rutubet tutmuş." Onu taklit ediyorum. Parmağımı tüm gücümle bastırıyorum. Bir parçası daha dökülüyor. Sonra avucumla. Bıkkınlık o an geçiveriyor. Gözlerim büyüyor. Duvarı tümünden yıktığımı düşünüp keyifle sağa sola koşuyorum. Çığlık çığlığa. Duvardaki bütün kireç yerde. Zemin, baştan sona bembeyaz kireçle bezeli. Düzsaç yapmamam gerektiğini söylese de durmuyorum. Yıkma, keyif verici. Bir uçtan diğer uca koşuyorum. Beni bir süre keyifle çığlık atarken izleyince directmekten vazgeçiyor. Gülüyor halime. Oyna-

mam için başıboş bırakıyor. Soluk soluğa kaldığımda duruyorum. Kirecin altı parlak. Dikkatimi çekiyor. Burnumu değdirecek kadar yaklaşıyorum. Pamuk var. Garip. Her yeri sarmış, bütün duvarı kuşatmış. Parmağımla pamuğu çimdikleyip Düzsaç'a gösteriyorum. Başıyla beni onaylıyor. "Bu, rutubet. Mantara neden olur. Sonra duvarı çürütür." Gözlerim büyüyor, duvarın her yerini inceliyorum. Korkudan ağzım açık. Her yeri mantar bürümüş. "Biz de bu odada günlerce oturduk. Kıpırdamadan. Çalıştık. Ya derimizi mantar kaplamışsa?" diyorum içimden. Dehşet, beynimi sarıyor. Tüylerimin altını incelesem. Kaşınıyorum. Engel olamıyorum. Ya mantar beni de yiyorsa, çürütmüşse, derken ağzım acı acı. Düzsaç, kaşınmama anlam veremiyor. Önce kaşlarını çatıp beni izliyor. Sonra kaşınmamı durdurmak için kolumu tutmak istiyor. İtiyorum. "Nut! Durmanı istiyorum. Yeter!" Durmak yok. Yok durmak. Kaşınayım ki çürümesin etim. Ya bütün gövdeyi pamuk kaplarsa, beni boğarsa. Yok, ölmeyeyim ben. Deriyi tırnaklayıp yolunca kan akıyor. Ne zaman birini ısırırsam böyle, kırmızı. Oradan biliyorum. Düzsaç ağlamaya başlıyor. Yalvarır gibi. "N'olur Nut!" Ama yok. Bu sefer dinlemem seni. Kan fışkırıyor kolumdan. Ete dokunuyorum artık. Yumuşak. Parmaklarımın ucunda. Gene de kaşımaya devam. Sonra aklıma başka korku düşüyor. Ya Düzsaç'ı da mantar çürütmüşse? Hemen kolunu kavırıyorum. Ölmesin Düzsaç. Tırnaklarımı koluna saplamam lazım. Onun iyiliği için, yoksa başka ne! Kanatıyorum. Acıyla çığlık atsın, önemi yok. Ben onu ölmekten kurtarıyorum. Sesleri duymuş olmalı, Sarısakal hızla odaya dalıyor. Gövdemden kavrayıp çekiyor. Peşinden Zervil girip elindeki iğneyi sırtıma saplıyor. Aniden bedenim gevşerken kolum sakın. Tunuk tunuk atıyor içim. Kanım fısır fısır ses çıkarıyor. Bu sırada Sarısakal beni kucaklayıp odadan çıkarmak için hızla

arkasını dönüyor. Son kez odaya bakıyorum gözücüyla. Kırmızı her yer. Oh! Artık beyaz değil. Duvar da yıkık. Kan fişkır an koluma bakıyorum. Çok, çok uzakta. Beni uzaktan takip ediyor. Ama hayır, bu başka. Öyle küskün ki bana, öyle korkuyor ki benden. Aramızda göller, ağaçlar, yollar var. O kadar uzak. Okuldan çıkıyoruz sonra. Arabaya koşuyor Sarısakal. Kaskatı kolları gövde mi sıkıyor. Sonra aniden kendimi yüksek bir tepenin üstünde buluyorum. Yaralı kolum çok uzakta. Neyse ki görebiliyorum. Dineldiğim tepe epey rüzgârlı. Gözlerimi kapatıp kendimi boşluğa bırakıyorum.

Uyandıgımda çiftlikteyim. Yatağıma yatırmışlar. Kolum sargılı. Ağrıyor. Doğruluyorum. Odadan çıkıp alt kata iniyorum. Salondaki masada Düzsac, Sarısakal ve Zervil'i hararetle tartışırken buluyorum. Beni görünce susuyorlar. Suratları asık. Sinirli Zervil. Özellikle de Zervil. Kızgın belli ki. Başım eğik. Mahcubum. Düşüncesiz davrandım ya. İnsan olmanın birinci kuralı düşünerek hareket etmek ya. Ben de insanım ya. Yanlarına gidip oturuyorum. Benimle ilgilenmiyorlar. Düzsac'ın kolu da sarılı. Uzanıp yarasını öpüyorum. Korkuyla irkilip çekiyor kendini. Kalbim kırılıyor. "Canını acıtmak istememiştim," diyorum içten içe. Tabii konuşamadığım için beni anlamıyor. Belki anlar, bir umut. Ben ancak zırva sesler çıkarabiliyormuşum, Zervil öyle söylemişti bir keresinde. İşaret dilinde anlatmak en iyisi. Bildiğim birkaç kelimeyi sıralıyorum. Gülümsüyor sonra Düzsac. Buruk gene de. Pırıl pırıl, o güzel yüzü. Bana böyle baktığında daha da güzelleşiyor. İşaret diliyle birkaç şey söylemek için yaralı kolunu kaldırıyor. Ancak canı acıyınca vazgeçiyor. Onu öyle görünce ağlamaya başlıyorum. Beni avutmak için yüzümü seviyor. Susuyorum. Biraz sonra dışarı çıkıyorum. Bahçede dolanmak hep iyi geldiğinden. Yerdeki otlara abanıyorum. Güneş batarken gölgem uzuyor. Sarısakal

bana eşlik ediyor. O hep anlayışlı. Düzsaç'a yaptıklarım yüzünden kızgın değil. Toprağı kazıp kokluyoruz. Otların köklerini inceliyoruz saçak saçak. Sarısakal'la ne zaman yürüyüşe çıksak, bana bahçe ve insanlar hakkında bildiklerini öğretiyor. Sıkılmadan. Otların nasıl çıktığını, hayvanların nasıl yaşadığını anlattıkça anlatıyor. Bir süre bahçede dolandıktan sonra kümese girip tavuklara bakıyoruz. Yumurtalar dikkatimi çekiyor. Seçtiğimiz bir yumurtayı gizli gizli gözetliyoruz. İçinden ıslak, tüysüz, çirkin bir sümüksü çıkıyor. Sümüklüböcek sanki kabuğunu kaybetmiş. Midem pervane gibi. Dönüyor. Görmeye tahammül edemiyorum. Bize zarar verir, diye korkunca panikliyorum. Hızlı bir kararla tavuğu kışkırlayıp kovalıyorum. Tek hamlede garip böceği avucuma alıp sıkıyorum. Ezilirken vıcık vıcık. Sarısakal yüzüme, koluma vuruyor. Bağırıyor: "N'aptın!" Etrafta gezinen irelmiş civcivleri gösteriyor. "O da bu civcivler gibi büyüyecekti." Gözlerim doluyor. Nereden bileyim ben onun tavuğun yavrusu olduğunu. Önceden söyleseydin ezmezdim. Avucumda sıkılmazdım. Çeşmeye gidip elimi yıkıyoruz. İçim buruk. Düzsaç'ın da canını yaktım. Hep yanlış yapıyorum.

Biraz sonra çiftliğin yanındaki tepeye tırmanıyoruz. Bulutlar renk renk. Aklım yumurtada. Ben de mi yumurtadan çıktım? Kafam karışıyor. Keşke Sarısakal'a sorabilsem nasıl doğduğumu. Biz de mi yumurtadan çıkarız? Doğduğumuzda o civciv gibi vıcık vıcık mı oluruz, bilmem. Kendimi yumurtadan tüysüz, ıslak çıkarken hayal ediyorum. Sarısakal'ın yumurtası benden daha büyüktür herhalde. Tepede bir süre dolanıyoruz. "Hava iyice kararmadan eve girelim Nut," diyor uzun sakallarını avucunda sıkıp sıvazlarken.

Masada yemek yenirken önümde türlü türlü taze sebze ve meyve. Karnımı doyuruyorum. Zervil çok sakin, yeni gelişmelerden bahsediyor. "Az önce üniversi-

teyle görüştüm. Başımıza gelen olaydan haberleri var. Eğer basın bu hadiseyi duyar ve lanse ederse, hepimizin başı belaya girer. O yüzden artık bu gizli anlaşmayı sona erdirmek niyetindelermiş. Yani okuldaki derslere son veriyoruz. Çiftlikte devam edeceğiz." Bu da demek oluyor ki artık beyaz odaya girmek yok! Şaşkınlığım. "Keşke daha önce kanatsaydım kolumu," diyorum heyecanla. Ne tepki vereceğimi bilemeyip sevinçle çığlık atıyorum. Sonra masa üstüne çıkıp ortalığı birbirine katıyorum. Tabaklar devrilmiş, yemek mundar olmuş, umurumda değil. Zervil, aşağı inmem için ikazda. Sinirlenince çok hızlı konuşuyor. Dediklerinin bir kelimesini dahi anlamıyorum. Kolumdan çektiğinde sinirinin nedeni belirginleşiyor. Az önce akşam yemeğini yere devirdim, berbat ettim. Aç. Sinirli bu yüzden. Üst üste yaptığım yaramazlıklar, çileden çıkarıyor Zervil'i. Kolumdan tuttuğu gibi beni odama götürüyor. "Deneyin içine ettin! Salak! Geri zekâlı! Odada hapissin, hadi bakalım! Ancak akıllanınca çıkar-sın! Anladın mı! Anlamıyorsun ki. Keşke anlasan, tek kelime anlasan!" Elini yumruk yapıp kafama vuruyor, itiyor. Sinirleniyorum. Çığlık atıyorum. Aniden irkiliyor. Gözü tümenden alevleniyor. Susuyorum. Suratıma kapat-tığı kapıyı kilitliyor. Çığlık çığlığayım. Karanlıktan korkarım. Odada yalnız kalmaktan da. Kapıyı yumrukluyorum bir süre. Kimse açmıyor. Vazgeçiyorum. Bana verilen cezayı çekmem şart, kapı kilitli.

Işık kapalı. Karanlık. Uykum yok. Kafamda tonla soru. Deney ne demek? Üniversite. Ne anlaşma var ortada? Ne bozuldu? Perdeyi açıyorum. Dışarıda dolunay var. Dinliyorum. Hışır hışır çalılıklar, ağaçlar. Orman kıpır kıpır. Çiftlik ölü. Biz ölüyüz. Uzakta bir kurt uluyor. Bir tilki pusuda. Tavuklar uykuda. Horul horul. Çiftliğin çekilmez kedileri. Soruları çözmek lazım. Ailem benden ne gizliyor. Odadaki gölgelere bakıyorum sonra. Dolu-

nay ışığı cılız. Bir de bahçe ışıkları yansıyor içeri. Bir gölgeyi odada dolanırken yakalıyorum. Kara kuru karanlıklar sağda solda. Oda içinde bir şeyler hareket etmeye başlıyor sonra. Taş gibiyim. Semsert. Hatta soluksuz. Sonra pencereden vuran ışıkla zeminde sere serpe uzanan gölgem canlanıp hareket etmeye başlıyor. Gölge, insana dönüşürken korkuyorum. Biraz sonra zeminden ayrılıp ayağa kalkıyor. Tam karşıma. Burun buruna geliyoruz. Nefes almıyor. Kokmuyor da. Sonra üstüme abanıp beni içine sokuyor. Gölgenin içinde kayboluyorum.

Karanlığın içinde. Yürümeye başlıyorum. Nereye gittiğimi bilmeden, hatta göremeden. Kayıp. Karanlığın içinde başı kesik horoz gibi debeleniyorum. "Artık sadece gölge miyim?" diye düşündüğümde içime bir titreme geliyor. Gölgenin içinde gezinirken mavi ışık aydınlatıyor etrafı. Hayvan iskeletleri görüyorum, her yerde. Kemik parçaları toprağın dışına taşmış. Hayvanların hepsi, içindeki mutsuzluğu dışarı salmış. Mutsuz hissediyorum kendimi, nasıl beter. Dizlerim acıyor, bedenim ağırlaşıyor. Sızım sızım. Nasıl garip bir yer burası, kemikten evler, ağaçlar, çalılar ve yapraklar. Her şey kemik. Göz alabildiğine. Ayakta dimdik, sağda solda otlayan koyunlar, inekler sadece iskelet. Hareketliler de. Bir dere geçiyorum. Akıyor. Ancak katır katır, kum gibi ses çıkarıyor. Elimi uzatıp serinlemeye niyetleniyorum. Ancak su yerine kemik tozu akmakta. Gövdeme bakıyorum sonra, kol bacak sadece kemik. İçim kesik. Ne tüy ne et ne deri. Sarısakal'ın dediği gibi. İçimiz kemik dolu. Derinin altında et, etin altında kemik. İçim bulanıyor. Ter basıyor, ama nasıl bilmem. "Mantar bulaştı hepimize. Duvarı çürüttü, sıra bizde. Hepimizi yedi bitirdi!" diyorum. Sinir tepemde. Yürürken zemin parçalandıkça toz olup beyaz beyaz uçuşuyor. Gözüme kaçıyor hatta. Elimi yalayıp tozun tadına bakayım, diyorum. Dilim de yok. Bağırarak

istiyorum. O da yok. Ne dudak ne damak. Bir serinlik geçiyor içimden. Kıpır kıpır. Rüzgâr kemiklerin arasında eserken ses çıkarıyor. Bütün gücümü yitiriyorum aniden. Yere düşüp dağılınca kemiklerim, hiç. Topraktaki diğer yığınların arasına karışıyorum.

Kendime geldiğimde vücudum alev alev. Sırılsıklamım, ter içinde. Yoksa bu ter mi? Elimi uzatıp alnımı silmek istiyorum ya, her yer balçık balçık. Yapış yapış, garip bir suya bulanmışım. Ancak yok, hepten suyun içinde, döneniyorum. Yüzüyorum. Sıcak. Çok sıcak. Alev alevim. Patlayasım var. Sonra nefes almam gerektiğini fark ediyorum. Nefessiz kalmışım. Burnumdan giriyor pis su. Etrafımda bir duvar var gerim gerim. "Nefes almam lazım!" diyorum içimden. Bağırsam ya! Olmaz. Duvarı kırıp depodan çıkmaya karar veriyorum. Yüzerek ilerlediğimde önüme beyaz duvar çıkıyor. Yumruğumu vurduğum gibi kırılıyor önümde. Çatır çatır. Hemen. Öyle ince. Su duvardan dışarı fışkırıyor, beraberinde ben de sürükleniyorum. Odama, yatağıma doğru. Derin nefes alıyorum sonunda. Sonra arkamı dönüp bakıyorum. Niye hapistim ben, merak ediyorum. Kocaman bir yumurta önümde. Görüyorum. Beden rahatlıyor. Yatağıma çıkıyorum. Pencere yanında. Güneş doğmak üzere. Eğilip baktığımda fark ediyorum ki su bütün odaya yayılmış. Yatak, yüzmeye başlayacak gibi. Kolumun sızlaması canımı yakıyor. Beden alev alev yanarken. Sanki köpek dişlemiş, koparmış. Sayıklıyorum ya, dudaklarım durmuyor. Sonra aniden Zervil odaya dalıyor. Üstüme eğiliyor. Gülümsüyorum yattığım yerde. Gözlerim kısık, açamıyorum. Kolumu tutup kaldırıyor, yarayı inceliyor. Kesik kesik görüyorum her hareketini. Gözlerim kapanıyor, gene açıyorum. Bir Zervil, bir karanlık, gene Zervil, sonra hepten karanlık.

Uyandığımda hastanedeyiz. Doktor yatağın yanında

dimdik ayakta. "Koluna ne yaptın, fena iltihaplanmış. Temizlemek uzun sürdü, ama merak etme, yakında iyileşirsin. Tabii yaramazlık yapmazsan." "Bu nasıl bir konuşma böyle? Ben küçük çocuk muyum? Ne sandı beni, Evet, farklı olabilirim. Bedensel özürlerim olabilir, ama beynim seninki kadar atik." İşaret diliyle anlatamayacak kadar yorgunum. Hıncım içimde kalıyor. Koluma bir iğne yapıyor, yaranın hemen yanına. Hemen sonra gövde pelte gibi. Bırakıveriyorum kendimi. Gözlerim kapanıyor. Rüyamda kendimi denizde yüzerken görüyorum. Sudayken biri bacağımdan tutup dibe çekiyor. Çırpınmıyorum. Derine sürüklenirken kendimi hepten bıraksam ne olur, hiç.

Birkaç gün sonra kolum iyileşiyor. Çiftlik evinde uyanıyorum. Yeni insanlar yerleşmiş eve. Tanımıyorum hiçbirini. Zervil tanıştırıyor beni. Hepsi dişi. Kokularını alıyorum. Geniş yapraklı çiçekler gözümün önüne geliyor ne zaman kadınların bacak arasına kafamı soksam. Önce koklarım. Böylelikle herkesi daha kolay tanırım. Birine yaklaştığımda terlemeye başlarsa benden korkuyor, derim. Bacak arasını kokladığımda beni iterse, utanırsa Sarısakal'la Düzsaç'ın yaptığını çok az yapıyor, derim. Mesela, Düzsaç bir dişi. Sarısakal'sa, uzun çubuklu. Bazen Düzsaç'ın bacak arasında Sarısakal'ın kokusuna rastlıyorum. Çok defa yakalıyorum onları. Altı üstü birbirlerini eziyorlar. Dudaklarını yalıyorlar. Onları izlerken içimden bir sıcaklık akıp bacak arama doluyor. Çubuğum dikiliyor. Sızlıyor sonra. Oynadıkça canım acıyor. Sonra sıvı çıkıyor içinden. Ne olduğunu bilmiyorum. Anlamıyorum. Kaç kere çubuğumla oynarken Düzsaç elime vurup onunla oynamamam gerektiğini söylüyor. Ancak yapılmaması gerekiyorsa, neden onlar da yapıyor ve ben neden çubuğuma dokunmaktan keyif alıyorum?

Çiftlikte keyfim yerinde. Geçen günler boyunca ke-

lime üstüne kelime öğreniyorum. Artık işaret dili kullanarak derdimi anlatabiliyorum. Bir yandan da insanları, dilini dudağını düzgünce kapatıp açarken gıptayla izliyorum. Ben de onlar gibi olsam. Dudaklarımı, dilimi öyle ahenkli döndürüp dolaştırıp lokma çiğner gibi, kelimeleri söyleyip sonra mideme indirsem. Düzsaç'ın lafı aklıma düşüyor ardından: "Gerçekten istersen başarır-sın." Çalışmaya karar veriyorum. Kendimi tuvalete kapatıyorum ders çalışmadığımız zamanlarda. Lavabonun üstünde ayna var. Önüne tabure çekip çıkıyorum. Aynada dudaklarımı insan gibi oynatıyorum. Dilimi döndürüyorum, damağıma değdiriyorum. Bu sırada da ses çıkarıyorum. Arada bir bazı harfleri söylemeye başladığımı fark ediyorum. En basiti "U, O, A, E". Bunları söylerken dudak hareketi yetiyor. Dili oynatmaya gerek yok. Kendimi alkışlıyorum ayna önünde. Başarabilirim. Yürekleşim. Kendime güvenim tam. Ben de özürlerimi yenip tastamam insan olabilirim, diyerek heyecanımı içime işlerken yutkunuyorum. Ardından diğer seslere geçmeye karar veriyorum. Bir kelime seçiyorum kendime. Onun içindeki sesleri tek tek söylemeyi deniyorum. Küçük kardeşlerimi hatırlıyorum sonra. "Eskiden annem vardı. O tam insandı, konuşabilirdi. Kardeşlerim de. Ben başka. Kardeşlerim ilk önce hangi kelimeyi söylemişlerdi?" Eski evime, aileme dalıp gidiyorum. "Annem, babam vardı ve kardeşlerim. Hepsini severdim. Sabahtan akşama oyun oynar, yemek yerdik. Havuza girer, ağaca tırmanırdık. Kardeşlerimden biri ilk kelimesini söylediğinde annem heyecandan çığlık atmıştı," diyorum gözlerim dolarken. Nasıl sevinmişlerdi. Önce "baba", sonra "anne" dediler. İçimden diyorum: "Anne" Gülümseyişi aklıma geliyor. Nasıl sıcaktı. Mis kokardı koltuk altları. Süt vardı hep etinde. Beni terk etti sonra. "Özürlü değildi annem. Tam insandı. Beni emzirdi, süt verdi. Peki neden bir gün

aniden bırakıp gitti, terk etti? Özörlüyüm diye mi? Konuşamıyorum, kılıyım, çirkinim, uzun kolluyum, siyah avuçluyum diye mi?" Sonra "anne" demekten vazgeçiyorum. Çok zor. Başka kelime seçiyorum kendime. Düzsac'ın dudaklarını nasıl oynattığını hatırlamaya çalışıyorum. Deniyorum. Olmuyor. Tekrar deniyorum. Yok. Tekrar. Olmadı. Tekrar. Olmuyor! Olmuyor işte! Sinir içimde patlayınca kendimi kaybedip aynaya vuruyorum. Cam kırılıyor. Parça parça dökülüyor. Zemine çarparken çıkan sestten korkup geri kaçıyorum. Yere düşen parçaların üstüne eğilip bakıyorum. Ayna kırık, suratım çatır çatır. Parça parça. Yüzüm, yanaklarım da mı kırıldı, diyorum korkuyla. Elimi yüzüme götürüyorum. O zaman görüyorum elimdeki yarayı. Aynaya vurunca elim fena kesilmiş. Şangırtıdan kopup gelen Sarısakal, beni aynanın önünden çekip kucağına alıyor. Sarılıyor. Kanayan elime bakıp öpüyor. Yeni yarayı temizliyoruz. Şimdi iki kolum da bezle sarılı. Akşama kadar yerimden hiç kalkmıyorum. Salonda öylece oturuyorum akşama kadar. Neden konuşamıyorum, niçin bu kadar çabuk sinirlenip zarar veriyorum, neden insanlar gibi normal davranamıyorum?

Ertesi gün yeni bakıcılarla vakit geçiriyorum. Tanışma faslından sonra ders çalışıyoruz. Türlü türlü kelimeler öğreniyorum. Neden bilmem, bu yeni insanları sevmiyorum. Garipler. Benimle birlikteyken canları sıkkın gibi. Bana zorla gülümsüyorlar gibi. Yalancılar. Sarısakal'la Düzsac öyle değil. Onlar beni gerçekten kucaklayıp öper, kızdıklarında da gerçekten tokatlar. Akşama doğru yoruluyorum. Ders bitiminde Düzsac ve Sarısakal'la birlikte kırdan dolaniyoruz. Tepedeki ağaç gölgesine yerleşiyoruz. Düzsac yanında Kilkuyruk'u da getiriyor. Kilkuyruk bir hayvan, kedi. O, bizim gibi insan değil. Çiftlikte anlaşılabildiğim tek kedi. Diğerleri illet. Mıymıntı, mızıkçı. Çimenlerin üstünde otururken hepimizin kucağında

sırayla geziniyor kedi. En çok da benim koynumda duruyor. Kıpırdamadan. Uykusu gelip mayışınca gözlerini kısıyor. Öpüp okşuyorum. Sonra kucağımdayken çubuğuma değiyor tüyleri. Huylanıyorum. Biraz daha dokununca gene o garip his bacak arama gelip yerleşiyor. Düzsaç'la Sarısakal'ı gizli gizli izlerken hissettiğim gibi. Çubuğum dikilip şişiyor. Tum tum atarken ben kedinin üstüne abanıp çubuğumu sürtüyorum. Düzsaç kediyi benim önümden alıp, "Böyle yapma Nut," diyor. Çubuğum sızlarken başımı eğiyorum. Sarısakal toprağı eşelerken bulduğu uzun solucanı bize gösteriyor. Alıp kokluyorum önce. Sonra ağzıma atıp çiğniyorum. Lezzetli. Düzsaç'la Sarısakal şaşkınlıkla beni izlerken bir sessizlik oluyor. Ardından gülüyorlar solucanı yememe. Bu hal, hoşlarına gidiyor ya, bir daha yapmak için hevesleniyorum. Topraktan solucan bulmalı. Gene solucan yesem, hep gülseleler, ama bulamıyoruz, yok. Hava kararmaya yakın çiftliğe dönüyoruz.

Akşam yemeğinden sonra evin tombul aşçısı bana bardakta beyaz su getiriyor. Garip. Acı tadı. Zorla içiriyor. "Yaralarına iyi gelecek, hadi iç bakayım." Ağzıma, burnuma kakarak zorla içiriyor. Biraz sonra mayışıyorum. Başımdaki sızı da geçiyor. Salondaki koltukta uyu-yakalıyorum.

Ertesi gün hava soğuk. Kış geliyor. Ben kışı sevmem. Bahçe yok, hep evdesin. Kimse çıkmaz. Canım sıkılır. Nefes almak zor. Hava nemli. Öğlene doğru yağmur yağmaya başlıyor. Eve tıklıp kalıyoruz. Sarısakal canımın sıkkın olduğunu görünce radyoyu açıyor. Müzikle dans ediyoruz. Keyfim yerine geliyor. Koltukların üstünde zıplıyoruz. Kapı eşiğine tırmanırken kolum ağrıyor. Gene de dans etmeye devam ediyorum. Karnım acıkınca işaretle derdimi anlatıyorum yarım yamalak. Sarısakal'la birlikte mutfağa iniyoruz.

Rüyamda gördüğüm kemikli vadi gibi sisli her yer. Önce tırsıp geriliyorum. Tombul aşçının mutfakta du-manlar çıkaran tencerelerle çevrili olduğunu anlayınca rahatlıyorum. Aşçı tezgâhta kırmızı renkte bir yumru dövüyor. Neyi ezdiğini anlayamıyorum. Biraz yaklaşp bakınca aşçı da duruyor. O da beni izliyor. "Neye bakı-yorsun, buna mı? Tavuk eti bu yavrum." Aşçıya bakıyo-rum. Tavuğun etini mi yiyor bu kadın? Ya benim de de-rimi soyup etimi yerse, deyip Sarısakal'ın arkasına sakla-nıyorum. Ben korkunca baldır baldır gülmeye başlıyor şişko. Etli sulu kolları, lömpür lömpür göbeği titreşiyor. Tencereler fokur fokur kaynarken garip kokular yayılı-yor etrafa. Sarısakal tezgâha eğilip tencerelere bakıyor. Ben de. Yemek çalıyor. Ben de. Aşçı elimize vurup bizi durduruyor. Bir kez daha uzanıyorum. Gene elimi çeki-yor. "Evladım, parmaklama yemeği. Yapmayın." Bağırı-rak konuşunca sinirleniyorum. Sesi cırt. Kolunu hart diye ısıriyorum. Kan fişkırıyor. Sinirim geçmeyince boy-nunu ısıriyorum. Tombul aşçı çığlık çığlığa bağırırsın ya, bana yemek vermezse böyle olur tabii. Sarısakal beni şişkodan zor ayırıyor. Beni çekerken boynundaki ince deriyi de beraberinde sıyrıyorum. Çığlığı duyan, ayakla-nıp soluğu mutfakta alıyor. Sarısakal beni çıkarıp tuvale-te götürürken nefes nefese. "N'oluyor sana Nut! Neden bu kadar sinirlisin artık! Neden kadını ısırdın? Seni şim-di tuvalete kilitliyorum. Bir tek ses bile çıkarırsan seni fena döverim. En azından Zervil'in siniri geçene kadar burada kalacaksın. Duydun mu beni!" Suçluyum. Başımı eğip tuvalete giriyorum. Kenara oturuyorum. Yüzümü kapatıp ağlıyorum. Elimden başka ne gelir? Kendimi kontrol edemediğimi nasıl anlatayım? Engel olamıyorum. Alt katta sesler. Koşuşturmalar. Tuvaletin yüksek, küçük penceresine tırmanıp dışarı bakıyorum. İleride bulutlar var. Sağanak yağmur yağıyor. Deli deli yıldırımlar. Beni

görmesinler. Pencereden çekiliyorum. Küvetin içine geçip oturuyorum. Karakabar kâbuslar diriliyor. Tombul aşçı beliriyor karşımda. Isırdığım kolu çürümüş, kopmuş. Kopan yerde pamuk tıklılı. Parıl parıl. Mantar çürütmüş onu da belli. Omzuna kadar. Kıtır kıtır. Tavuk etini ezerken tuttuğu ağır spatula elinde. Üstüme üstüme yürüyor. Kaçmak istiyorum. Tuvaletin penceresine tırmansam kaçardım, ama yok. Hareket edemiyorum. Bedenimin her yerini mantar sarmış. Pamukla dolu yüzüm, elim, ayağım. Parmağımı dahi oynatamıyorum. Aşçı önümde duruyor sonra. Kolumu tuvalet tezgâhına koyup spatulayla ezmeye başlıyor. Canımı çıkar, çıkar. Koldan kan fışkırıyor. Kemik bile eziliyor. Bağıramıyorum. Ezik kolumu kopardıktan sonra geçip karşıma oturuyor. Kolumu ısırıp yemeye başlıyor. Lokma lokma ağzında dönen, salyalandıkça eriyen kolumu hâlâ hissediyorum. Mideye inerken bile. Ardından kolumun bir parçasını hareket ettiriyorum. Kadının midesinde. İçi bulanıyor kadının. Öğürür gibi. Duruyor. Sonra yemeyi sürdürüyor. Bir kez daha titretiyorum. Tüm gücümü kolumun parçasına vererek. Kadın tam kusacakken. Duruyorum. Biraz sonra kolum kadının içinde büyüdüğü büyüyor. Suratı kıpkırmızı. Karnını tutuyor bir eliyle. Gitgide şişiyor, büyüyor. Gözleri de beraberinde pörtlüyor. Şişen göbeği gerildikçe derisinin gıcirtısı duyuluyor. Sonunda dayanamayıp çatlıyor kadın karşımda. Bu sırada tuvaletin kapısı açılıyor hızla. Zervil giriyor içeri. Kravatı gevşek, üstü başı darmadağın. Saçları çimen çimen. Sinirden kuduruyor. İçten içe. "Aşçıyı öldürdün, rahatladın mı!" Tükürük saçarak bağırıyor. Şaşkınlıkla bakakalıyorum. Kıpırdamadan. Öylece.

Masa etrafına toplanmış ekibe bakıyorum. Hepsinin yüzü simsiyah. Perde perde. Zervil konuşuyor mırıl mırıl. Beni oturtmuşlar yanlarına. Önümdeki çatalla oynuyo-

rum, bir yandan kâbusu düşünüyorum. Zervil'in başı önde. Dudaklarını ısıyor. "Arkadaşlar, proje iptal. Araştırmaya son verildi. Yaşanan son olay, projeye noktayı koydu, tahmin edersiniz. Deney için para desteği veren tüm kurumlar elini eteğini çekti. Medya kolay kolay peşimizi bırakmaz. Tantanaya hazır olun. Ben gerekli basın açıklamasını yapmak zorundayım. Nut'u da sahibine geri vereceğiz." Sonra göz göze geliyoruz Zervil'le. Yuvarlak masada herkes bana bakıyor. Bir sorun var ortada belli ki. Zervil az önce benim bir sahibim olduğunu mu söyledi, ben mi yanlış duydum, bilmem. Sarısakal'a dönüp bakıyorum. Başını eğiyor. Gözleri dolu dolu. Anlam veremiyorum duruma. Zervil konuşmasına kaldığı yerden devam ediyor sonra: "Nut'u uğurlarken yanında olalım. Ne yaptıysa yaptı. Gene de desteği hak ediyor. Evet, olumlu bir sonuç elde edemedik. Dilimizi öğretip onunla doğru iletişimi kuramadık, ama çok çalıştı." Herkes Zervil'i onaylıyor. Ben de onları taklit edip başımı sallıyorum.

Ertesi gün erkenden arabaya biniyoruz. Endişe ve mutsuzluk sezinliyorum. Suratlar asık. Suskun insanlar. Arabayla yollar kat ediyoruz. Ancak bu sefer gölün yanından geçmiyoruz. Ezberimde olan yoldan başka bir yönde ilerliyoruz. Yeşillik bir alana çıkıyoruz. Geniş bir ova. Çiftliğin bahçesinden, kırından bile daha güzel burası. Herkes çimlik alana yayılıyor. Oturuyoruz. Ben de. Biraz sonra adım sesleri duyuyorum. Arkamı döndüğüm gibi benden bir tane daha görüyorum. "Herhalde Düzsaç bana oyun oynuyor, arkama ayna koymuş, beni kandırmaya çalışıyor," diyorum. Elimi uzatıp yansıma dokunduğumda soğuk ve sert değil. Bu ayna değil. Sıcak ve yumuşak. Bir kez daha dokunuyorum. Tüyleri var. Ayna mı, yok, değil. Canlı! Sonra kafasına vurmaya başlıyorum. Düzsaç durmamı söylüyor. "Ona böyle davranmamalısın," diyor. Duruyorum. Sonra biraz daha yaklaşıyo-

rum. Zevril, Sarısakal'a dönüp konuşuyor. "Sonunda insan olmadığını öğrendi," diyor. Gözlerim donuk donuk. Zervil'e bakıyorum. Bana doğduğumdan beri söylenen bu ama. İnsandım hani? Yalan var. Onca konuşma çabası. Giydiğim kıyafet, ayakkabı. Aldığım dersler, işaret dili. "Ailesinden birini görünce kafası karıştı," diyor Sarısakal Düzsaç'a. Aile mi? Ailem başka mı? Bana benzeyen, benim gibi akrabalarım mı var? Karşımdakinin elini tutup inceliyorum. Ellerimiz aynı. Birilerinin aynısı olmak için bu yaşma kadar bekletildim. Tüy. Dudak. Aynı. Zervil'e dönüyorum sonra. Kendimi bildim bileli hep Zervil'le birlikte dolaştık ev ev, annem, kardeşlerim, sonra bakıcılar, öğretmenler. Zervil vardı. Bu yalan onun başının altından çıktı. Çıktı, çıktı ya, Zervil yalan dedi. Bu yaşma kadar özürlüydüm, ama konuşabilirdim, tabii. Zervil'e yaklaşıyorum. İçim pır pır. Gözlerim küçülüyor. Sakinim ama elbet, sakin olmalı. Proje tabii, üniversite, sonra ağızlarından düşürmedikleri ve ne anlama geldiğini bilmediğim kelime "deney". Bir sürü zırva. "Oyun oynadık değil mi Zervil? Hadi o zaman gene oynayalım. Öç oyunu oynayalım. Ne de olsa biz bir aile değiliz." Aniden hızlanıp koşmaya başlıyorum. Zervil'in üstüne zıpladığım gibi kafasına sarılıyorum. Yanağını, kulağını dişleyip koparıyorum. Saçları elimde kalıyor. Diğerleri bizi ayırmak için etrafımızı sarıyor. Sözde beni çekip Zervil'in üstünden indirecekler. Zor biraz. Aşçı kadına yaptığım gibi Zervil'in de boynuna yapışıp derisini hepten çekip sıyrıyorum. Kopuveriyor. Üstümüz başımız kan. İkimizin de. "Aaa! Ama bir insan hiç böyle davranır mı! Ne ayıp! Değil mi Zervil? Ama ben insan değilim ki, artık istediğimi yaparım." Kıyafet de kirlensin. Yok, ben tamamen kana bulanmak istiyorum. Zervil'in neresini yakalarsam ısırp koparıyorum. Parça parça et geliyor ağzıma. En son biri etime iğneyi saplıyor. Kolum sarkıveri-

yor. Kontrol edemiyorum. Zervil'in üstünden toprağa düşüyorum.

Uyandığımda her yerim uyuşuk. Bir garip, savsak savsak hareket ediyor elim kolum. Kontrol edemiyorum. Arabaya bindiriyorlar beni. Çok uzun yollar kat ediyorum gene. Güneşin doğuşundan batışına kadar. Bir uyuyup bir uyanıyorum. Beyaz bir binaya taşıyorlar beni. Merdivenlerden aşağı iniliyor. Geniş bir odaya giriyoruz. Oda sağlam soltu kafeslerle dolu. Demir kafesler. İçlerine bakıyorum. Bana benzeyen hayvanlar. Kafes neden peki? Korkuyorum. Sarısakal'ın kucağındayım gene. İyice sarılıyorum. Suratına bakınca ağladığını görüyorum. Elimle yüzünü siliyorum. Kafeslerden birinin önünde duruyoruz. İçeri girmemi söylüyor. İstemiyorum. Tekrarlıyor. Diretiyor. Korkarak bakıyorum. "Sarısakal beni burada bırakmaz," diyorum. Kafese giriyorum. Kilidi takıyorlar üstüme. Bu sırada bütün hayvanlar çığlık atıyor. Karşıdaki kafeste duran hayvanı izlerken Sarısakal'ın gittiğini fark ediyorum. Parmaklıklardan kafamı çıkarıp koridora bakıyorum. Boş. Gene o garip floresan lambalar. Beyaz. Soluk soluk. Gitmişler. "Dönerler geri," diyorum. Biliyorum, dönerler.

Ne kadar geçtiğini bilmiyorum. Uyuyakalmışım gene. Kafesin kapısı açılıyor. Beyaz önlüklü, maskeli bir adam elini uzatıyor. Elimi uzatıyorum. El ele tutuşuyoruz. Beni kendine çekiyor. Kalkıp yanına gidiyorum. Önünde bir yatak duruyor. Derin bir oh, çekiyorum. "Kafes çok dardı," diyorum işaret diliyle adama. Adam bön bön bakıyor. Cevap yok. Beni anlamıyor. Sonra aniden biri arkamdan usulca yanaşıp kollarımı kavırıyor. Panikliyorum. Tuttukları gibi yatağa yatırıyorlar. Yatak tekerlekli. Kolumu bacağımı hangi vakit bağladılar yatağa, anlamıyorum. Öylece debelenmekten başka yapacak bir şey yok. Bas bas bağıriyorum. Sonra adam eğiliyor üstü-

me. Maskesi mavi. Sarısakal'ın gözleri, Düzsac'ın yönlü kazağı gibi. Elindeki iğneyi koluma saplıyor. Gözüm kapanıveriyor. Gene uykuya dalıyorum. Rüyamda suya batarken görüyorum kendimi.

*Deniz Tarsus en genç kuşağın
öykücülerinden biri; kendine
özgü gerçeklik yorumuyla
hemen dikkat çekiyor.*

Hava gitgide ağırlaşıyor. Her adım ve adımda. Omuzlarım, boynum ve sırtım. Ağır. İlerledikçe ağaçlar sıklaştı. Dağ yamacından vadiye eğiliyorum. Hiç rüzgâr yok. Biraz daha ilerlediğimde sise gömülüyor ayaklarım. Sonradan fark ediyorum, ağzına, dişlerinin arasına sıkıştırdığı dev kaya, vadinin yutkunmasına engel oluyor. Rüzgârdan gizlediği vadiyi beyaz duvakla süslüyor.

Genç öykücü Deniz Tarsus'tan ezber bozan öyküler. *Ayrıkotu*, hayali bir coğrafyanın insanlarını, yaban hayvanlarını, tek bir canlı gibi hareket eden doğanın gerçeğini anlatıyor öykülerinde. Şiddeti, yoksulluğu, gerçeküstüne sırt çevirmeden ele alıyor. İnsana, insanın içinde yaşadığı çevreden, kendi doğasından sesleniyor; ama gözü olabildiğince farklı şeyler görüyor. Deniz Tarsus'un yarattığı öykü atmosferi, coğrafyayı dönüştürme gücü, dil içerisinde kendine açtığı/açacağı alan, dikkate değer.

10 TL
KDV DAHİL

ISBN 978-975-07-1875

9 789750 718